

கமத வெளியீடு: எசுடு

சங்ககால அரசர் வரிசை - க.

சே ர ர்

ஆசிரியர் :

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடேட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition : Nov., 1954.

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS,
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, :: MADRAS-1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, :: THIRUNELVELI.

பதிப்புரை

வடவேங்கடம் தென்குமரி இடைப்பட்ட எல்லையமைந்த நம் தமிழகத்தை ஆட்சிசெய்த முடியுடைவேந்தர் மூவராவர். அவர் சேர சோழ பாண்டியர் எனப் பெறுவர் இவருள் முதற்கண் வைத்துப் பண்டுதொட்டே வழங்குதற்குரியோரே சேர வேந்தர் ஆவர்.

இச் சேரர் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வானோடு முன்தோன்றி மூத்த வீரக்குடியினராவர். இவர் அறமும் மானமும் ஆட்சித்திறலும் கல்வி கேள்விகளும் ஒருங்கே அமைந்த ஒண்மையராவர்; இவர்தம் பெருமையை மிக்கெடுத்துக் கூறுவன சங்ககாலத் தமிழ் நூல்கள்.

செல்வப் பெருக்கம், வீரப்பெருக்கம், கல்விப் பெருக்கத்தில் முன்னணியில் விளங்கும் இப்பெருவேந்தர்கள், 'அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை' முதலாக, 'வஞ்சன்' ஈறாக இருபத்தைவராவர். இவர்தம் அரிய வரலாற்றைப் பழந்தமிழ் நூல்களின் துணை கொண்டும், கல்வெட்டுக்கள், பேரறிஞர்கள் ஆய்வுநூல்களின் அகச்சான்றுகள் கொண்டும், தம் கூர்த்த மதிநலத்தால் திரு. புலவர், கா. கோவிந்தன் எம். ஏ. அவர்கள் ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள்.

ஏற்கெனவே, சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை ௧ முதல் ௧௬ வரை அவர்கள் எழுதித்தந்து அவைகளேத் தனித்தனி நூல்களாகவும், இரண்டு மூன்று சேர்ந்த தொகுப்பு நூல்களாகவும் செப்பஞ்செய்து அழகியதாகக் கட்டடங்கட்டி நூலுருவாக்கி வெளிப்படுத்தியுள்ளோம்.

இதுகாலை அம்முறையில் 'சங்ககால அரசர் வரிசை' என்று துவங்கி, முடியுடை வேந்தர்களான சேர சோழ பாண்டியர் வரலாறுகளையும், ஏனைய குறுநில மன்னர்கள் வரலாறுகளையும் தனித் தனி ஆறு நூல்களாக வெளியிட எண்ணிச், சங்ககால அரசர் வரிசையில் முதலாவதாகச் 'சேரர்' என்னும் பெயரமைத்து இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளோம். இதனை அடுத்து அடுத்துச் சோழர், பாண்டியர், குறுநில மன்னர் வரலாறுகளும் வெளியிடப்பெறும்.

அருங்கலைச் செல்வரும், ஆய்புல அறிஞரும், கவிஞரும், கணக்காயரும், மாணவரும், தமிழ்நலம் பேணும் தகைமையாளரும், பிறரும் வாங்கிக் கற்றுப் பழந்தமிழ் மன்னர்கள் மாண்பையும், அவர்தம் அரும்பெறல் ஆற்றல்களையும் அறிந்து இன்புற்று 'எவ்வழி நல்லர் ஆடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே' என, நம் தமிழகத்தை வாழ்த்தி வளம்பெற்றோங்க வேண்டுகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
தோற்றுவாய்	1
க. அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை	6
உ. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்	8
ங. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்	14
ச. இளங்குட்டுவன்	25
டு. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை	26
சு. உதியன் சேரலாதன்	33
ஏ. கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்	39
அ. கணைக்கால் இரும்பொறை	50
க. கருஷர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	54
க0. கருஷர்ச் சாத்தன்	57
கக. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்	59
கஉ. குட்டுவன் கோதை	64
கங. கோக்கோதை மார்பன்	65
கச. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை	67
கடு. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்	69
கசு. தகடீர் ஏறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	74
கள. நம்பி குட்டுவனார்	86
கஅ. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்	88
கக. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ	97
உ0. மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ	102
உக. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ	105
உஉ. மாரிவெண்கோ	107
உங. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்	110
உச. யானைக்கண்ணசேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை	112
உடு. வஞ்சன்	118

சேர்ர்

தோற்றுவாய்

உலக அரங்கில், தமிழ்நாடு உயர்ந்து விளங்கிய காலம் ஒன்று இருந்தது; உலகத்தார்க்கெல்லாம், அறுசுவை உணவளித்து அவர் உடலை ஒம்பியும், ஆன்ற அறிவளித்து, அவர் உயிரை ஒம்பியும் உயர்வுற்ற காலம் அது. "உலக நாடுகள் அனைத்தினும் அறிவில், ஆற்றலில், செல்வத்தில், செழுமையில், பொன்னில், பொருளில், நாகரிக நற்பண்பில் நனி சிறந்தது எங்கள் நாடு என்று, இன்று பெருமைகொள்ளும் நாடுகள், உலகமக்கள், தங்கள் உணர்வாலும் உணரலாகா அத்துனை இருள்செறிந்து விளங்கிய அக்காலத்தில், நாகரிகத்தின் நடுநாயகமாய், நல்லாட்சிக் கோர் எடுத்துக்காட்டாய், அறிவொளிவீசும் பெருநாடாய்ப் பெருமையுற்றிருந்தது நம் தமிழ்நாடு.

தமிழகம், இமயம்முதல் குமரிவரையுள்ள பெருநிலப் பிணைக் கொண்ட பெருநாடாய் விளங்கிய காலமும்

“தென்குமரி வடபெருங்கல்

குணகுட கடலா எல்லை.” (மதுரைக்காஞ்சி: ௭௦-௧)

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடல் குணக்கும்

குடாஅது தொன்றுமுதிர பெளவத்தின் குடக்கும்.”

(புறம்: ௬)

என, மாங்குடி மருதனாரும், இளங்கோவடிகளும் கூறுவன அறிக. வடவெல்லை, வந்தியமாகக் குறைந்தது பின்னர்;

இறுதியாக, வேங்கடமும், குமரியும் வடதென் எல்லைகளாக விளங்கி வருகின்றன பலநூறு ஆண்டுகளாக. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இந்நிலை உண்டாகி விட்டது என்ப:

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம்.” (தொல்: பாயிரம்)

தமிழ்நாடு, மிகப் பழைய காலமாகவே, சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது; இந்நாட்டை மூவேந்தர் நாடு எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்; “வண்புகழ் மூவர்தண் பொழில் வரைப்பு” (பொருள்: செய்யுள்: எக.) என்பது தொல்காப்பியம். மூவேந்தர் ஆட்சி, மேற்கே நிலவிய உரோமானியப் பேரரசைப் போலவும், கிழக்கே நிலவிய சீனப் பேரரசைப் போலவும் பழமையும், பெருமையும் வாய்ந்த பேரரசாய்த் திகழ்ந்தது; இவ்வரசுகளை அமைத்த முதல்வர் இன்னார் என்பதை எண்ணத்தால் எண்ணிக்காணலும் ஒண்ணுதாய் உளது. இவர் தம் பழமைபற்றிப் பசுவந்த பெரியோரெல்லாம், “கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே தோன்றிய முதுகுடி” என்றும், “படைப்புக் காலம் தொட்டு மேம்பட்டு வரும்குடிகள்” என்றுமே கூறி அமைந்தனர். இரண்டாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலத்தே, இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பினைத் தையும் தன் ஒருகுடைக் கீழ்வைத்து உலகாண்ட மௌரியப் பேரரசனும் அசோகனே, சேர சோழ பாண்டியப் பேரரசுகள், என் ஆட்சிக்கடங்காப் பேரரசுகளாம் எனக் கூறுவனாயின், இந்நாடுகளின் பழமையும், பெருமையும் கூறத்தக்கன ஆமோ? வடமொழியின் முதற்பெருங்காவியமாகிய வான்மீக இராமாயணமும், பாரதமும், மூவேந்தர் நாட்டின் நனி சிறப்புக்களையும் அவ்வரசர்களின் ஆற்றற் பெருமையையும் பாராட்டிக் கூறுகின்றன; என்னே தமிழ் நாட்டின் தொன்மை! என்னே தமிழரசர் தம் பெருமை!

மூவேந்தர் நாடுகள் முறையே, குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என வழங்கப் பெறும் செந்தமிழ் மொழி வழங்கும் நாடுகளாகப் பண்டு விளங்கிய பன்னிரண்டு நாடுகளுள், குட்டம், குடம், கற்கா, பூழி, மலாடு என்ற ஐந்து நாடுகளையும் உள்ளடக்கிய நிலமே, குடபுலம் என்ற பெயரால் வழங்கிய சேரநாடாகும். சேலம், கோவை மாவட்டங்களைக் கொண்ட கொங்குநாடும், அச்சேர நாட்டின் உள் நாடுகளுள் ஒன்று, அயிரை, கொல்லி, பாயல், நன்றூ, நேரி முதலாய மலைகள், சேர நாட்டிற்குச் சிறப்பளித்து நிற்கும் மலைகளாம்; அந்நாட்டின் வளம் பெருக ஓடும் ஆறுகள், ஆன்பொருநை, காஞ்சியாறு, குடவனாறு, காரியாறு, பேரியாறு முதலாயினவும், கன்னிக்காவிரியின் தோற்றமும், இளமையும் ஈண்டே; பொன்கொழிக்கும் புறநாட்டு வாணிப நிலையங்களாகவும், வளங்கொழிக்கும் உள்நாட்டு ஊர்களாகவும், அரசியற்றலேமை நிலையங்களாகவும் சிறப்பளிக்கும் சேரநாட்டுச் செல்வப் பேரூர்கள், கருவூர், தொண்டி, நறவு, மாந்தை, மாந்தை, வஞ்சி முதலாயினவாம். சேரநாடு, பல்வேறு வளங்களையும் ஒருங்கு கொண்ட நாடே ஆயினும், அவ்வளங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க பெருவளம், வேழம் முதலாம் மலைப்பொருள்களே; “வேழம் உடைத்து மலைநாடு” எனக் கூறுவதும் அறிக; வேழங்கள் நிறைந்து விளங்கும் காடொன்றும் அதன்பால் உண்டு; அது, வேழக்காடு, அல்லது உம்பற்காடு என்ற பெயரான் வழங்கப்பெறும்.

செந்தமிழ் வேந்தர் மூவருள், சேரர் சிறந்தவராவர் என்ற கொள்கை, பழங்கால மக்களிடையேயும், அக்காலம் புலவர்களிடையேயும் நிலவியிருந்தது; சேரர், சோழர், பாண்டியர் என, அவர்கள் வழக்கின்கண் முதற்கண் வைத்து வழங்கப் பெறுதலேபோல், “போந்தை, வேம்பே, ஆர் என வருடம் மாபெருந்தானையர்” (தொல். பொருள், புறத்திணை : ௫) என அவர்கள் மாலை, முதற்கண்வைத்து செய்யுட்கண் வழங்கப் பெறுதல் அறிக. சேர வேந்தர், சேரர், சேரலர், ஆதன், கோதை, குட்டுவன், குடவர்,

பொறையன், இரும்பொறை என்ற பெயர்களான் அழைக்கப் பெறுவர்.

சேரநாட்டை ஆண்ட சேரவேந்தர், இருகிணையின ராகக் காணப்படுகின்றனர்; ஒருவர், உதியன் சேரலாதன் வழி வந்தவர்; மற்றொருவர், இரும்பொறை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவோர். இவருள் முன்னவர், வஞ்சியைத் தலைநகராக்கொண்ட உள்நாட்டுப் பகுதியினையும், பின்னவர், தொண்டியைத் தலைநகராக் கொண்ட கடற்கரைப் பகுதியினையும் ஆண்டவராவர். இவ்வாறு ஆண்ட இரு திறச் சேரவேந்தருள் இருபத்தைவர் வரலாறு சங்க இலக்கியங்களால் உரைக்கப் பெறும்; அவ்வாறு அவர் வரலாறு உரைக்கும் நூல்களுள் பதிற்றுப்பத்தும், அவற்றின் பதிகங்களும் சிறப்புடையனவாம். இவ்வேந்தர்களின் வரலாறு உணரத் துணைபுரிந்தார் அரிசில்கிழார், இளங்கீரனார், இளங்கோவடிகள், உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார், ஒளவையார், கபிலர், கல்லாடனார், காக்கை பாடினியார், நச்செள்ளையார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், குமட்டூர்க் கண்ணனார், குறுங்கோழியூர் கிழார், குன்று கண்பாலியாதனார், கூடலூர் கிழார், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார், திருத்தாமனார், நக்கீரர், நரிவெருடத் தலையார், பரணர், பாலைக் கௌதமனார், பெருங்குன்றூர் கிழார், பேய்மகள் இளவெயினி, பொய்கையார், பொருந்தில் இளங்கீரனார், மாமூலனார், முரஞ்சியூர் முடிநாகனார், மோசிகீரனார் முதலாய இருபத்தேழு புலவர்கள் ஆவர்.

ஈண்டுக் கூறப்பெறும் சேர வேந்தர்களுள், அந்து வஞ் சேரல் இரும்பொறை, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கணைக்கால் இரும்பொறை, கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ, யானைக்கண்ணசேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஆகிய எண்மரும் இரும்பொறை மரபினர் ஆவர்; ஏனையோர் உதியஞ் சேரல் வழிவந்தவ

ராவர்; இவ்விரு திறத்து அரசருள்ளும், இளங்குட்டுவன், கணைக்கால் இரும்பொறை, கருவூர்ச் சாத்தன், கோட்டம் பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, நம்பிகுட்டுவனார், பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் முதலாய எண்மரும் நாடாண்டு நற்புகழ் பெற்றதோடு, புலமையுற்றுப் புகழ் பெற்றவரும் ஆவர்; இவர் பாடிய பாக்கள் பலவும், எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டு முதலாம் பழந்தமிழ் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வேந்தருட் சிலர், இவன், இன்னார் மகன்; இவன், இன்னாரைப் பெற்றவன்; இவன், இன்னாரோடு உடன்பிறந்தவன் என்ற வரலாறு உணரத்தக்க நிலையில் உள்ளனர் எனினும், அவருள் பலரைப் பற்றிய இவ்வுறவுமுறை விளங்கவில்லை ஆதலாலும், முறைவிளங்க நிற்பார் எவரும், இன்னார்பின் இன்னார் ஆண்டனர் எனத் துணிந்து கூறுதற்கில்லை ஆதலாலும், இவரை அவர்தம் பெயர்காட்டும் அகரவரிசைப்படி வகைப்படுத்தியுள்ளோம்.

க. அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை

அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை, சேரநாள் ஒரு பிரி வினராய இரும்பொறை மரபில் வந்தவனாவன்; செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் தந்தையாம் எனக் கருதப்படு வோன் இவனே; அந்துவன் என்பது இவன் இயற்பெயர்; அந்துவன் என்னும் இப்பெயர், அக்கால ஆண் பெண் மக் கள் இருவரானும் விரும்பி மேற்கொள்ளப்பட்ட பெயர் களுள் ஒன்றும்: நல்லந்துவனார், அந்துவன்கீரன், அந்து வன் சாத்தன், அந்துவஞ்செள்ளை என்ற பெயர்களை நோக்குக.

அந்துவஞ் சேரலிரும்பொறை, கருவூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தவனாவன்; உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி யார்பால் பெருநட்புடையவன் ; முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி என்னும் சோழ அரசன் இவனோடு பகைபூண்டு, இவன் அரசிருக்கையாம் கருவூரை முற்றி யிருந்தான்; முற்றுகை நிகழ்ந்திருக்கும் காலத்தே ஒருநாள், அந்துவஞ் சேரலிரும் பொறையும், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி யாரும், கருவூர் வேண்மாடத்து மேலிருந்தவாமே, சேரர் படை வரிசையினைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அக் காலே, களிற் று ஒன்று, பாகர் அடக்கவும் அடங்காது தன் படையின் இடையே புகுந்து இடர்விளைப்பதைக் கண் ணுற்றான் அந்துவஞ் சேரல்; உடனே அக்களிற் று யாருடை யது? அக்களிற்று மேலோன் யாவன் எனத் தன் உடனி ருக்கும் புலவரைச் சினம்மிக்கு வினவினான்; களிற்று மேலோன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற் கிள்ளியாம் என் பதையும், அவன் களிற் று மதம்பட்டுளது என்பதையும் அறிந்த புலவர், பகைவர் படை நடுவே, மதம்கொண்ட களிற் று கொணரத் தனிவந்துள்ள அவனுக்கு ஊறு நேரின், தன்னிலை தளர்ந்து தனியே வந்தாணைக் கொண் றான் எனும் பழி, அந்துவஞ்சேரற்கு வந்துறுமே என வருந்தினார்; உடனே, அந்துவஞ்சேரலை அணுகி, “அரசே! களிற்றுமேலோன் சோனாட்டினான்; நின் பகைவன்; ஆயி

னும், இவ்வருகை, நிற்படை அழிவுகருதி வந்த வரவன்று;
அவன் களிற்று மதம்பட்டுளது; ஆகவே, அது பாகர் அடக்
கவும் அடங்காது, தன் படையின் நீங்கி நம் படையுட்
புகுந்துளது; இந்நிலையில் அவனுக்கு இடையூறு உண்டா
தல், நமக்கே இழிவாம்; ஆகவே, அவன் ஊறின்றி ஊர்
திரும்ப, உற்றது மேற்கோடல், உரன்மிகு நின்கடனாம்”
என உரைத்தார். “பேராண்மை என்பதறுகண், ஒன்று
உற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு” என்பதை
உணர்ந்த தமிழர் வழிவந்த அவன், புலவர் வேண்டியவாறே
விரைந்து செயலாற்றியிருப்பன் என்பது உறுதி; ஆனால்
அதை அறியும் வாய்ப்பு நமக்கு இல்லாதுபோயிற்று!

“இவன் யார் என்குவை யாயின், இவனே,
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட் டெழில் மார்பின்
மறவி யன்ன களிற்று மிசை யோனே;
களிதே, முந்நீர் வழங்கும் நாவாய் போலவும்,
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலவும்
சுறவினத் தன்ன வானோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோர் அறியாது மைந்துபட் டன்றே;
னோயில னாகிப் பெயர்கதில்! அம்ம!” (புறம்: கந)

உ. ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்

சேரர்குடியில் சிறக்கவாழ்ந்த அரசர்களுள், இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பானும் ஒருவன். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர்; ஒருத்தி, சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகளாகிய நற்சோணை; மற்றொருத்தி, வேளாவிக் கோமான் பதுமன் எனும் வேளிர் குலத்தலைவன் மகள்; வேளிர் குடியிலே வந்த இப்பதுமன் மகளுக்கும், நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் பிறந்த ஆண்மக்கள் இருவர்; ஒருவன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் எனும் பெயருடையான்; மற்றொருவன், நச்செள்ளையாரால் பாராட்டப்பெற்ற ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனாவன்.

ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன், மாறாவிளையுளும் குன்றாவளமும் கொண்டதும், விற்போரஞ்சா வன்கணுளரையும் வருத்தி வாட்டும் குளிர்மிகு காற்றடிக்கப் பெறுவதுமாய நறவு எனும் கடற்கரை நகரைத் தலைநகராக் கொண்டு, சேரநாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியை ஆண்டு வந்தான். மேலைக் கடற்கரை நகர்களுள் ஒன்றாக, மேனாட்டு நிலநூல் ஆசிரியர்களால் குறிப்பிடப்பெறும் நெளரா எனும் நகர், இந்நறவே.

“மறாஅ விளையுள், அறாஅ யாணர்த்,
தொடை மடிகளைந்த சிலையுடை மறவர்
பொங்குபிசிர்ப் புணரி மங்குலொடு மயங்கி,
வருங்கடல் ஊதையிற் பனிக்கும்
துவ்வா நறவின் சாயினத் தானே.” (பதிற்று: ௬௦)

ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் ஆற்றல்மிக்க பேராசனாவன்; அவனை எதிர்த்தார் அழிந்தே போவர்; போர்க்களத்தே அவன் கண்வலைப்பட்டுப் பிழைத்தார் எவரும் இலர்; எமன் விரித்த வலையில் வீழ்ந்தார் எவ்வாறு பிழைத்தல் அரிதாமோ, அவ்வாறே, இவன் பார்வையிற் பட்டவரும் பிழையார். களத்தில், இவன் பார்வை ஒருவர்மீது வீழ்ந்தது என்றால், அவர்மீது எமன் வலைவீசிவிட்டான்

என்றே பொருள்; அத்துணைக் கொடியான் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்.

“மாற்றரும் சீற்றத்து மாயிரும் கூற்றம்
வலைவிரித்தன்ன நோக்கலை,
கடியையால் நெடுந்தகை! செருவத்தானே.”

(பதிற்று: ௧௧)

சேரலாதன் ஆற்றல் அறியாது சினந்து வந்தாரும் சிலர் உளர்; தன்னைப் பகைத்தாரும் உளர் என அறிந்த அவன், முரசொலிக்க, வானேந்திச் சென்று, வெகுண்டு வெம்போர் ஆற்றி, அவரை அழித்து, வெற்றி விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான்; இவ்வாறு அவனால் அழிவுற்றாரில் மழுவரும், ஏனைக் குறுநில மன்னர் சிலருமாவர். ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனையன்றி அவன் படைவீரரும் பேராண்மை நிறைந்த பெருவீரராவர்; போர்வந்தது எனப் போர் முரசு கொட்டியவுடனே, தமக்குக் கவசம் வேண்டும் என்ற எண்ணமும் கொள்ளாமல், வேலேந்தி விரைந்து செல்லும் வேட்கை உடையவர் அவன்வீரர்; களம்பல கண்டவர் அவர்; வீரப்புண்களால் விழுச் சிறப்புற்றன அவர் உடல்கள்; களம் நோக்கிச் செல்லும் அவர், “இன்று, இனிது உண்டு மகிழ்ந்தனம்; நானே, பகைவர் மதிலைப் பாழ்செய்து வென்றபின்னல்லது விருந்துண்ணல் செய்யேம்” என வஞ்சினம் உரைத்துச் சென்று, அவ்வாறே வென்று வீறுகொள்ளும் நல்லாண்மை உடையர்.

“மெய்புதை அரணம் எண்ணுது, எஃகுசுமந்து
முன்சமத்து எழுதரும் வன்கனாடவர்.” (பதிற்: ௧௨)

“இன்றுஇனிது நுகர்ந்தனம்; ஆயின், நானே
மண்புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது
உண்குவம் அல்லேம் புகா எனக் கூறிக்
கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்” (பதிற்: ௧௩)

ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் ஆண்டிருந்த நாட்டின் வடவெல்லையில் தண்டாரணியம் என்ற பெயருடைய தொரு பெருங்காடு இருந்தது. கோதாவிரியாறு பாயப்

பெறுவதும், நாசிக் எனும் நகரைத் தன்னகத்தே கொண்
 டிருப்பதும், இன்று மகாராஷ்டிர மொழிவழங்கும் மக்கள்
 தம் வாழ்விடமாவதும் ஆய நாடே பண்டு தண்டாரணியம்
 எனும் பெயருடையதாம்; தண்டகன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட
 தால், அஃது அப்பெயர் பெற்றது என்ப; விர்தியமலையைக்
 கடந்துவந்த ஆரியர் முதலில் தங்கிய இடம் இத்தண்டா
 ரணியமேயாம்; அகத்திய முனிவர் வாழிடத்தை அடுத்து
 இருந்தது எனக் கூறப்படும் இராமன், தம்பியொடும்,
 தன் மனைவியொடும் தங்கிய பஞ்சவடி எனும் இடமும்,
 இத்தண்டாரணியத்ததே; ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்
 ஆண்டுகொண்டிருந்த காலத்தில், அக்காட்டுள் வாழ்ந்திருந்
 தார் சிலர், இவன் நாட்டினுள் புகுந்து, ஆங்குள்ள ஆட்டு
 மந்தைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு காட்டுள் மறைந்து
 விட்டனர்; அஃதறிந்த சேரலாதன், உடனே பெரும்
 படையுடன் அக்காட்டுள் புகுந்து, அக்காட்டு நாட்டாரை
 வென்று, அவ் ஆட்டுமந்தைகளை மீட்டுக் கொணர்ந்து
 தொண்டி நகருள் கொண்டு உரியவர்பால் ஒப்படைத்தான்.
 ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் ஆற்றிய அரும் போர்
 பலவற்றுள்ளும் ஆட்டுமந்தைகளை மீட்டுத்தந்த இச்
 செயலே, அனைவரும் போற்றும் அருமை உடைத்தாகவே,
 அச் சிறப்பினை அவன் பெயரோடு, அமைத்துப் போற்
 றுவாராயினர் அவன்வழி வந்தார்.

“குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதற்கு வேள்
 ஆவிக் கோமான் தேவி ஈன்ற மகன்;
 தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்ட வருடையைத்
 தொண்டியுட் டந்து கொடுப்பித்துப், பார்ப்பார்க்குக்
 கபிலையொடு குடநாட்டு ஓர்ஊர் ஈத்து,
 வானவரம்பன் எனப் பேரினிது விளக்கி,
 ஏனை மழவரைச் செருவிற் சுருக்கி,
 மன்னரை ஒட்டிக்,
 குழவி கொள்வாரிற் குடிபுறந் தந்து,
 நாடல்சான்ற நயனுடை நெஞ்சின்
 ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்.”

(பதிற்று, பதிகம்: சு)

பேராண்மை கொண்டு, போர் வெறியுடையனாய்க் காட்சியளிக்கும் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன், அன்பும், அருளும், அறனும் நிறைந்த அழகிய உள்ளமும் உடையனான்; மனைவியும், மக்களும்சூழ, மனம்விரும்பும் இடங்கட்குச் சென்று, ஆடல் பாடலைக் கண்டும் கேட்டும் களிக்கும் கவின்கு உள்ளம் அவன் உள்ளம்; தன்மனைவியை மனையரசியாகவே மதிக்கும் மாண்புடையான் அவன். ஆடவரும் மகளிரும் கைகோத்து ஆடும் துணங்கை என்ற ஆட்டத்தை ஆடிமகிழ்வார் அக்கால மக்கள்; அத்தகைய ஆட்டம் ஒன்றில், ஒரு பெண்ணிற்குக் கை கொடுத்தான் சேரலாதன்; இதையறிந்தாள் அரசமா தேவி; சினங்கொண்டாள்; கையிற் பிடித்திருந்த சுவனைமலரை அவன் மீது எறிய ஒங்கினாள்; உடனே, சேரலாதன், அவளை அணுகி, “மலரைவீசி எறியாதே: வாடிவிடும்; என்னைகையிற் கொடுத்துவிடு” என்று இருகை விரித்துக்கேட்டான்; ஆனால், அவளோ, அதை அவனிடத்தே கொடுக்க மறுத்து, “நீ யாரோ; நான்யாரோ; என்மாட்டு அன்பற்ற நின்னிடத்தே என்மலரைத் தாரேன்” என்று கூறி அப்பாற் சென்று விட்டாள்; சேரலாதன் செய்வதொன்றும் அறியாது அவள் சென்ற திக்கையே நோக்கித் திகைத்து நின்றான்; அந்நிலையில், ஆண்டுவந்து அவனைக் கண்டார் சிலர். அவனை நையாண்டி செய்வாராயினர்:

“சேரலாத! உன்னுடைய கை, நின்னிடத்து வந்து. பொருள் வேண்டி இரந்து நிற்பார்க்கு, அவர் விரும்பும் பொருளைக் கொடுக்கக் குவிந்து கவிழுமே யல்லாது, பிறர் பாற் சென்று இரப்பதற்காக என்றும் மலர்ந்து விரியாது என்றெல்லாம் பிறர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம்; அவர்கூறியன எல்லாம் பொய்யே என்பதை இன்று அறிந்தேம், இருகை விரித்துப் பிறர்பால் இரந்து நிற்பதை இதோ காண்கின்றோம்;” என்று எள்ளி நகையாடினர்; அம்மட்டோடு நின்றாரல்லர்; “சேரலாதன் சிறந்தவீரன்; பகைவர் கோட்டைகளைப் பாழ்செய்து பற்றிக்கொள்ளும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் என்று புகழ்கிறார்கள் நின்னை, அதையும்

யாம் நம்புதல் செய்யேம்; நின் மனைவிபால் இருகையேந்திக் கேட்கின்றனை அம்மலரை; அவள் மறுத்துவிட்டு, “யாரை யோநீ” என்று இகழ்ந்து கூறிவிட்டுச் செல்கிறாள்; நின் மனைவியின் கையில் உளது அக்குவளைமலர்; அதைநீ கேட்கின்றனை; அவள் மறுக்கிறாள்; அதைக் கைப்பற்ற உன்னால் முடியவில்லை; மனைவியின் கையில் உளதைக் கைப்பற்ற முடியாத நீ, பகைவர் தம் பெருங்கோட்டைகளை எவ்வாறு கைப்பற்ற வல்லாய்?” என்றும் கூறி எள்ளி நகைத்தனர். அவர் நகைமொழி, அவன் அன்புள்ளத்தை அறியத் துணை புரிந்து நின்றல் காண்க.

“முழாவிமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப் புணையாகச்
சிலைப்புவல் லேற்றின் தலைக்கை தந்துநீ
நளிந்தனை வருதல் உடன்றன ளாகி,

நின், ஏறியர் ஒக்கிய சிறுசெங்குவளை
ஈயென இரப்பவும் ஒல்லாள், நீ எமக்கு
யாரையோ? எனப் பெயர்வோள் கையதை
ஈதுமென உருத்த நோக்க மோடு, அதுநீ
பாஅல் வல்லா யாயினே பாஅல்
யாங்கு வல்லுரையோ...வேந்தர்தம் எயிலே.”

(பதிற்று : ௫௨)

ஈத்து உவக்கும் இன்பமே இன்பம்; ஈதல் இசைபட வாழ்தலே வாழ்வு எனும் வளமார் உளம் உடையவன் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன்; இரவலர் தம்வறுமை வாழ்வு, அவள் உள்ளத்தை வாட்டும்; தன் மனைவி, தன் பிரிவுத் துயர் பொறுது புலந்துவிடும் கண்ணீரினும், இரவலர் வறுமைத்துயரால் வருந்திவிடும் கண்ணீரே அவன் உள்ளத்தை உறுதுயர்க்கு உள்ளாக்கும்; மனைவியின் கண்ணீரைக் காணினும் காண்பன்; இரவலர் முதலாம் வறுமையால் வாடுவார் வருந்திவிடும் கண்ணீரைக் காணப்பொறுது அவன் உள்ளம். இரவலர்க்குப் பொருள் அளித்துப் போற்றுவதை நாள்தோறும் மேற்கொள்ள விரும்புவன் அவன். அவர் ஒருநாள் வாராராயின், அவர் இருக்கும் இடம்தேடிச்

சென்று, அவரைத் தேரேற்றிக் கொணர்ந்து, அவர் வேண்டும் அளவு பெரும்பொருள்தந்து போற்றி அனுப்பும் அத்துணை அருள் உள்ளம் உடையவன்.

“ஒண்ணுதல் மகளிர் துனித்த கண்ணினும்
இரவலர் புன்கண் அஞ்சும்
புரவெதிர் கொள்வனை.” (பதிற்று: ௫௭)

“வாரா ராயினும் இரவலர் வேண்டித்
தேரிற் றந்து அவர்க்கு ஆர்பதன் நல்கும்
நசைசால் வாய்மொழி இசைசால் தோன்றல்.”
(பதிற்று: ௫௮)

புலவரைப் பேணும்பேருள்ளமும், ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்பால் அமைந்து கிடக்கக் காண்கிறோம். சேரலாதன்பால் நாம் காணும் இப் பண்புகள் எல்லாம், காகைகை பாடினியார் நச்செள்ளையார், அவன்பால் கண்டு பாராட்டிய பண்புகளாம்; தன் பெருமையெலாம் தோன்றப் பதிற்றுப்பத்தின்கண் வந்துள்ள, ஆறும்பத்துப்பாடல்கள் பத்தினுனும் பாடிப் பாராட்டிய நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாராகிய நச்செள்ளையார்க்கு நூறு ஆயிரங்காணப் பொருளும், அணிபல ஆக்கிப் புனைந்து கொள்க என, ஒன்பதுதுலாம் நிறையுள்ள பொன்னும் அளித்துப் பெருமை செய்தான். புலவர்மாட்டு அவன் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பைப் பாராட்டுவோமாக. இவ்வாறு பெருமைசால் வேந்தனாய் விளங்கிய ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் முப்பத்தெட்டு யாண்டு வீறுதோன்ற வீற்றிருந்தான்.

௩. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

சேர வேந்தருட் சிறந்தோனாகிய செங்குட்டுவனையும், சிறந்த பெரும் புலவராய், நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகா ரத்தை ஆக்கித் தந்தருளிய இளங்கோவடிகளையும் பெற்றெடுத்த பெருமைசால் பேராசன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். நெடுஞ்சேரலாதன் எனவும், இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் எனவும், குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன் எனவும், குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் எனவும் அழைக்கப் பெறும் இவ்வேந்தன், பாரதப் பெரும் போர் வீரர்க்கு, அப்போர் முடியுங்காறும் சோறளித்துப் புரந்தான் எனப் போற்றப்படும் உதியஞ்சேரலாதன் மக னாவன்; இவன்தாய், வெளியன் வேண்மான் எனும் வேளிர் குலத்தலைவன் மகளாய் நல்லினி என்பவளாவள்.

“மன்னிய பெரும்புகழ் மறுவில் வாய்மொழி
இன்னிசை முரசின் உதியஞ் சேற்கு
வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி ஈன்றமகன்,
.....
இமைய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்.”

(பதிற்றுப்பத்து: இரண்டாம்பத்து பதிகம்)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு மனைவியர் இருவர்; ஒருத்தி சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகளாகிய நற் சோணை, மற்றொருத்தி, வேளாவிக் கோமானான பதுமன் என்பான் மகள்; முன்னவள் வழியாகச் செங்குட்டுவன், இளங்கோவடிகள் ஆகிய இருமக்களும், பின்னவள் வழி யாகக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய இருமக்களும் பிறந்தனர். இமயவரம்பனுக்குத் தம்பியாம் தனிச் சிறப்புடையோன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் :

“வடவர் உட்கும் வான்தோய் வெல்கொடிக்
குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேர லாதற்குச்
சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன்

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்:

“ஆராத் திருவின் சேரலாதற்கு
வேளாவிக் கோமான்
பதுமன் தேவி ஈன்ற மகன்

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்: ச)

“குடக்கோ நெடுஞ்சேர லாதற்கு வேள்
ஆலிக் கோமான் தேவி ஈன்ற மகன்

ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்: கூ)

இமைய வரம்பன் தம்பி.....

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்: ஁)

“குமரியொடு வடவிமயத்து ஒருமொழி வைத்து உல
காண்ட சேரலாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன் மகள்
ஈன்ற மைந்தன்.....செங்குட்டுவன்.”

(சிலம்பு, வாழ்த்து: உரைப்பாட்டு மடை)

“குமரியொடு வடவிமயத்து ஒருமொழி வைத்து உல
காண்ட சேரலாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்று ஏழ்பரி நெடுந்
தேர்ச் சோழன் தன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற மக்கள் இருவர்.”

(சிலம்பு, பதிகம்: உரை)

நெடுஞ் சேரலாதன், இமயமும், குமரியும் இருபால்
எல்லைகளாகப் பெருநிலம் முழுதாண்ட பேராசனாவன்;
படையுடன் வடநாடு சென்று, ஆங்குத் தன்னை எதிர்த்துப்
போரிட்ட ஆரிய அரசர்களை வென்று, வணங்கச்செய்து,
அவ்வெற்றிக் கறிகுறியாக, அவ்வாரியர்க் குரிய இமயமலை

மீது தன் அரச இலாஞ்சனையாகிய வில்லைப் பொறித்து
மீண்டான். சேரலாதனின் இவ்வெற்றிச் சிறப்பு, அவன்
பெயரோடு இணைத்தும் பாராட்டப் பெற்றுளது.

“அமைவரல் அருவி இமையம் விற்பொறித்து
இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத்
தன்கோல் நிறீஇத் தகைசால் சிறப்பொடு
பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்: உ)

“இமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவில் பொறித்து.”

(அகம்: கஉஎ)

“ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்.” (அகம்: ஈககூ)

“குமரியொடு வடஇமயத்து ஒருமொழி வைத்து உலகாண்ட
சேரலாதன்”

(சிலம்பு, வாழ்த்து: உரைப் பாட்டு)

இமயத்தே விற்பொறித்த விறல் மிக்கோனாய் நெடுஞ்
சேரலாதன், ஆண்டுத் தனக்குப் பணியாது நின்ற யவன
அரசர்களைப் போரில் வென்று கைப்பற்றி, அக்கால வழக்
கப்படி, அவர் தலையில் நெய்யைப் பெய்தும், அவர் கைக
ளைப் பின்கட்டராகக் கட்டியும் இழிவுசெய்ததோடு, அவரி
டத்தினின்றும், விலைமதிக்கொணா அணிகளையும், வயிரங்
களையும் தண்டமாக வாரிக்கொணர்ந்து, அவற்றைத் தன்
நாட்டுப் பேரூர்களில் வாழும் பாணர், கூத்தர் முதலாம்
பரிசில் மாக்கட்கு வழங்கிச் சிறப்புற்றான்.

“பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி,
நெய்தலைப் பெய்து, கைபிற்கொளீஇ,
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு
பெருவிறன் மூதூர்த் தந்து பிறர்க்குதவி.”

(பதிற்றுப் பத்து, பதிகம்: உ)

“நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்றார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்று அவண்
நிலந்தினத் துறந்த நிதியம்.” (அகம்: கஉஎ)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றி
களுள் புலவர் பலரானும் போற்றப்படும் பெருமை வாய்ந்
தது, கடலிடையேயுள்ள தீ வொன்றைத் தம் வாழிடமாக்
கொண்டிருந்த பகைவர்மீது கப்பற் படையின் துணை
கொண்டு சென்று, அவரையும் வென்று, அவர் காவல் மர
மாம் கடம்பையும் வெட்டி வீழ்த்தி, அக்கடம்பால் முரசு
செய்து முழக்கியதே யாம்; இப் பகைவர், கடம்பைத் தம்
குலமரமாக்கொண்டு, மைசூர்நாட்டின் மேற்பகுதியினை
ஆண்டிருந்த கதம்பவேந்தராவர் என ஆராய்ச்சியாளர்
கருதுவர்.

“சால் பெருந்தானைச் சேரலாதன்
மால்கடல் ஒட்டிக் கடம்பறுத்து இயற்றிய
பண்ணமை முரசு.” (அகம்: ஈசஎ)

“வலம்படு முரசிற் சேரலாதன்
முநீ ரோட்டிக் கடம்பறுத்து.” (அகம்: கஉஎ)

சேரலாதன் கடம்பெறிந்த வெற்றிச் சிறப்பினை
விளங்கப் பாராட்ட முன்வந்த புலவர் குமட்டூர்க் கண்ண
னார், அக்கடம்பினுக் குரியராய் சேரலாதன் பகைவர், தம்
முடன் போர்செய்வார் தோற்று மண்மிசை மடிநது விழு
மாறு வாளாற் பொருது, அவர் தம் நாட்டைக் கவர்ந்து
கொள்ளும் பேராற்றல் வாய்ந்த பெருவீரராவர்; அத்தகைய
வீரர் பலர் கூடிக் காக்கும் கடிய காவலையுடையது அக்
கடம்பு என, அவன் பகைவர் தம் ஆற்றலையும், அவர்க்குரிய
கடம்பின் அருமையினையும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டி,
அத்தகைய பெருவீரரை வென்று, அவர் காவன் மரத்தை
அழித்து, அம்மரத்தால் ஆய முரசு முழங்க வாழ்ந்தான்
என்றும், கடலிடைச் சென்று, ஆண்டுவாழ் பகைவரை

வென்று, அவர்க்குரிய கடம்பினைத் கொன்ற நெடுஞ்சேரலாதன், பிறர்க்குத் துயர் தருதலே தம் பிறவித் தொழிலாம் எனக் கொண்ட அவுணர்க்கு அரணாய் நின்று காத்த சூரபன்மா, இறுதிக் காலத்தே, கடலிடை யுள்ளதொரு தீவிடைச் சென்று மாமரமாகி மறைந்து நின்றானாக, ஆண்டும் விடாது சென்று, அம்மரத்தினை வேரோடும் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்ட நெடுவேட்கு நிகராவன் என்றும் பாராட்டிப் பரவியுள்ளார்:

‘வயவர் வீழ வான்அரில் மயக்கி
இடங்கவர் கடும்பின் அரசுதலை பணிப்பக்
கடம்புமுதல் தடிந்த கடுஞ்சின வேந்தே.”

“துளங்கு பிசிர்தடைய மாக்கடல்
கடம்பறுத்து இயற்றிய வலம்படு வியன்பணை.”

“நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி,
அணங்குடை அவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறு ஊர்ந்தாங்கு
.....
பலர் மொசிந்து ஒம்பிய அலர்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய எய்ய,
வென்றெறி முழங்குபணை செய்த வெல்போர்
நாரரி நறவின் ஆரமார்பின்

போரடு தானைச் சேரலாத.” (பதிற்று: கஉ, கஎ, கக)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வெற்றிச் சிறப்புக்களை விளங்கப் பாடிய புலவர்கள், பாணர், மாமூலனார், குமட்டூர்க்கண்ணனார் ஆய முப்பெரும் புலவராவர்; இவருள், குமட்டூர்க்கண்ணனார், அவன் பெற்ற வெற்றிகளை வரிசையாக எடுத்துக் கூறுவதோடு அமைதியுறுது, அவ்வெற்றிக்குக் காரணமாய் அவன் பேராண்மைப் பெருஞ்சிறப்பைப் பொதுவகையாலும் பாராட்டியுள்ளார். அரசன் ஒருவன், தன் பேராண்மையால் பேரரசனாயவழி, அவனைச் சூழப் பகைபல வளருதல் உலகியல். அதைப்போன்றதே,

சேரலாதனுக்கும் பகைவர் பலராயினர்; ஆயினும், அப் பகைவர் பன்மை, அவன் ஆண்மைமுன் நிற்கவும் அஞ்சிற்று. ஆண்மையும், ஆற்றலும் அற்றார் எழுபது கோடிய ராயினும், ஆண்மையும் ஆற்றலும் உற்றான் ஒருவன்முன் நின்றலும் ஆற்றார்; காக்கை பல கூடிக்கரையினும், ஒரு கல்லின்முன் நிற்கவல்லுமோ? “ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை, நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்” என்பர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். இக்கருத்தினை உளத்தினுட் கொண்டவராய புலவர், பிற விலங்குகள் தாம் பெரும்பெருங் கூட்டமாய வழியும், ஆண்சிங்கம் ஒன்றுவாழும் மலைச்சாரலில் நடக்கவும் நெஞ்சுநடுங்கும்; அதைப் போன்றே, நெடுஞ்சேரலாதன் பகைவர், முரசுமுழங்கும் அரண்மனை வாழ்வினராகவும், அவன் ஆற்றலை எண்ணி, உள்ளம் அஞ்ச, உறக்கம் ஒழிந்து, உறுதியாகொண்டு வாடுவர் என உவமை காட்டி, அவன் ஆண்மைச்சிறப்பை அணிபெறப் பாராட்டியுள்ளார்:

“அரிமான் வழங்கும் சாரல், பிறமான்
தோடுகொள் இனநிறை நெஞ்சுதிர்ந்தாங்கு
முரசு முழங்கு நெடுநகர் அரசுதுயில் ஈயாது
மாதிரம் பணிக்கும் மறம்வீங்கு பல்புகழ்.” (பதிற்று: ௧௨)

பேராண்மையும், பேராற்றலும் உடையான் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதறியாது அவனோடு பகைத்துப் போரிட்டு, தம் நாடழிய நலிவுற்றார் பலராவர்; அவர் நாடுற்றகேடு அம்மம்மி கொடிது! கொடிது! பகைவர் நாடு வளம் பல செறிந்தது; அவர் நாட்டு நீர்கிலைதோறும், அந்தணர் ஒம்பும் செந்தழல் போலும் செந்நிறத்தாமரை அல்லியொடு மலர்ந்து அணிபெறத் தோன்றும்; நெல்விளையும் நன்செய்களில் நெய்தல் மலரும்; விளைந்தநெல்லை, அரியுங்கால், அரிநர் அரிவாள் கூர்மழுங்கும், கரும்பினை ஆட்டிச் சாறுபிழியும் எந்திரம், சாறு வடிக்கும் தன் வாய்வளையும்; அந்நாடுகள் பெற்ற இத்தகுபெருவளம், இன்று நேற்று உற்றதன்று; தொன்றுதொட்டு வந்த வளம் அது; இத்தகு வளமிகு நாடு, சேரலாதன் சினத்துட் பட்டமையால்,

பாழுறலாயின; அவன் படையால் பாழுறற்கு அஞ்சிய அந்நாட்டு வாழ்மக்கள், நாட்டைவிட்டே அகன்று போயினர்; தம்மைப் புரப்பார் அகலவே, அந்நாட்டு ஆனினங்களும், கூட்டங் கூட்டமாய், வேறு வேறு திசைநோக்கி விரைந் தோடிவிட்டன; உழுவாரையும், உழும் எருதுகளையும் இழந்து விட்டமையால், நிலங்கள் விளைநலம் கெட்டு வீணாயின; இவ்வாறு, வாழ்தற்கு ஆகாது வளனற்று வாடின அந்நாடுகள், இன்று அழிந்து இவ்விழிநிலை உற்றனவே! என்னே கொடுமை!” எனக் காண்பாரும் கலங்கும் கழிபெரும் துயர் உற்றன அந்நாடுகள்:

“இனந் தோடகல, ஊருடன் எழுந்து,
நிலங்கண்வாட, நாஞ்சில் கடிந்துநீ
வாழ்தல் ஈயா வளனறு பைதிரம்
அன்ன ஆயின, பழனந் தோறும்
அழன்மலி தாமரை ஆம்பலொடு மலர்ந்து,
நெல்லின் செறுவில் நெய்தல் பூப்ப,
அரிநர் கொய்வாள் மடங்க, அறைநர்
தீம்பிழி எந்திரம் பத்தல் வருந்த
இன்றோ அன்றோ தொன்றோர் காலே
நல்லமன் அளிய தாமெனச் சொல்லிக்
காணுநர் கைபுடைத்து இரங்க
மாணு மாட்சிய மாண்டன பலவே.” (பதிற்று: ௧௯)

பகைவர் நாட்டைப் பாழ்செய்து மகிழும் கொடியோனாகிய நெடுஞ்சேரலாதன், தன்னாட்டு மக்கள், தன்னேரில்லாப் பெருவாழ்வு வாழ்தற்கு வகைசெய்யும் நல்லோனாவன். “இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட, பெயலும் விளையுளும் தொக்கு” என்ப. சேரலாதன், நெறிநின்று காக்கும் நல்லாட்சியுடையனாதலின், மழை, கோள்களின் நிலையால் பொய்த்தல் அறியாது, அவன் நாட்டு மக்கள், எங்கு, எக்காலத்தில், எவ்வளவு வேண்டுகின்றனரோ, அங்கு, அக்காலத்தில், அவ்வளவே பெய்யும்; இதனால் வளம் செறிந்து விளங்குவதால், அவன் நாட்டுமக்கள், அவரவர்க்கு ஓதிய தொழிலில் பிறழ்வ

தின்றி அறவழி நிற்பார்; அவன் நாட்டுக் காடுகள், கொடு
விலங்குகளின் வாழ்விடமாகாது, அறம்புரியும் துறவிகளின்
உறைவிடமாம்; முல்லை படர்ந்த அவன் நாட்டுக் கொல்லை
களில், மள்ளரும், மகளிரும் கூடி மகிழ்ந்தாடும் விழாக்கள்
நீங்காது நிகழும்; அந்நாட்டு வழிகளும், ஆறலைகள் வரைப்
பெருமல் அன்பு உறையும் இடமாகி இன்பம் தரும்.
அவன் நாட்டில் எண்வகையாம் கூலங்களைப் பகரும்
வணிகர், தளர்ந்த தம் குடிகளைத் தாங்கும் பண்பினராவர்.
தம் உழுதொழிலால் உலகைப் புரக்கும் உழவர்க்கு உறு
துணையாய் நிற்கும் அவன் ஆட்சி; இதனால் அவன்
நாட்டில் பசியும் பிணியும் பறந்தோடி மறைந்தன. அவன்
நாட்டு மக்கள் அரசனாலோ, அவன் சுற்றத்தாராலோ,
அவன் பகைவராலோ துயருறுவது இல்லை. அவர்
வாழ்க்கை பல்லாற்றானும் நிறைந்த நிறைவுடை வாழ்க்கை
யாம்; அவர் என்றும் உண்மையே உரைப்பர்; ஐம்புலனும்
அடக்கிய அறிவுடையராவர்: நிரயம் எய்தா நீர்மையின
தாம் நல்வினைபால் சென்ற நெஞ்சினராவர்: ஒரு குடும்
பத்தில், தலைமையாயினர் கருத உத்தே கருதுவர் பிறரும்;
தாம் பிறந்து வாழ்ந்த பெருமைசால் அவ்வூரைவிட்டு
வேற்றார் செல்ல அவர் மறந்தும் எண்ணார்; நெடுஞ்சேர
லாதன் நாட்டுச் சிறப்பு, அவன் நாட்டுமக்கள் நலமும்

“காடே, கடவுள் மேன; புறவே,
ஒள்ளிழை மகளிரோடு மள்ளர் மேன;
ஆறே, அவ்வனைத்தா; அன்றியும், ஞாலத்துக்
கூலம் பகர்நர் குடிபுறம் தராஅக்,
குடிபுறந் தருநர் பாரம் ஒம்பி,
அழல்சென்ற மருங்கின் வெள்ளி ஓடாது,
மழைவேண்டு புலத்து மாரிநிற்ப,
நோயொடு பசிஇகந்து ஓரீஇப்
பூத்தன்று பெரும! நீ காத்த நாடே.”

“வெய்துறவு அறியாது, நந்திய வாழ்க்கைச்
செய்த மேவல் அமர்ந்த சுற்றமொடு

ஒன்றுமொழிந்து, அடங்கிய கொள்கை, என்றும்
 பதிபிழைப்பு அறியாது, துய்த்தல் எய்தி
 நிரையம் ஓரீஇய வேட்கைப் புரையோர்
 மேயினர் உறையும் பலர்புகழ் பண்பின்
 நீபுறந் தருதலின் நோயிகந்து ஓரீஇய
 யாணர் நன்னாடு.” (பதிற்று : கங, கடு)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இவ்வாறு எவ்வழி
 நோக்கினும், செவ்வியோனாதற்கு அவன்பால் காணலாம்
 ஆற்றற்சிறப்பும், ஆட்சிநலனுமே காரணங்களாகா. அவன்
 பால் அமைந்து கிடக்கும் அருங்குணங்களும் காரணமாம் ;
 நெடுஞ்சேரலாதன் நல்ல பல பண்புகளின் நிலைகளையாய்
 றன்

அரசராவார், அறிவும் ஆற்றலும் உடையரேனும்,
 தம்மினும் சிறந்த சான்றோர் சூழ வாழ்தலைத் தம் தலையாய
 கடமையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் : நெடுஞ்சேரலாதன்
 பால் இப்பண்பு நின்று நிலைபெற்றிருந்தது. அறம் கூறும்
 ஆன்றோர்களை, அவன் என்றும் பிரியான். செல்வழிச்
 செல்வழிச் செல்லும் மெய்ந்நிழலபோல், அவர் தன்னை
 விட்டுப் பிரியாமையினைப் பெரிதும் விரும்புவன் ;

“அமர்பு மெய்யார்த்த சுற்றமொடு
 நுகர்தற் கினிதுநின் பெருங்கலி மகிழ்வே.”

(பதிற்று : கஉ)

பகைவரைப் பாழ்செய்து பணியவைக்கும் பேராற்றல்
 வாய்ந்தார்க்கு அப்பகைவர், தம் பகைமையொழிந்து பணிந்
 தக்கால், பாதுகாத்தல் புகழ்தரும் பெருஞ்செயலாம் ;
 பணிந்தார்தம் பிழைபொறுத்துப் பேணாது, மேலும் பழி
 வாங்க எண்ணுதல் பழியொடு மிடைந்ததாம் ; இதையும்
 உணர்வான் நெடுஞ்சேரலாதன். அவன் பகைவர் பொறுத்
 தலாகாப் பெரும்பிழை புரிந்தாரேயாயினும், அன்றா
 பணிந்து திறை தந்தக்கால், அவர் பிழையினை மறந்து,
 அவர் கொடுத்தன கொண்டு அருள்புரியும் அறவுள்ளம்
 உடையனாவன் :

“பெரிய தப்புநராயினும், பகைவர்
பணிந்து திறைபகரக் கொள்ளுரை.” (பதிற்று : ௧௭)

ஒருவர், அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் உயர்குணம் இவை
உடைமையால் எத்துணைதான் புகழுறினும், அவர் தம்பால்
வந்து இரந்தார்க்குப் பொருள் கொடுத்துப் பெறும்
கொடைக் குணத்தால் உண்டாம் புகழுடையார்போல்
போற்றப்படுவதில்லை. அறிவு முதலாயினவற்றான் வருவது
உண்மைப் புகழாகாது : கொடுத்துப் பெறும் புகழே
புகழாம். “ஈதல், இசைபட வாழ்தல்” என்றன்றோ
வள்ளுவர் கூறுகின்றனர். சேரலாதன்பால், ஏனைய புகழ்
களோடு இப்புகழும் இணைந்து இருந்தது. உலகைக்
காக்கும் கடமைபூண்ட வானம், பெயயாது பொய்ப்பினும்,
சேரலாதன் கொடுத்தலைச் சைவீடான் : கொடுப்பதையே
கடமையாகக் கொண்டவன் அவன். அக் கொடைக்
குணத்தினின்றும் அவன் உள்ளம் சிறிதும் கோடாது;
கொடுக்கும்போதும் குறையக் கொடுப்பான் அல்லன்.
வருந்திவந்தோர் வயிற்றுப் பசித்தீத் தணியப் பெரும்
பொருள் தந்து பேணுவான் :

ட ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட
தண்ணியல் எழிலி தலையாது மாறி
மாரி பொய்க்குவ தாயினும்
சேர லாதன் பொய்யலன் நசையே.”

“கொடைக்கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்,
மன்னுயிர் அழிய யாண்டுபல மாறித்
தண்ணியல் எழிலி தலையா தாயினும்
வயிறுபசி கூர ஈயலன்.” (பதிற்று : ௧௮, ௨0)

வறியராய் வந்து, தன் வாயில்முன் நிற்பார்க்கு அவர்
வறுமைபோக வழங்கும் வள்ளியோனாய் இமயவரம்பன்,
தன் புகழெலாம் தோன்றப் பாடிய புலவர் பெருமக்கட்குப்
பெரும்பொருள் வழங்கிப் பெருமை செய்துள்ளான்.
தன்னைப் பாடிய புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார்க்குத் தன்
ஆட்சிக்குட்பட்ட உயபற்காடு எனும் வளம்நிறைபகுதியில்

உள்ள ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்த தோடு, தென்னாட்டினின்றும் வரும் வருவாயில் ஒரு பாகத்தை முப்பத்தெட்டு யாண்டுவரை பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமையும் கொடுத்துச் சிறப்பித்தான். இவ்வாறு புலவர்ப் போற்றும் புகழ்நிறை வாழ்வினனாய் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் ஐம்பத்தெட்டியாண்டு வீரெய்தி வாழ்ந்தான் என்ப.

இனி, திருப்போர்ப்புறம் எனும் இடத்தே, சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியொடு போரிட்டு, அவனோடு ஒருங்கே உயிரிழந்த சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் என்பானொரு சேரவேந்தன், புறநா னுற்றில் கூறப்பட்டுள்ளான். அவர் இருவரும் இறந்து கிடந்த காட்சியைக் கண்டு, கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கியுள்ள னர் பரணரும், சழாத்தலையாரும் (புறம்: கூஉ, கூங், ஙகூ). இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்களுள், “குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்” எனபதும் ஒன்று எனப் பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம் பத்துப்பதிகம் கூறுகிறது. ஆதலாலும், சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற்கிள்ளியொடு பொருது வீழ்ந்தான் பெயரும் “குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்” என்றே கூறப்பட்டுள்ளது; ஆதலாலும், குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் இறந்து வீழ்ந்தது கண்டு இரங்கிப் பாடிய புலவர்களுள் ஒருவராய் பரணர், “ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத் தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து, வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்” (அகம்: ஙகூ) என இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனையும் பாடியுள்ளார் ஆதலாலும், வேற் பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியொடு போரிட்டு உயிர் துறந்தான் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை எனக் கோடல் பொருந்தும்.

சு. இளங்குட்டுவன்

சேர அரசர்கள் குட்டநாட்டிற்கு உரிமை பூண்டிருந்த சிறப்பால், தம் பெயர்களுள் ஒன்றாகக் குட்டுவன் என்பதையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், குட்டுவஞ் சேரல், நம்பிகுட்டுவன் என்ற பெயர்களை நோக்குக. அச் சேரர் மரபிலே வந்த இவன், நனி இளையனாய் காலத்தில், அறிவு ஆற்றல்களில் சிறந்து விளங்கினமையால், இளங் குட்டுவன் என அழைக்கப் பெற்றுளான்; இளங் குட்டுவன், இருந்து ஆண்ட நாடு எது? அவன் காலத்தே வாழ்ந்த பிற அரசர்கள் யாவர்? அவன் ஆட்சி நலன் எத்தகைத்து என்பன அறிந்து கோடற்கு இல்லை; இளங் குட்டுவனை அரசனாய் அறிந்துகொள்வதற்கில்லை; அக் காலப் பெரும் புலவருள் இவனும் ஒருவன் என்ற ஒன்று மட்டுமே உணரக் கிடக்கிறது; இவன் பாடிய பாட்டுடொன்று, நெடுந்தொகை என வழங்கப்பெறும் அகநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

அன்பும் ஆர்வமும் காட்டித் தாய் வளர்க்க வளர்ந்த பெண் ஒருத்தி, மணப்பருவம் எய்திய உடனே, அத்தாயையும் மறந்து, தான் விரும்பும் ஆண்மகன் ஒருவன் பின் சென்றுவிடுவள்; அந் நிலையில் அவள் தன் தாய் வீட்டுச் செல்வ வாழ்வையும் மறந்து விடுவள்; தன் உடன் ஆடும் தோழியரையும் மறந்துவிடுவள்; தான் அன்பு காட்டும் அவன் வறுமை வாழ்வினன் என்பதையும் எண்ணாள் எனக் காதற் சிறப்பினைக் கவினுறக் காட்டியுள்ளார்.

“அந்தீங் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇப்

பந்துவழிப் படர்குவ ளாயினும், நொந்துநனி

வெம்புமன் ; அளியள் தானே ; இனியே,

வன்கணுளன் மார்புற வளைஇ

இன்சொல் பிணிப்ப நம்பி, நங்கண்

உறுதரு விழுமம் உள்ளாள்.”

(அகம் : கடுங்)

டு. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

பெருங்குன்றூர் கிழார் பாராட்டிய பேரரசர்களுள், இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பானும் ஒருவன் ; இவன் குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறை எனவும் அழைக்கப் பெறுவன் ; இவனைப் பாராட்டும் ஒன்பதாம் பத்துப் பதிகம், இவன் தந்தை பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை ; இவன் தாய் பெயர், வேண்மாள் அந்தவஞ் செள்ளை என அறிவிக்கிறது ; ஈண்டுக் கூறிய குட்டுவன் இரும்பொறை, தகடோ எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையே என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கடம்பெறிந்த இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன, கடல் பிறக்கோட்டிய செங் குட்டுவன், அண்டர் தலைவன் கழுவுளை வென்ற தகடோ எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, நன்னனைக் கொன்ற களங்காய்க் கண்ணி நாரமுடிச் சேரல், கடிலர்க்கு நன்ற எனும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக்கொடுத்த செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆய இவர்க்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டோனாவன் ; இது. கடம்பின் முழுமுதல் தடிந்தும், கழுவுள் புறம் பெற்றும், அண்டர் ஓட்டியும், நன்னற் றேய்த்தும் கொற்றம் எய்திய வேந்தர் வழிவந்தவன் சேரல் இரும்பொறை எனவும், இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குக் தோற்ற சோழ வேந்தனின் வீரர் களத்திட்ட வேல்கள், கடிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவாம் எனவும் பெருங்குன்றூர் கிழார் கூறுவதால் விளங்கும்.

“அணங்குடைக் கடம்பின் முழுமுதல் தடிந்து,
பொருமுரண் எய்திய கழுவுள் புறம்பெற்று,
நாம மன்னர் துணிய நூறிக்
கால்வல் புரவி அண்டர் ஓட்டிச்
சுடர்வீ வாகை நன்னற் றேய்த்துக்

கொற்றம் எய்திய பெரியோர் மருக !”

“ஒன்னப் பூட்கைச் சென்னியர் பெருமான்
இட்ட வெள் வேல்.....

.....

கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே.”

(பதிற்று : அஅ, அடு)

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் புகழ் பாடவந்த செய்யுள்கள் பன்னிரண்டு உளவாகவும், அவற்றுள் ஒன்றும், அவன் வெற்றி முதலாம் வரலாறு உரைக்க முன்வருவார்க்குத் துணைபுரிவன அல்ல; இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின், யானை முதலாம் நார்படைகள், கொடி நுடங்கச் செல்லும் காட்சி, காண்பார் கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும் கவினுடையவெனினும், அவன் பகையரசர் பாசறை வாழ்வார்க்குப் பெரிதும் இன்னாதாம் என்றும். பகைவர் மிதிலை வென்று சைக்கொளற்காம் காலம் வருந் துணையும், காட்டு விறகில் கைக்குளிர் போக்கிக் காத்திருக்கும் அவன் கூதிர்ப் பாசறை வாழ்வு. பன்னாள் நீண்ட பெருவாழ்வாம் எனவும் அவன் போர்நிகழ்ச்சிகளைப் பொதுநிலையிலேயே கூறிச் செல்லுகின்றன அப் பாக்கள்.

“கொல் களிறு மிடைந்த பல்தோல் தொழுதியொடு
நெடுந்தேர் நுடங்கு கொடி அவர்வரப் பொலிந்து
செலவு பெரிதினிது நிற்காணு மோர்க்கே ;
இன்னா தம்ம அது தானே.....

மாறுகொள் வேந்தர் பாசறை யோர்க்கே ”

“மறவர் மறல, மாப்படை யுறுப்பத்
தேர்கொடி நுடங்கத், தோல்புடை யார்ப்பக்
காடுகை காய்த்திய நீடுநாள் இருக்கை
இன்ன வைகல் பன்னா ளாக.” (பதிற்று : அங, அஉ)

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன்னைப் பகைத்தான் சோழவேந்தன் ஒருவன் எனச் சினந்து, தன் படைத் தலைவரை விளித்து, “சோழன் நாட்டையும் கைப்பற்றி, அவனையும் என்முன் கொணர்ந்து நிறுத்துக ” எனப் பணித்தானாக, அவன் படைத்தலைவரும், அவ் ஏவல்

ஏற்றுச் சோனாடு நோக்கிப் படையொடு செல்ல, அது கண்ட சோழன், அஞ்சிப் பணிய, அவன் படைவீரரும், தம் வேல் முதலாம் படைக்கலங்களைக் களத்தில் கைந் நெகிழவிட்டுப் பணிந்து நின்றனர் என்ற செய்தியைத் தருகிறது ஒரு பாட்டு; அதுவும் இளஞ்சேரல் இரும் பொறையைப் பகைத்த சோழவேந்தன் இன்னான் என் பதை விளங்க உரைத்திலது.

“ஒன்னப் பூட்கைச் சென்னியர் பெருமான்
இட்ட வெள்வேல் முத்தைத் தம்மென

.....

கபிலன் பெற்ற ஊர்ினும் பலவே.” (பதிற்று : ௮௫)

கொங்குநாடு, குட்டநாடு, பூழிநாடு முதலாய நாடுகள் சேரநாட்டின் உள் நாடுகளேயாயினும், சிற்சில காலத்தே இவை வேற்று வேந்தரால் வெல்லப்பட்டு அவர் ஆட்சி யின்கீழ் அடங்கிவிடுதலும் உண்டு; இளஞ்சேரல் இரும் பொறை இந் நாடுகளை அணைத்தினும், தன் ஆணையே நிலவ ஆண்ட பேராசனாவன்; இது, பெருங்குன்றார்கிழார் அவனைக் கொங்கு, குட்டம், பூழி முதலாம் நாடுகளுக்கு உரிமை யுடையோனாகப் பாராட்டியிருத்தலால் புலனாம் :

“கட்டிப் புழுக்கிற் கொங்கர் கோவே!

மட்டப் புகாவின் குட்டுவர் ஏறே!

எழாஅத் துணைத்தோட் பூழியர் மெய்ம்மறை!”

(பதிற்று : ௯௦)

சேர வேந்தர்தம் வரலாறுகளை உணரப் பெருந் துணை யாய் நிற்கும் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களுள், இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குரிய ஒன்பதாம் பத்துப் பதிகம், இவன், பெரும் படையொடு சென்று, சோழனும், பாண்டியனு மாய இருபெரு வேந்தரையும், விச்சிமலையையும், அதைச் சூழ உள்ள நாட்டையும் ஆண்ட குறுநில மன்னன் ஒருவ னையும் வென்று, அவர்க்கு அரண் அளித்துநின்ற கல்லும் மலையும் காவற்காடும் சூழஇருந்த ஐந்து பெருங் கோட்டை களையும் அழித்தான்; பொத்தியாண்ட சோழர் குலப் பேராசன் ஒருவனையும், வித்தை யாண்ட இளம் பழையன்

மாறன் எனும் குறுநில மன்னன் ஒருவனையும் வஞ்சினம் கூறிப் பொருது வென்றான் ; மையூர் கிழாணைப் புரோசு மயக்கினான் ; சதுக்கப் பூதரைத் தந்து நிறுவினான் எனத் தெளிவில்லா நிகழ்ச்சிகள் சில பலவற்றை நிரலே எடுத்து உரைத்துள்ளது .

“குட்டுவன் இரும்பொறைக்கு மையூர் கிழான்
வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை நன்ற மகன்,
வெருவரு தானையொடு வெய்துறச் செய்து சென்று
இருபெரு வேந்தரும் விச்சியும் வீழ,
அருமிளைக் கல்லகத்து ஐந்து எயில் எறிந்து,
பொத்தி யாண்ட பெருஞ்சோழனையும்
வித்தையாண்ட இளம்பழையன் மாறனையும்
வைத்த வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்று,
வஞ்சி மூதூர்த் தந்து பிறர்க்கு உதவி
மந்திர மரபிற் றெய்வம் பேணி
மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழாணைப்
புரையறு கேள்விப் புரோசு மயக்கி
.....

ஆய்ந்த மரபிற் சாந்தி வேட்டு
மன்னுயிர் காத்த மறுவில் செங்கோல்
இன்னிசை முரசின் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை.”

(பதிற்றுப்பத்து, பதிகம் : கூ)

நண்டு, பொத்தியாண்ட பெருஞ்சோழன் எனப் படுவான், பிசிராந்தையாரையும், பொத்தியாரையும் பிரிவரிய நண்பராக்கொண்ட கோப்பெருஞ்சோழனே என எண்ணற்கும் இடமுண்டாதல் அறிக.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன்வாயில் வந்து வாழ்த்துரைத்து நிற்கும் புலவர் பெருமக்கட்குப் பொருள் அளித்துப் போற்றும் பெருஞ்செயல் வியந்து பாராட்டற் குரித்தாம் ; இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பாடிய புலவர் பெருங்குன்றார்கிழாராவர் : பெருங்குன்றார்கிழார் பொருளற்ற வறியராவர் ; அவர் வீட்டு எலிகள், உண்ணுதற்காம் பொருளைக் காணவேண்டி, அவ்வீட்டின் பல்வேறு

இடங்கனையும் மாறி மாறி அகழ்ந்தும் ஒன்றும் கிடைக்கா
மையால் மடிந்து வீழ்ந்திருக்கும்; அவர் இளைய மகன்,
பாலுண்ணவேண்டி அவன் தாயிடத்தே பலகாலும்
செல்லவும், உணவுண்டு பல நாளாகிய காரணத்தால் பால்
சுரத்தல் நின்ற அவளிடத்தில், பால் இன்மையறிந்து,
பாலுண் வேட்கையினையே மறந்துவிட்டான்; இவ்வாறு
வறுமையில் வாடிப்பலநாள் வாழமுடியாது; யாண்டேனும்
சென்று பொருள் பெற்று வருதல்வேண்டும் என்று
முடிவு கொண்டார் பெருங்குன்றார்கிழார்; உடனே தாம்
வேண்டும் பெரும்பொருள் கொடுக்க வல்லோன் சேர
நாடாள் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையே என
உணர்ந்து, ஆண்டடைந்து இரும்பொறையைக் கண்டார்;
“முரசெழுந் திரங்கும் தானையொடு தலைச்சென்று அரைசு
படக் கடக்கும் உரைசால் தோன்றல்!” என்றெல்லாம்
பாராட்டிப் பாடி நின்றார்; இரும்பொறையும் அவர் பாடற்
பொருளுணர்ந்து வியந்து இன்புற்றான்; பெருங்குன்றார்
கிழார், அவன் சிறந்த பரிசில் அளித்து விடுப்பன் என
எண்ணியிருந்தார்; அவனும், அதற்கேற்றாற்போல், பரிசில்
நல்குவான் போலும் செயல்கள் சில மேற்கொண்டான்;
நாள் பல கழிந்தன; ஆனால், அவன் பரிசில் ஒன்றும்
அளித்தானல்லன்; புலவர், ஏமாற்றமும் வருத்தமும்
கொண்டார்; வருந்திய அவர் உளத்தினின்றும் வெடித்தன
சில சொற்கள்:

“அரசே! நீ தரும் பரிசில் பெறும் விருப்பால்
வந்தோருள் யானும் ஒருவன்; வள்ளன்மைக் குணம்
வாய்க்கப்பெற்றேன் நீ எனக் கருதியே, புலவர்க்குப்
பரிசில் தர மறுக்கும் பழியுடையோர் செயலை நிற்பால்
உரைத்தேன்; கொடுப்போன் போல் காட்டிக் கொடாது
ஏமாற்றிவிட்டனை! பாடிய புலவன் வறுமையால் வாடுகின்
றனனே என்ற நாணம் நினக்கு உண்டாகவில்லை; யானே,
நீ நாணுமாறு பல முறை பாராட்டினேன் நின்னை; என்
பாடல் கேட்டு மகிழும் நின்னை வணங்கி விடை பெறுமுன்
ஒன்று கூறுகின்றேன் கேள், “வாயில் வந்து நிற்போர்க்கும்,

புகழ்பாடி வருவார்க்கும் வாரி வழங்கும் வள்ளியோர்
வாழ்வதினாலேயே, இரவலரும், புலவரும் இறவாது வாழ்
கின்றனர் இவ்வுலகில்; அரசார்களால், அவ்வருட் குணம்
இல்லாதுபோயின், இரவலர் இல்லாது அழிவர்; ஆதலின்,
இரப்பார்க்கு ஒன்று சுவதைக் கடப்பாடாக் கொள்வது
காவலர்க்கழகு; ஆனால், அரசரெல்லாம் நினைப் போல்வ
ராயின், என்னைப் போலும் புலவர்கள் இவண் பிறவாது
ஒழிவாராக” என்று கூறிப் பழித்து வெளியேறினார் :

“உள்ளி வந்த ஒங்குநிலைப் பரிசிலென் ;
வள்ளியை யாதலின் வணங்குவன் இவன் எனக்
கொள்ளா மாந்தர் கொடுமை கூற நின்
உள்ளியது முடித்தோய் மன்ற ; முன்னாள்
கையுள்ளது போற் காட்டி, வழிநாள்
பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்தம்
நாணு யாயினும் நாணக் கூறி என்
நுணங்கு செந்நா வணங்க எத்திப்
பாடப் பாடப் பாடுபுகழ் கொண்டநின்
ஆடுகொள் வியன்மார்பு தொழுதனென் பழிச்சிச்
செல்வலத்தை யானே.”

“அன்புகண் மாறிய அறனில் காட்சியொடு
நம்ம னோரும் மற்றினையராயின்,
எம்மனோர் இவண் பிறவலர் மாதோ !”

(புறம்: உகக, = 50)

உளம் வருந்த வெளியேறிய புலவர் பெருங்குன்றார்
கிழார் மனையில், மக்களும் மனைவியும் வறுமையால் வாடு
வரே ! அவர்க்கு வழியென்ன செய்வென் என்ற எண்ண
முடையராய் வழி நடந்து சென்றார் ; ஊருள் நுழைந்து,
தம் இல் இருக்கும் இடம் சென்று நோக்கினார் ; ஆங்கு
முன்னிருந்த சிறு குடிசைக்குப் பதிலாகப் பெருமனை
ஒன்றிருக்கக் கண்டார் ; நம் வீடு இருப்பது சுண்டன்று
போலும் என எண்ணி, அப்பாற் செல்வாராயினர் ; அந்
திலையில், அப்பெருமனையுள்ளிருந்த அவர் மனைவியார்
அழைக்குங் குரல் கேட்டுத் திரும்பி அவ்வீட்டினுள்

சென்றார்; ஆங்குப் பொன்னும் பொருளும், நெல்லும் மணியும் மண்டிக்கிடப்பக் கண்டு ஒன்றும் புரியாராய் நின்றார்; அப்போது அவர் மனைவியார், “இவையெல்லாம் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் கொடைப் பொருள்களாம்; அவன் நினக்கு ஒன்றும் அறியான்போல் காட்டி, நீ அறியாவாறு முப்பத்திராயிரம் காணமும் கொடுத்து, ஊரும் மனையும் வளம்கப் படைத்து, ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையும் அளித்துள்ளான்” என்று அறிவித்தார்.

இளஞ்சேரலின் பெருஞ்செயல் அறிந்த புலவர் பெருங்குன்றார்கிழார், அவனை நேரிற் கண்டு பாராட்ட விரும்பினார்; விரைந்து சேர நாடடைந்தார்; அவன் பீடம் பெருமையும், பாருளோர் எல்லாம் அறியும் வண்ணம் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டினார்; வெற்றியும், கொடையும் விளங்கப் பாடினார்; அன்பும், அறிவும், ஆற்றலும் விளங்க வாழ்த்தி வணங்கினார்:

“நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை உலகத்து
இல்லோர் புன்கண் தீர நல்கும்
நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சின்
பாடுநர் புரவலன்.”

(பதிற்று: அசு)

என, அவன் கொடைச் சிறப்பினையும்,

“ஈரம் உடைமையின் நீரோர் அனையை;
அளப்பருமையின், இருவிசும்பு அனையை;
கொளக்குறை படாமையின் முந்நீர் அனையை;
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலப்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து தோன்றலை.”

(பதிற்று: கூ0)

என, அவன் அன்பு, அறிவு, அருள், சுற்றம் போற்றலாம் பண்பு ஆசியவற்றையும் பாராட்டிப் பரவினார்; இவ்வாறு புலவர் போற்றும் புகழுடையோனாய் இளஞ்சேரல் இரும் பொறை, பதினாறுண்டு பாருளோர் போற்ற வீற்றிருந்து விழுப்புகழ் பெற்றான்.

கா. உதியன் சேரலாதன்

சங்ககாலச் சேர வேந்தர்களுள், வரலாறு விளங்க வாழ்ந்த முதற் சேர வேந்தன் உதியஞ் சேரலாதனாவன். உதியஞ்சேரலாதன் தலைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராவர் என மதிக்கப்பெறும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரால் பாராட்டப்பெறும் பழமை வாய்ந்தவனாவன்; இவன், பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன், உதியன் சேரலாதன், உதியஞ்சேரல், உதியன் சேரலாதன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெறுவன். முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், மாமூலனாரும், இளங்கீரனாரும், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமானும், இளங்கோவடிகளும் இவனைப் பாராட்டிய பெரும் புலவர்களாவர்; சேரர் குல வரலாற்று நூலாகிய பதிற்றுப்பத்தின், இரண்டாவது, மூன்றாவது பத்துப்பதிகங்களால், வெளியன் வேண்மான் எனும் வேளிர்குலத் தலைவன் மகளாய நல்லினி என்பார், உதியஞ் சேரலின் மனைவியாம் மாண்புடையராவர் என்பதும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், பல்யானைச் செல் கெழு குட்டுவனும் இவன் மக்களாவர் என்பதும் புலனாம் :

“மன்னிய பெரும்புகழ் மறுவில் வாய்மொழி
இன்னிசை முரசின் உதியஞ் சேரற்கு
வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி ஈன்ற மகன்

இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்.”

“இமயவரம்பன் தம்பி அமைவர
.....
பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்.”

(பதிற்று, பதிகம்: ௨, ௩)

உதியன் சேரலாதன், தன் வாழ்நாளில் ஆற்றிய அரிய செயல்களுள், அவன் தன் நாட்டு எல்லையை விரி வாக்கியது, பாணர் முதலாம் இரவலர்தமக்குப் பெரும்

பொருள் அளித்துப் பேணியது, பெருஞ்சோறளித்தது
நீய் நிகழ்ச்சிகள் புலவர் பாராட்டிற் குரியவாயின.

தலைவன், நின்னை உடன்கொண்டு சென்று மணக்கத்
துணிந்தனன். ஆகவே, இனி, நீ வருந்துவதொழிந்து.
பிறர் நாட்டினை வென்று தன் நாட்டினை விரிவாக்கிய
உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடிச் செல்லும் பரிசிலர் பொருள்
பெற்று மகிழுமாறு மகிழ்வாயாக என, அவன் நாட்டை
விரிவாக்கிய நிகழ்ச்சியையும், பரிசிலர்க்குப் பொருள்
அளிக்கும் சிறப்பையும் பாராட்டியுள்ளமை உணர்க.

“நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
உவவினி வாழி !”

(அகம் : சுரு)

உதியன் பெருஞ்சோறு அளித்த நிகழ்ச்சியைப்
பாராட்டிய புலவர்கள், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், இளங்
கோவடிகளும், மாமூலனாரும், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய
சேரமானுமாவர். இவருள் முன்னையர் இருவரும் உதியன்
சேரலாதன், பாண்டவர் ஐவரும் கௌரவர் நூற்றுவரும்
மேற்கொண்ட பாரதப் போரில், அப்போர் முடியுங்காறும்
இருதிறப் படையினர்க்கும் சோறளித்துப் புரந்தான் எனக்
கூறுகின்றனர் ; இறந்து துறக்கம்புக்க, பெரும்புகழ்
நிறைந்த தன் முன்னோரை வழிபடல் கருதிய உதியஞ்
சேரலாதன் அவர்க்குப் பெருஞ்சோறு படைத்த காலத்தே
அவன் இடம் அப்பலிச் சோற்றை உண்ணவேண்டி
ஆண்டுக்கூடிய பேய்கள் எண்ணற்றனவாம் என்று மாமூல
னாரும், கொடுத்தல் தன் பிறவிக்கடன் என்ற நல் உள்ளம்
வாய்க்கப்பெற்ற உதியன், வருவார்க்கு வழங்கல் குறித்து,
பல்லான்குன்று எனும் மலையிடத்து நிழலைச் சேர்ந்து
வாழும் ஆனிரை பல நிறைந்த குழுமூர் என்னுமிடத்தே,
சோறு ஆக்க எடுத்த அட்டிற்சாலையில், மலையினின்
றும் விழும் அருவியொலிபோலும் பேரொலி நிலவும்
என்று கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமானும் கூறி
யுள்ளனர் :

“ அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
நரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத்து ஒழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்.”
(முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், புறம்: ௨)

“ ஓர் ஐவர், நரைம் பதின்ம ருடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த
சேரன்.”
(காவடிகள், சிலம்பு: ௨௯. ஊசல் வரி)

“ துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியஞ்சேரல்
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை, இரும்பல்
கூளிச் சுற்றம் குழீஇஇருந் தாங்கு.”
(மாமுலனார், அகம்: ௨௩௩)

“ பல்லான் குன்றில் படுமீழல் சேர்ந்த
நல்லான் பரப்பின் குழுமூர் ஆங்கண்
கொடைக்கடன் என்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து
அருவி யார்க்கும் பெருவரை.”
(கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான், அகம்: ௧௯௮)

சோறளித்த சேரலாதன் செயலை ஏற்றுக்கொள்
வாரும், மறுப்பாருமாக இருதிறப்படுவர் ஆராய்ச்சியாளர்.
இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தந்தையாகிய உதியஞ்
சேரல், கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில்
வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும்; அவன், பாரதப்போர்
வீரர்க்குச் சோறு அளித்தான் எனல் பொருந்தாது;
ஆகவே, பெருஞ்சோறளித்த உதியன் செயல், பாரதக்
காலத்தே வாழ்ந்து, அப் பாரத வீரர்க்குச் சோறளித்துப்
புரந்த அவன் முன்னோன் செயலை, அவனுக்கு ஏற்றிக்கூறிய
தாதல்வேண்டும் என்று கருதுவர் சிலர்; பாரத நிகழ்ச்
சியை நாடகமாக்கி, ஆண்டுதோறும் நடித்துக் கொண்டாடு
வதும், அவ்விழாவின் இறுதி நாளன்று, விழாக்காண வரு

வார்க்குச் சோறளித்துப் பேணுவதும் இந்நாட்டு வழக்கமாம்; உதியன் செயலும், இவ்வாறு நடைபெற்ற விழா நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதே என்பர் மற்றும் சிலர்; உதியன் சேரலாதனுக்கும், பாரதப்போர் நிகழ்ச்சிக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இருந்ததில்லை; உதியன் பெருஞ்சோறளித்தல், இறந்த தன் முன்னோரைக் குறித்து ஆண்டுதோறும் நிகழ்த்தும் நினைவுவிழா நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதேயன்றிப் பிறிதில்லை எனக் கருதுவர் வேறு சிலர். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் எனும் மற்றொரு சேரவேந்தன், இறந்த தன் முன்னோர்க்கு அவர்தம் மக்களைக்கொண்டு, ஆற்றவேண்டிய கடனாற்றிப் பேணினான் எனக் கூறும் கபிலர் கூற்றுள், முதியாரைப் பேணும் சேரர் செயல், இறந்தார்க்குச் செய்யும் கடனேயன்றிப் பிறிதன்று என்பது உறுதியாதல் உணர்க :

“ இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியப் பேணித்.

தொல்கடன் இறுத்த வெல்போர் அண்ணல் !”

(பதிற்று : ௭௦)

பேரரசர்பால் அமையலாம் பண்புகள் எல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவன் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன்; அவன் பிழைபொறுக்கும் பண்புடையவன்; வினையொன்று ஆற்றத் தொடங்குவனாயின், எண்ண வேண்டுவன எல்லாம் எஞ்சாது எண்ணும் அஃகி அகன்ற அறிவுடையவன்; எதிர்த்தார் எவரையும் தாங்கி நிற்க வல்ல பேராற்றலும், பெருந்திறலும் உடையவன்; அழித்தற்குரியாரை அடியற அழிக்கும் ஆற்றல் உடையவன்; அடைந்தார்தம் துயர் போக்கி ஆட்கொள்ளும் அருட்குண முடையவன்; இப்பண்புகள் வேறு எவர்மாட்டும் அமையலாகா அளவு அவன்பால் அமைந்திருக்கக் கண்ட புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், பொறுமை, அகலம், ஆற்றல், அழித்தல், அருளல் ஆகிய பண்புகளின் நிலைக்களங்களாகிய நிலம், ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர் ஆகியவற்றோடு அவன் ஒத்தவனாவன் என்று கூறி, ஐம்பெரும் பூதத்தியற்கையினையும், அவை ஒவ்வொன்றும் முறையே பெற்றுள்ள

அப்பண்புகள் அனைத்தினையும் ஒருவனேபெற்று விளங்கும்
அவன் பெருமையினையும் ஒருங்கே பாராட்டிப் பாடி
யுள்ளார்.

“ மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் எந்திய விசும்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித்த லேஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும்
வலியும், தெறலும், அளியும் உடையோய்!”

(புறம்: உ)

உதியன் சேரலாதன், தமிழகம் முழுமையும் தன்
ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து உலகாண்ட பேரரசனாவன் ;
கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய இருபெருங் கடல்களை எல்லையாகக்
கொண்ட நாடு முழுதும் உதியன் அரசே நடைபெற்றது
என்பதை அறிவிக்குமா டலவர் புரளுசியூரர், “ அரசே!
கீழ்க்கடலும் நினதே ; மேலேக்கடலும் நினதே ; ஆதலின்,
ஞாயிறு தோன்றுவதும் நின் கடலிலேயே ; அவன் மறை
வதும் நின் கடலிலேயே ” எனக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்.

“ நின்கடல் பிறந்த ஞாயிறு, பெயர்த்தும்நின்

வெண்தலைப் புணரிக் குடகடல் குளிக்கும்” (புறம்: உ)

இனி, சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுடன் போரு
டற்றிப் பெற்ற புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்து உயிர்விட்ட
சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் என்பானைப் பாராட்டிக்,
கழாத்தலையாரும், வெண்ணிக்குயத்தியாரும் பாடிய
இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன
(புறம்: ௬௫, ௬௬.). இதே நிகழ்ச்சியை மாமுலனாரும் அக
நானூற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார் ; வெண்ணியில் நடந்த
போரில், கரிகால் வளவனோடு போரிட்டுப் புறப்புண்
பெற்றான் சேரலாதன் ; அவன் தான் பெற்ற புறப்புண்
நாணி வடக்கிருந்து உயிர்விட்டானாக, அவன் பிரிவினைப்

பொருத சான்றோர் பலரும் அவனோடு உயிர் நீத்தனர்
எனக் கூறுகிறார் அப்பாட்டில்:

“கரிகால் வளவனோடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் நாணிய சேரலாதன்
அழிகள் மருபகின் வாள்வடக் கிருந்தன
இன்ன இன்னுரை கேட்ட சான்றோர்
அரும்பெறல் உலகத்து அவனோடு செல்இயர்
பெரும்பிறி தாகி யாகு.” (அகம்: ௩௩)

உதியஞ்சேரல், தன் நாடுகண் அகற்றியதையும்,
அவன் பரிசில் தரும் பெருமையினையும், அவன் அளிக்கும்
பெருஞ்சோற்று விழாவினையும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்
டிய மாமூலனாரே, வெண்ணியில் தோற்ற சேரலாதனையும்
குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதலின், கரிகாலனோடு போரிட்டுத்
தோற்று வடக்கிருந்த சேரவேந்தன், உதியஞ் சேர
லாதனே எனக் கோடல் ஏற்புடைத்தாமா என்பதை
அறிஞர் பெருமக்கள் ஆராய்ந்து துணிவார்களாக. சங்க
கால அரசர்களின் கால நிலையினைக் கணக்கிட்டு நோக்கு
வார், உதியஞ்சேரலாதனும் கரிகாற் பெருவளத்தானும்
ஒருகாலத்தவரேயாவர் என்பதை அறிவர் என்பதையும்
ஆராய்ச்சியாளர் நினைவிற் கொள்வார்களாக.

எ. கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் மணக்கிள்ளி நல்கிய நற்சோனையை மணந்து பெற்ற மக்கள் இருவராவர். அவருள் மூத்தோன் தென் தமிழரைத் தீதுரைத்த வடவாரியரை வணக்குவித்த செங்குட்டுவனாவன். இளையோன், நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதி காரத்தை ஆக்கித்தந்த ஆசிரியப் பெருந்தகை இளங்கோவடி களாவர். செங்குட்டுவனைப் பெற்றெடுக்கப் பெருந்தவம் கிடந்தான் இமயவரம்பன் என்றும், இறுதியில் ஆனே றார்ந்தோன் அருளால் பிறந்தான் என்றும் கூறுகிறார், அண்ணன் வரலாறு உரைக்கும் அடிகளார் :

“செஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ !”

“ஆனே று ஊர்ந்தோன் அருளிற் றேன்றி
மாநிலம் விளக்கிய மன்னவன்.”

(சிலம்பு, உக : கூஅ-க; ௩௦ : கசக-உ)

பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களைப் படித்துப் பார்ப் பார்க்கு, செங்குட்டுவன் தந்தையைப் பெற்ற பாட்டன், பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் ; பாட்டி, வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி ; தந்தை, இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் ; தாய், சோழன் மணக்கிள்ளி மகள் நற்சோனை ; மனைவி, இளங்கோ வேண்மாள் ; மகன், குட்டுவஞ்சேரல் ; சிறிய தந்தை, பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் ; மாற்றாந் தாய், வேளாவிக்கோமான் பதுமன் மகள் ; மாற்றாந்தாய் வயிற்றுவந்த மக்கள், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் என்ற இவ் வுறவுமுறை இனிது விளங்கும்.

செங்குட்டுவன் மனைவியாம் சிறப்புடையளாய், இளங்கோ வேண்மாள், அறிவு, திரு, அழகு, அமைதி முதலாம் அருங்குணங்கள் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற பெண்ணரசியாவள். செங்குட்டுவன், கண்ணகி தேவி

யார்க்குக் கல்லெடுத்து விழாக்கொண்டாடக் காரணமாயது, “நம் அகனாடு அடைந்த இப் பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்” என, இவள் கூறிய கூற்றே எனின், அவள் மாண்பினை மதிப்பிடல் கூடுமோ! கணவன் கல் கொண்டுவருவான் வேண்டி வடநாடு சென்றிருந்த முப்பத்திரண்டு திங்களும், ஊனும் உறக்கமும் ஒழித்து, அழகிய ஆடையும் அணியும் அகற்றி வாழ்ந்த வனப்பினை வாயாரப் பாராட்டியுள்ளார் அடிகளார். இத்தாய் வயிற்றுதித்த தகுதியுடையோனாய் குட்டுவன்சேரலைச் செங்குட்டுவன் தன் உள்ளம் விரும்பும் உயர்பெரும புலவராய் பரணர்பால் ஒப்படைத்து உயர்பேரற்வானாக்கினான்.

செங்குட்டுவன் ஆரியனை ஏறுதற்குக் காரணமாய் நிகழ்ச்சி, அவன் தம்பியார் ஓளங்கோவடிகளின் இனிமைப் பண்பினை உலகறியக்காட்டும். மக்கள் இருவரும், மன்னர் பலரும் சூழப் பேரத்தாணிக்கண் இருந்த நெடுஞ்சேரலாதன் முன், ஒருநாள் நிமித்திகன் ஒருவன் கோன்றி, “மன்னர் மன்னவ! நினக்குப்பின் நின் ஆரியனை நிரந்த ஆட்சிபுரியும் ஆகழ் உடையோன் இவ்வினையோனை” என்றனன். அதைச் செவிமடுத்த மூத்தோன், உரைத்தானே உருத்து கொக்கினன்; இனையோன் அவன் அகத்துயர் அறிந்தான்: மூத்தோன் இருக்க இனையோன் அரசனாதல் அறமன்று: நிமித்திகன் உரைத்தது முறையன்று என்பதையும் உணர்ந்தான். மூத்தோன் தாயர்தீர, முறைவாழ்த்துறந்து குணவாயிற்கோட்டம் புகுந்து அறவாழ்வு மேற்கொண்டான்; என்னை அவன் தியாகம்!

செங்குட்டுவன் ஆரியனை ஏறிய நின்னர் மேற்கொண்ட போர்களும், பெற்ற வெற்றிகளும் பலவாம். வேற்பஹடக்கைப் பெருநிறற் கள்ளியொடு போரிட்டு இறந்த தன் தந்தையைத் தொடர்ந்து உயிர்நீத்துப் புகழ் பெற்ற தன் தாய் நற்சோனையின் படிமத்தை கங்கையில் நீராட்டக் கருதி வடநாடு சென்றான். கங்கைக் கரையில் ஆரிய அரசர் பலர் ஒன்றுகூடி எதிர்த்தனர். அப் பேராற்றங்கரையில் எதிர்த்தார் அனைவரையும் செங்குட்டுவன்

தான் ஒருவனாகவே நின்று போராடி வெற்றிகொண்டான். இவ்வெற்றி விளங்கப் பாடியுள்ளார் இளங்கோவடிகள் :

“கங்கைப் பேரியாற்றுக் கடும்புனல் நீத்தம்
எங்கோ மகளை ஆட்டிய அந்நாள்,
ஆரிய மன்னர் ஈரைஞ் ஞாற்றுவர்க்கு
ஒரு யாகிய செருவெங் கோலம்
கண்விழித்துக் கண்டது கடுககண் கூற்றம்.”

(சிலம்பு, உரு: கரு-ச)

சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகக் கொடிகூர் என்ற நாடொன்று இருந்தது; அஃது இன்றைய மைசூர் நாட்டின் தென் பகுதியாகிய புன்னாடு விஷயத்தின் ஒரு பிரிவாம். அந்நாட்டைக் கொங்கர் என்பார் ஆண்டுவந்தனர் அண்டை நாடுகளின் அமைதியைக் குலைப்பதே அவர்கள் தொழில். அத்தகையார், தன் அண்மையில் இருப்பதும் கூடாது எனக்கொண்டான் குட்டுவன்; கொங்குநாட்டுக் கொடிகூர்மீது படையுடன் சென்றான்; கொலசர், சோழனையும் பாண்டியனையும் படைத்துணையாகப் பெற்றுச் செங்குட்டுவனை எதிர்த்தனர். ஆனால், இறுதியில் படையுட கொடியும் இழந்து தோற்றனர்; கொடிகூர் நாட்டுத் தலைநகராகிய கொடிகூரும் குட்டுவனால் அழிவுற்றது :

“நம்போல் வேந்தர் நம்மோடு இகலிக்
கொங்கர்செங் களத்துக் கொடுவரிக் கயற்கொடி
பகைப்புறத்துத் தஞ்சனராயினும், ஆங்கவை
நிசைமுக வேழத்தின் செவியகம் புக்கன.”

(சிலம்பு, உரு: கருஉ-ரு)

கடல்நீரை அரணாகக்கொண்டு, அக் கடலிடையே வாழ்ந்துவந்த சிலர், சேரர்குலப் பகைவராய் விளங்குவது கண்ட செங்குட்டுவன், சுப்பற் படையுடன் சென்று அவர்களை அறவே அழித்து வெற்றிபெற்றான். குலப்பகை ஒழித்துச் குடிவிளங்கச்செய்த செங்குட்டுவனை நாடு வாழ்த்திற்று. மக்கள், கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டு

வன், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், கடலோட்டிய வெல்புகழ்க் குட்டுவன் என்றெல்லாம் பெயரிட்டுப்பாராட்டினர். செங்குட்டுவன் பெற்ற கடற்போர் வெற்றியை, அவனைப் பாடிய பெரும்புலவராய பரணர் விளங்கக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார் : “ஒயாது ஒலிக்கும் அலைகளையுடைய கடல்நீர், காற்றால் அலைப்புண்டு சூறுசூறு திவலைகளாக மாறியுடையுமாறு பெரும்போரிட்ட தாள்கள் அவன் தாள்கள்” எனவும், “ஒவென முழங்கும் அலைகளோடு கூடிய குளிர்ந்த கடலிடையே மணிபோல் ஒளிவிட்டு மின்னும் வேற்படை கொண்டுசென்று, எதிர்த்த பகைவரை ஆற்றல் தோன்ற அழித்து வென்ற அரசர், குட்டுவ! நின் முன்னோரிலும் ஒருவரும் இலர்; அவ்வாற்றல் உடையார் இனிப் பிறத்தலும் அரிதே” எனவும், “உயர எழுந்து ஓய்ந்து அடங்கும் அலைகளையுடைய நீர்ப் பரப்பாகிய ஒலிக்கும் கடலை அரணாகக்கொண்டு வாழ்ந்த பகைவரைச் சங்குகள் ஒலிக்கும் அக்கடலும் கலங்குமாறு வேற்படை கொண்டுசென்று, வென்று ஓட்டிய வெற்றியால் விளங்கு புகழ்பெற்ற குட்டுவன்” எனவும், “கடலிடையே சென்று, அக்கடலை அரணாகக்கொண்டு ஆங்கு வாழ்ந்திருந்த சடற் பகைவரோடு அரிய போர் ஆற்றிய, குளிர்ந்த கடற்கரைத் தலைவ” எனவும், “தன்னோடு எதிர்த்துப் போரிடத்தக்க பெரும்பகை எதையும், இந்நிலவுலகில் காணமாட்டாமையால் செங்குட்டுவன் தோள்கள் தினவு கொள்ளலாயின. ஆகவே, அவன் தன் தோள் பூரிக்கப் போர்புரியும் வேட்கையே காரணமாகக் கடலை வளைத்துப் போரிட்டான். உயர்ந்து எழுந்து விழும் அலைகளையுடைய அக் கடல்நீர், அவன் ஆற்றலுக்குத் தோற்றுப் பின்னிடுமாறு ஓட்டிப் பெருமையுற்றது அவன் கைவேல்” எனவும் பாராட்டும் பரணர் பாராட்டுரைகள் பதிற்றுப் பத்தினும் அகநானூற்றினும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“கால்உளைக் கடும்பிசுர் உடைய, வால்உளைக்
கடும்பரிப் புரவி ஊர்ந்த நின்
படுதிரைப் பனிக்கடல் உழந்த தாளே.”

“இனி, யா ருளரோ? நின் முன்னும் இல்லை ;
மழைகொளக் குறையாது, புனல்புக நிறையாது,
விலங்குவளி கடவும் துளங்கிரும் கமஞ்சூல்
வயங்குமணி இமைப்பின் வேலிடுபு
முழு பகுதிரைப் பணிக்கடல் மறுத்திசி னேரே.”

“கோடுநால் பெளவம் கலங்க வேலிட்டு
உடைதிரை பாப்பிற் படுகடல் ஒட்டிய
வெல்புகழ்க் குட்டுவன்.”

“கடல் லா முழந்த பணித்துறைப் பாதவ.”

(பதிற்றப்பத்து : சக, சடு, சகூ, சகி)

“குட்டுவன்.

பொரு முரண் பெறுஅது விலங்குசினம் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
விலங்குதிரைப் பெளவம் நீங்க ஒட்டிய
நீர்மாண் எஃகம்.”

(அகம் : உகஉ)

மோகூரில் பழையன் என்பானொருவன் பெருவீரனாய்
விளங்கி யிருந்தான் ; இப் பழையன், மோகூர் என ஊர்ப்
பெயரானும் அழைக்கப் பெறுவான் ; அவன் மோகூர்
அரிய வளம் பல வாய்ந்தது ; இப் பழையனோடு பகை
கொண்டாருள் அறுபை என்பானும் ஒருவன் ; சேரநாட்
டிற்குச் சேய்மைக்கண் சிறக்க வாழ்ந்திருந்தவன் அவன் ;
வெல்லும் போர் பல கண்டவன் ; அச் செருக்கால்,
மோகூர்ப் பழையனையும் பகைத்துப் போரிட்டான் ; ஆனால்
தோற்றான் ; தோற்ற பழியஞ்சி எங்கோ ஓடி ஒளிந்து
வாழலாயினன் ; இச் செய்தி யறிந்தான் செங்குட்டுவன் ;
அறுபை செங்குட்டுவனின் அரிய நண்பருள் ஒருவனாவன் ;
சேய் நாட்டில் வாழ்ந்தமையால், சேர்ந்து வாழும் வாய்ப்
பிழந்திருந்தான் ; செங்குட்டுவனோ, “புணர்ச்சி பழகுதல்
வேண்டா உணர்ச்சிதான், நட்பாம் கிழமை தரும்” என்ற
உண்மையறிந்து ஒழுகும் உணர்வுடையனாவன் ; அதனால்,
“அறுபை சேய் நாட்டினனாயினும், என் சிறந்த நண்ப
னாவன் ; அவனுக்கு நேர்ந்த இவ் இழிவு, எனக்கு நேர்ந்த

இழிவாம் ; ஆகவே, அது களைதல் உன் கடன் ” எனக் கொண்டான் ; மோகூர்நீது படையொடு சென்றான் : கொங்கர் செங்களத்தே, சேரர் படைக்குத் தோற்றுப் பின் னிட்ட சோழனும், பாண்டியனும் பழையன் படைத் துணைவராயினர் ; பேரரசர்கள் இவர்களையல்லாமல் குறு நில மன்னர்களான வேளிர் பலரும், யுவனுக்குத் துணை நின்றனர் ; வேந்தரும், வேளிரும் ஒன்று கூடித் துணை புரியவே, பழையன் பெருஞ் செருக்குற்றான், பேராற்றல் கொண்டு போரிட்டான் ; ஆயினும், அவன் ஆற்றல் செங் குட்டுவன் புன் அழிந்தது ; குட்டுவன், துணை வந்தோ ரைத் துரத்திவிட்டுப் பழையனைப் பணிய வைத்தான் ; பட் டொழிந்த பழையன் படைவீரர் தம் உடலினின்றும் ஒழு கிய செந்நீர், மழை நாட் புனல்போல், பன்னம நோக்கிப் பாயுமாறு பாழ் பல செயதும் செங்குட்டுவன் அமைதி கொண்டானல்லன் . போர முரசு ஒலிப்ப, களத்தின் நடுவே வானேந்தி நின்று, அவன் நாட்டு வளத்தையும் அழித்து, வாழவேண்டியவர் பலரையும் வாழாவை வீழ்த் தினான் ; பழையன் காவல் மரமாம வேயைப் வெட்டி, அதை முரசு செய்தற்காம் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கி, அவற் றைப் பழையன் மனைவியர் தம் மயிரைத் திரித்துப்பெற்ற கயிற்றால் கட்டி, அவன் யானைகளைக் கொண்டே இழுத்துச் சென்று, நன்பன் இழிவு தடைத்துச் காணும் பகழ் பெற்றான். செங்குட்டுவன் செய்த போர்சளுள், மோகூர்ப் பழையனோடு அவன் ஆற்றிய இப்போரோ, புலவர் பலர னும் பெரிதும் பாராட்டிப் பாடப்பெற்றுளது.

“ வெல்போர் அறுகை

சேண னாயினும் கேள்என மொழிந்த

புலம்பெயர்க் தொளித்த களையாப் பூசற்கு

அரண்கள் தாவுநீஇ, அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன

மோகூர் மன்னன் முரசம் கொண்டு

நெடுமொழி பணித்து, அவன் வேம்புமுதல் தடிந்து

முரசுசெய முரச்சிக் களிறுபல பூட்டி

ஒழுகை உய்த்தோய்.”

“ வெல்போர் வேந்தரும், வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
மொய்வளம் செருக்கி, மொசிந்துவரு மோகூர்
வலம்படு குழுஉநிலை அதிர மண்டி
ரெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர்
நிறம்படு குருதி நிலம்படர்ந் தோடி
மழைநாட் புனலின் அவல்பரந் தொழுகப்
பயிபிணம் பிறங்கப் பாழ்பல செய்து
பயகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப
வானற சிகழ்து வாழநர் பலர்படக்
கருஞ்சினை விறல்வேம் பறுத்த
பெருந் சினக் குட்டுவன்.” (பதிற்று: ௪௪, ௪௫)

“ பழையன் காக்கும் கருஞ்சினை வேம்பின்
முழாநா முழுமுதல் தடியப் பண்ணி
வாலிழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர்
பல்லிருங் கூத்தல் முரற்சியாற்
குஞ்சா ஒழுமை பூட்டி.” (பதிற்று, பதிகம்: ௫)

“ பழையன் காக்கும் குழையில் நெடுங்கோட்டு
மேம்பு முதல் தடித்த எதுவான் வலத்துப்
போந்தைக் கண்ணிப் பொறைய.”
(சிலம்பு, ௨௭: ௧௨௪-௬)

இவ் வெற்றிகளே அல்லாமல், கடற்கரைக்கண்
அமைந்து, “வயலை வேலி வியலூர்,” “விரிநீர் வியலூர்”
என்றெல்லாம் புகழப்பெறும் வியலூரிலும் செங்குட்டுவன்
ஒரு வெற்றி பெற்றான்; வியலூர் அவனால் அழிவுற்றது;
கொல்லும் புலியொத்த போர் வீரர் பலர் ஆங்கே, அவனால்
அழிந்தனர்.

“ கறிவளர் சிலம்பிற் றஞ்சம் யானையின்
சிறுகூரல் நெய்தல் வியலூர் எறிந்தபின்.”
(சிலம்பு, ௨௮: ௧௧௪-௫)

“ உறுபுலி யன்ன வயவர் வீழ்ச
சிறுகூரல் நெய்தல் வியலூர் நூறி.”
(பதிற்று, பதிகம்: ௫)

வியலூரில் வெற்றி கண்ட செங்குட்டுவனுக்கு வேறு பணிகள் காத்துக் கிடந்தன; சோழ நாட்டில், தன் அம்மான் இறந்த பின்னர், அவன் இளைய மகன் ஆட்சித் தலைமை ஏற்பதைப் பொறுது, சோழர் குலத்து வந்த அரசர் ஒன்பதின்மர், நாட்டில் அமைதி குலைத்துப் பெருங்கலகம் விளைவிப்பாராயினர்: செங்குட்டுவன், அவ்வொன்பதின்மரையும், உறையூர்க்குத் தென்பால் உள்ள நேரிவாயில் என்னுமிடத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு ஒரு நாட்பொழுதிலேயே, அவர் அனைவரையும் அழித்து நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டி, தம் அம்மான் சேரையும் அரியணை ஏற்றிவைத்து அகமகிழ்ந்தான்:

“ஆர்புனை தெரியல் ஒன்பது மன்னரை
நேரிவாயில் நிலைச்செரு வென்று.”

(சிலம்பு, உஅ: கக கூ-எ)

“மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பினர் ஒன்பது மன்னர்
இளவரசு பொருஅர், எவல் கேளார்
வளநா டழிக்கும் மாண்பின ராதலின்,
ஒன்பது குடையும் ஒருபகல் ஒழித்து, அவன்
பொன்புனை திகிரி ஒருவழிப் படுத்தோய்.”

(சிலம்பு, உஎ: கக அ-உ உ)

“ஆரச் செருவிற் சோழர் குடிக்கு உரியோர்
ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து.”

(பதிற்று, பதிகம்: ௫)

நேரிவாயிலிற் பெற்ற வெற்றியைத் தொடர்ந்து, சோழ நாட்டில் தேவாரம் பெற்ற திருநகராகிய இடும்பாவனம் எனப்படும் இருப்பாத வனத்திலும், செங்குட்டுவன் ஒரு வெற்றிக்கு உரியனாயினான்; பெரும்படையோடு சென்று, கடும்போர் ஆற்ற வேண்டிய அப்போரில், செங்குட்டுவன் பகைவராயினர் இன்னார் என்பது இனிது புலப்படவில்லை:

“நெடுந்தேர்த் தானையொடு இடும்பிற் புறத்திறுத்துக்
கொடும்போர் கடந்து.”

(சிலம்பு, உஅ: கக அ-க)

இவை யெல்லாவற்றினும், செங்குட்டுவனை உலகறியச் செய்த நிகழ்ச்சி, அவனைச் சேரருட் சிறந்தோனாக்கிய நிகழ்ச்சி. கண்ணகி தேவியார்க்குக் கல்லெடுக்க வடநாடு சென்று, தென் தமிழர் திறம் அறியாது, ஆணவத்தால் அறிவிழந்து இழித்துப் பேசிய வடவாரிய அரசர் கனக விசயரைக் கங்கைக்கரைக்கண் வென்று, அவர் தலைமீதே அக் கல்லையும் ஏற்றிக் கொணர்ந்து, கோயில் கட்டிக், கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும், நூற்றுவர் கன்ன ரும் வந்து வழிபட விழாவெடுத்த சிறப்பேயாம்; இச் சிறப்பெல்லாம், சிஸப்பதிகாரததே, குன்றக்குரவை முதலாக, வரந்தரு காதை ஈராக உள்ள ஏழு காதைகளினும் விளங்க உரைக்கப்பட்டுள்ளன; அவற்றின் விரிவையெல்லாம் ஆண்டு உணர்க.

செங்குட்டுவன், செருப் பலகடந்த சிறப்புடையனா தலேயன்றி, கொடுத்து மகிழும் குணச்சிறப்பும் உடையவனான்; மழை பெய்யாது போதலினால், நாட்டில் மூங்கில் கருகவும், வளங்குன்றாப் பெருங்குன்றுகள் வாடவும், அருவிகள் நீர் அற்று அழகிழப்பவும் பெரும்பஞ்சம் தோன்றிய காலத்தில், சேரநாட்டுப் பேராறு, கரைகளை அழித்து ஓடி, பொன்னேர் பூட்டும் உழவர் உள்ளமெல்லாம் பூரிக்கச்செய்யுமாறு பெருமழை பெய்து பெரு வெள்ளம் பெருகச்செய்யும் வானத்தைப் போன்ற கொடைக்குணம் உடையான் குட்டுவன்.

செங்குட்டுவன், போத்தாணிக்கண் அமர்ந்து, பொருள்பெறு நசையால் தன்னைப் பாடியடையும் புலவர் பெருமக்களை விரும்பி ஏற்று, அவர் ஆர உண்ணுமாறு அருகிருந்து ஊட்டுவன்; ஆடல் பாடல்களால் தன் அகம் மகிழ்ச்செய்யும் பாணர், கூத்தர் முதலியோர்க்குப் பொற்கலன் அளித்துப் போற்றுவன்; கையிற்றாங்கிய யாழினின்றும் எழும் இசையொடு இையய இன்குரல் எழுப்பிப் பாடும் விறலியர்க்குப் பிடியாளை பல தந்து பேணி மகிழ்வன்; வெற்றிமேல் வெற்றியே வேட்கையாகக் கொண்டு, பகைவேந்தர் உள்ளம் பதைபதைக்குமாறு, அவர் நாட்டிற்

புகுந்து போரிட்டுப் பொருள் பல கவர்ந்துவரும், ஆண்மை நிறைந்த ஆற்றல் மறவர்க்குக் கொல்லும் யானைகளைக் கொடுத்துக் கொற்றம் போற்றுவன் ; கையில் கோலேந்தி, மன்றினும், மறுகினும் மன்னன் புகழை மகிழ்ந்து பாடும் பாணர்தமக்குப் பரிசாகப் பரிபல அளித்துப் பாராட்டுவன் ; இவற்றாலெல்லாம் செங்குட்டுவன் புகழ், குன்றிலிட்ட விளக்கென, உலகெலாம் பரவி ஒளிவிடல் சுண்டு, அவன் பகைவர் பொறுமை கொள்வர் எனினும், அவன் புகழ் அவன் உள்ளத்தே அடங்கி மறைந்துபோக மாண்புடையதாகவே, அப்பகைவரும் தம்மை மறந்து, அவர் புகழ் பாராட்டுவர் :

“இரும்பணை திரங்குப், பெரும்பெயல் ஒளிப்பக்
குன்றுவறங் கூரசு சுடர்சினம் திகழ
அருவியற்ற பெருவறற் காலையும்
அருஞ்செலற் பேராற்று இருங்கரை உடைந்துக்
கடியேர் பூட்டுநர் கடுக்கை மலைய
வரையில் அதிர்சிலை முழங்கிப் பெயல்சிறந்து
ஆர்கலி வானம் தளிசொரிந் தாஅங்கு,
உறுவர் ஆர, ஒம்பாது உண்டு,
நகைவர் ஆர என்கலம் சிதறி,
ஆடுசிறை அறுத்த நரம்புசேர் இன்குரல்
பாடு விறலியர் பல்பிடி பெறுக ;
துய்யீ வாகை நுண்கொடி உழிஞை
வென்றி மேவல் உருகெழு சிறப்பின்,
கொண்டி மள்ளர், கொல்களிறு பெறுக ;
மன்றம் படர்ந்து, மறுகுசிறைப் புக்குக்
கண்டி நுண்கோல் கொண்டுகளம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக மாவே என்றும்
இகல்வினை மேவலை யாகலின், பகைவரும்
தாங்காது புகழ்ந்த துங்குகொளை முழுவின்
தொலையாக் கற்ப.”

(பதிற்று : ௪௩)

ஆற்றல்மிக்க அரசனாகவும், ஏற்றோர் இன்முகம் கண்டு உவக்கும் உயர் கொடையாளனாகவும் விளங்கிய

செங்குட்டுவன், கடவுள் அன்புகொண்ட காவலனாகவும் விளங்கினான். கண்ணகிக்குக் கற்கொணர்வான் வேண்டி, வடநாடு நோக்கிச் செல்வோன்முன், ஆடகமாடம் என்னும் கோயிலில் அறிதுயில் அமர்ந்தருளும் திருமாலின் பிரசாதத்துடன் வந்து சிலர் அரசன்முன் நிற்க, சிவபிரான் திருவடிகளைச் சென்னியிற்றாங்கி யிருக்கும் செங்குட்டுவன் திருமால் பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் மணிப்புயத்துத் தாங்கினான் என இளங்கோவடிகள் கூறுவர் :

“ஆடக மாடத்து அறிதுயில் அமர்ந்தோன்
சேடம் கொண்டு சிலர் நின்று எத்தத்
தெண்ணீர் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள்
வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்,
ஆங்குது வாங்கி அணிமணிப் புயத்துத்
தாங்கினான்.” (சிலம்பு, உக : ௪௨-௪)

இவ்வாறு பல்லாற்றானும் பாருளோர் போற்றவாழ்ந்த செங்குட்டுவன், முதுபெரும் புலவராய் பரணர்தம் பாடல் கேட்டு, அவர்தம் அருமையும் பெருமையும் அறிந்து, அவர்க்குத் தன் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய உம்பற்காட்டின் வருவாயினை வழங்கியதோடு, அவர்பால் தன் அருமை மகன் குட்டுவன் சேரலையும் ஒப்படைத்து, அவனை அறிவுத்துறை போய் பெரியோனுக்குமாறு வேண்டினான். புலவர்பால் அவன் காட்டும் பெருமதிப் பினைப் பாராட்டி மகிழ்வோமாக.

அ. கணைக்கால் இருப்பொறை

மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினங்களாகிய தொண்டி, மாந்தை, நறவு என்ற பேரூர்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு நாடாண்டிருந்த இருப்பொறை மரபில் வந்த அரசர்களுள், கணைக்கால் இருப்பொறையும் ஒருவனாவன் ; கணைக்காலிரும்பொறை வெற்றியன்றிச் சோற்றகையறியாத வேற்படை மிக்க பெரிய படைக்கு உரியவன் ; படைவலி யோடு சிறந்த உடல்வலியும் உடையவன் ஒருநால், பாசறைக்கண் இருந்தபோது, தன் படையைச் சேர்ந்த யானையொன்று, மதம்மிக்கு, அழிவுபல செய்து திரியலாயிற்று ; அதனை அடக்கவாற்றாது, அவன் படை மறவர் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினர் ; அநிலையில், அவ்யானையை அடக்கி, அவ்வூராரெல்லாம் அச்சம் நீங்கி இனிது கண்ணுறங்குமாறு செய்த போரண்மையுடையவன் நம் கணைக்காலிரும்பொறையே கணைக்காலிரும்பொறை காலத்தே சிறந்த கொடைப்புகழ் கொண்ட, சூவன் எனும் பெருவீரன் ஒருவன் இருந்தான் ; அவனுக்கு, கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் இடையில், ஏனோ பகை வளர்ந்திட்டது ; இருப்பொறை அவனைப் போரில் வென்று அகப்படுத்தியதோடு, அவன் பற்களையும் பிடுங்கி, தன் வெற்றிச் சிறப்பினை ஏனைப் பகை வேந்தரெல்லாம் அறிந்து அஞ்சுமாறு, அவற்றைத் தொண்டி நகர்க்கண் உள்ள தன் கோட்டைவாயிற் கதவில் அழுத்தி வைத்தான் ; இருப்பொறையின், இப் பேராண்மையையெல்லாம், அவன் அரிய நண்பரும், அவன் அவைக்களப் புலவருமாய பொய்கையாரா, தாம் பாடிய நற்றிணைச் செய்யுளொன்றில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார் :

முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதலின்
கானலந் தொண்டிப் பொருநன் ; வென்வேல்
தெறலருந் தானைப் பொறையன் ; பாசறை
நெஞ்சம் நடுக்குறா உம் தஞ்சா மறவர்
திரைதபு கடலின் இனிதுகண் படுப்பக்
கடாஅம் கழீஇய கதனடங்கு யானே.” (நற்: கஅ)

கணைக்காலிரும்பொறை காலத்தே, சோணாட்டில் செங்கணான் எனும் பேரரசன் ஒருவன் அரியணையேறியிருந்தான்; சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையும், சோழன் செங்கணானும் பகைகொண்டனர்; கழுமலம் என்ற நகரை அடுத்ததுள்ள திருப்போர்ப்புறம் எனுமிடத்தே கடும்போர் நிகழ்ந்தது. 'யானைக்கும் அடிசலுக்கும்' என்ப. பெரும் படையும் போரண்மையும் உடையானாகிய கணைக்காலிரும் பொறை, செங்கணானின் பெரிய யானைப்படையினை வெல்லமாட்டாது தோற்றான்; தோற்ற சேரனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டுபோய்ச் சோழன் குடவாயிற் கோட்டத் தின்கண்ணேயுள்ள சிறையில் காவல் வைத்தான்.

பகைவன் பின் சென்று, பணிந்து, பல்லைக் காட்டி வாழ்வதினும், அந் நிலையுற்ற அக்கணமே, உலக வாழ்வை மறந்து உயிரைத் துறந்துவிடுதல், உயர்ந்தோர் போற்றும் உரனுடையார் செயலாம்; தம் நிலை தளரும் காலம் வந்துற்றநகால், மானத்தை இழந்து, உயிர்வாழ எண்ணாது, உயிரை இழந்து மானத்தைக் காக்கும் மாண்புடையாரை, மாநிலம் அனைத்தும் மண்டியிட்டு வணங்கும்; இவ்வுரனுடை யுள்ளம் உடையவன் கணைக்கா லிரும்பொறை ஆதலின், பகைவன், சிறையக வாழ்வே பழிதரு செயலாம் என எண்ணி வருந்தினான்; அவன் உள்ளத் துயரை உயர்நிலைக்குக் கொண்டுசெல்லும் நிகழ்ச்சி யொன்று ட்டது.

ஆங்கே, சிறையில் இருந்த சேரன், ஒருநாள் சிறைக் காவலரை, உண்ணீர் தர வேண்டினான். அவர்கள் அவனும் ஒரு சிறைக் கைதியே என்ற எண்ணமுடையராய், ஏனைக் கைதிகள்பால் நடந்துகொள்வதேபோல், அவன் கேட்ட போதே நீர் தாராது காலம் தாழ்த்தித் தந்தனர்; தரும் போதும், அரசன் என்ற மதிப்பின்றித் தந்தும் இழிவு செய்தனர்; காவலர்தம் இவ் விழிசெயல் கண்டு, காவலன் உள்ளம் பொறுதாயிற்று; அவர் தந்த அந்நீரை உண்ணாது ஒருபால் வைத்துவிட்டான்; ஆழ்ந்த சிந்தனையுள் ஆழ்ந்து விட்டான் அரசன்.

“போர்க்களம் புக்குப் போரிட்டு, வாள்வடுப் பெற்ற வர்க்கே துறக்கத்தில் இடமுண்டு என்ப; இறந்து பிறந்த குழந்தையும், உருவின்றிப் பிறந்த ஊன் தடியும், அத்தகு வாள் வடுப்பெறும் வாய்ப்பினைப் பெறுவதில்; ஆதலின் அவை துறக்கம் புகா; ஆனால், அவற்றையும் துறக்கம் புகுத்தும் நல் உள்ளத்தவராய் நாடாள்வார், அவற்றைத் தருப்பைப் புல்மீது கிடத்தி, ‘வெற்றிவீரர் சென்றவழியே இவையும் செல்க,’ என, வாழ்த்தி வாளால் வெட்டிப் புதைப்பர்; இஃது அரசர்கள் பண்பு. அத்தகைய அரசர்கள் மரபிலே வந்த யான், சங்கிலியால் பிணிக்கப்பெற்று, இழுத்துச் செல்லப்படும் நாய்களேபோல், பகைவரான் தளைசெய்யப் பெற்று, அவர் அடைத்த சிறையகத்தே வாழ்கின்றனனே! அந்தோ! என்னே என்நிலை! அவர்கள் அளிக்கும் உணவினை உண்ணேன் என்ற உறுதிப்பாடு அற்று வயிற்றுப் பசித்தீயை அடக்குவதற்காக, அவரே தாராத நிலையில், நானே இரந்த வேண்டி, அவர் இகழ்ந்து அளித்த நீரை உண்ணும் இழிநிலையுடைய கீழ் மகனே யான்? என்னைப்போலும் கீழ்மகன் எவனும், இவ்வுலகின் என்றும் பிறவான்,” என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கிற்று அவன் உள்ளம்; எண்ணிய தன் எண்ணத்தை ஓர் ஏட்டில் எழுத்துருவாக்கி அண்மையில் இருத்தி உறங்கி விட்டான்:

“குழவி இறப்பினும், ஊன் தடி பிறப்பினும்

‘ஆளன்று’ என்று வாரின் தப்பார் :

தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் து இரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத் தணியத்

தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோ? இவ்வுலகத் தானே.”

(புறம்: எசு)

சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையின் அவைக் களத்தே இருந்து அவன் வெற்றிச் சிறப்பினையும், மற னிழுக்கா மானம் நிறைந்த அவன் பண்பாட்டுப் பெருமையினையும் பாடி மகிழும் புலவராய் பொய்கையார், தம் அரசர்

னுக்கு நேர்ந்த கதியினைக் கண்டார்; கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கினார்; சேரனைச் சிறைவீடுசெய்து சிறப்பித்தல், அவன் ஆருயிர் நண்பராய் தம் கடனே என உணர்ந்தார்; சோழன் செங்கணான், சேரனைச் சிறைசெய்த கொடியோன் எனினும், புலவர்பாலும், அவர்தம் பாக்கள்பாலும் பெரு மதிப்புடையான் என்பதை அவர் அறிவாராதலின், உடனே அவன் அரசவையினை விரைந்து அடைந்தார்; நாற்பது வெண்பாககளைக் கொண்ட, “களவழி நாற்பது” என்ற கவின்மிகு நூலைப் பாடிப் பாராட்டினார்; அதில், சோழன் செங்கணான், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையோடு கழுமலத்திடத்தே நடத்திய போரின் சிறப்பினையும், அப் போரில் செங்கணான் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்பினையும் விளங்க உரைத்துப் பாராட்டினார்; அந் நூலின் பாடற் பொருளையும், அதன் பெருமையையும் உணர்ந்தான் செங்கணான்; புலவர் உளம் உவக்கும்வண்ணம், அவர் அன்பு காட்டும அரசனாய் சேரமானைச் சிறையினின்றும் விடுத்து அவர்பால் ஒப்படைத்து மகிழ்ந்தான்.

“ களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன்
கால்வழித் தளையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்.”

(கலிங்கத்துப் பரணி)

“ இன்னருளின்,
மேதகற் பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தளேவிட்ட பார்த்திபனும்.”

(விக்கிரம சோழனுலா)

இனி, சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, பொய்கையார் கவி பாடிச் சிறைவீடுசெய்யும்வரை, உயிர் காத்து நின்றானல்லன், தன் உள்ள எண்ணத்தை உருவாக்கும் எழுத்தோவியத்தை ஏட்டில் தீட்டியதும் இறந்து இறவா நெறி பெற்றுவிட்டான் என்றே அறிஞர் பலரும் கருதுவர். ‘மானம் இழந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே’ என்ற மறைப்பொருட்கு வழிசாட்டிய மன்னவன் வாழ்க!

க. கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரருள் இரும்பொறை என்ற மரபில் வந்தோனாவன்; தகடுர் ஏறிக்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானும் ஒருவன் இருத்தலின், அவனின் வேறு அறிதற்கு, இவன், கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனப்பட்டான்; இரும்பொறை மரபினர், தொண்டி, மாந்தைபோன்ற ஊர்களால் சிறப்புற்ற கடற்கரை நாட்டினை ஆண்டி நஞ்சவராவர்; அவர் வழிவந்த இவன், தனக்குரிய நாட்டோடு அமையானாய்க் கொங்குநாட்டில் உள்ளதும், சேரருள் மற்றொரு கிளையினர்க்கு உரியதமாய் கருவூரையும் கைப்பற்றி, அந் நகர்க்கண்ணே அரசுகட்டில் ஏறி, முடி சூடிக்கொண்ட சிறப்புடையோனாவன்; வாட்போரில் வல்லவன்; பெருஞ்சேரல் எனப் பெருமை செய்யப்பெற்றோன்.

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே” என்ப; தம்மைக் காண்பார்தம் தீமை போக்கி நன்மை பெருகச்செய்யும் ஆற்றல் நல்லார்க்கு உண்டு; கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைபால் அத்தகைய நற்பண்பு அமைந்து கிடந்தது; தன்னைக் காண்பார்பால் அமைந்துகிடக்கும் வெறுக்கத்தக்க பண்புகளையே யல்லாமல், அவர்தம் வெறுக்கத்தக்க உடலமைப்புக்களையும் மாற்றவல்ல தோற்றப் பொலிவுடையான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; அவன் காலத்தே நரிவெருடத் தலையார் என்ற புலவர் பெருந்தகையார் ஒருவர் இருந்தார்; அவர் உடல் நலமும், தோற்றமும் யாது காரணத்தாலோ வேறுபட்டுத் தோன்றின; அவ்வாறு வேறுபட்ட அவர் தோற்றம், எவ்வுருவைக் கண்டும் அச்சம்கொள்ளா இயல்பினதாய் நரிக்கும் அச்சம் தரும் அத்தனைக் கொடிதாய் அமைந்திருந்தது; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் காட்சி நலச் சிறப்பினையும், நரிவெருடத் தலையாரின் உடல்

நலக் குறைவினையும் உணர்ந்தார் சிலர், நரிவெருடத் தலையார்பால், “பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் காணின், நின் உடற் குறை தீரும்” எனக் கூறி, அவன் யாண்டுளன்? அவன் இயல்பு யாது? என்பனவற்றையும் அறிவிக்கத் தொடங்கி, “எருமைகளுக்கு இடையிடையே கலந்து மேயும் ஆனிரைகளேபோல், கரிய பாறைகளுக்கு இடையிடையே உலாவும் யானைகள் நிறைந்த காட்டுநாட்டில் வாழ்கின்றான் அவன்” என்றும் கூறினர்; நரிவெருடத் தலையாரும், அவர்கள் கூறியவாறே சென்று, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்டார்; கண்டவுடனே, அவர் நோய் நீங்கிற்று; கண்டவர் மகிழும் சுவின்மிகு வடிவுற்றார்.

நரிவெருடத் தலையார், நல்ல அறவுணர்வுடைய ஆன்றோராவர்; நன்றி மறவா நன்மாண்புடையராவர்; தாம் பெற்றிருந்த பழியுடல் நீங்கிப் புகழுடல் பெறுதற்குக் காரணமாகிய சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை நலவாழ்வு வாழ விரும்பினார்; பிறர்பால் உள்ள பெருந்தாயர் போக்கும் பெருமையுடையோனாகிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, பல்லாண்டு வாழ்ந்த பல்லோர் பிணிர்போக்கித் துணைபுரிதல் வேண்டும் எனவும், அதற்காம் அரசாள் பண்பு அவனிடத்தே அமைதல் வேண்டும் எனவும் விரும்பினார்.

ஆளும் அரசனிடத்தில், அன்பும் அருளும் நீங்காது நிறைவுற்றிருத்தல் வேண்டும்; அவை, அவன்மாட்டு இல்லாயின், அவன் ஆட்சி நெடிதுநாள் நிலைபெற்றிராது; அன்பையும், அருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சியினையே எவரும் விரும்புவர்; அவை இரண்டும் இல்லார், அறநெறி நில்லார்; ஆதலின், அவர் ஆட்சி அழிவதோடு, அவரும் பழி பாவங்கள் உடையராய் மீளாத்துயர் உறுவர் என்ற உண்மைகளை உணர்ந்த நரிவெருடத் தலையார், தாம் நல்லுடல் பெற்று உயர்வதற்கு உறுதுணை புரிந்த ஓர் அரசன், அவ்வாறு அன்பும், அருளும் இல்லாய்ப், பழிபாவங்கள் நிறைந்த பாழ்பட்ட வாழ்வுடைய ஒதலை விரும்பினாரல்லர்; ஒரு நாட்டு மக்கள், தங்கள்

அரசன் தீயனல்லன் என்ற ஒன்றினாலேயே, உயர்நிலை பெறுவதோ, பெருமை கொள்வதோ இலர்; அவன் தீயனல்லன் என்பதோடு, நல்லனுபாவன் என்பதையே விரும்புவர்; அரசன் குடிகளின் குறையறிந்து ஆளுதல்வேண்டும்; குடிகள் தம் குறையினைத் தன் முன் வந்து நின்று கூறக் கேட்ட பின்னர், அவர்க்குக் குறையுண்டு என உணர்ந்து தீர்ப்போன் நல்லரசனாகான்; அவர் குறைகளைக் குறிப்பாலறிந்து போக்குதல் வேண்டும்; குழந்தை பால் உண்ணும் நேரம் இது என்பதை நினைந்திருந்து ஊட்டி வளர்ப்பவனே உண்மைத் தாய்; தாய் எனக் கூறத்தக்காள் அவளே; அரசனும், குடிகளிடத்தில் அத்தகைய தாயன்பு காட்டி ஆளுதல் வேண்டும்; நல்லாட்சியின் இப்பண்பையும் உணர்ந்த நரிவெருடத் தலையார், பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையும், அத்தகைய உத்தம அரசனாகலை விரும்பினார்; அவ்வேட்கையுடையராய் அவர், பெருஞ்சேரலை நோக்கி, “பெரும! நின்பால் பெருஞ்செல்வம் உளது; அச் சொல்வத்தோடு, இப்பண்புகளையும் உடையையாயின், நின்நிலைமேலும் சிறக்கும்; அச்சிறந்த நிலையினை எவரும் எளிதில் எய்துதல் இயலாது; அதை நீ, போற்றிக் கா. பாயாக!” என்று கூறி வாழ்த்தினார்; நரிவெருடத் தலையார்க்கு நல்லுடல் அளித்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அவர் பால் நல்லுரை பெற்று நன்னிலை உற்றான்.

“எருமை யன்ன கருங்கல் இடைதோறு
ஆனிற் பரக்கும் யானைய, முன்பின்
கானக நாடனை நீயோ பெரும!
நீயோ ராகலின், நின்னென்று மொழிவல்;
அருளும், அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது, காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஒம்புமதி!
அளிதோ தானே; அது பெறலருங் குரைத்தே.”

(புறம்: ௫)

க0. கருவூர்ச் சாத்தன்

ஐயனூர்க்குரிய சாத்தனர் எனும் பெயரைத் தன் இயற்பெயராகக் கொண்ட இவர், கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சேர அரசர்களுள் ஒருவராவர். இவர் வரலாறுக நாம் அறியத்தக்கன இத்துணையவே ; இவர் ஒரு புலவர் ; நாடாளும் அரசராய் அமர்ந்த, அறிவு சான்ற புலவர் பெருமக்கட்குப் பரிசு அளித்துப் பெருமை செய்வதால் தமிழ் வளரத் துணைபுரிதலோடு, அத்தமிழைத் தாமும் அறிந்து பாக்கள் பல பாடித் தமிழ் வளர்த்தாருள் கருவூர்ச் சாத்தனும் ஒருவர்.

தலைமகள் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டான் ஒரு தலைமகன்; தம் காதல் ஒழுக்கத்தைச் சின்னஞ் வரை எவரும் அறியாவாறு மறைத்து மேற்கொள்ள விரும்பினான்; அத்தகைய களவொழுக்கத்தில் பேரின்பம் இருப்பதுணர்ந்த தலைவியும் அதற்குத் தடை செய்திலள்; இதனால், அவன் இரவில், கடத்தற்கரிய கொடிய வழி பல கடந்து வரவேண்டியதாயிற்று; இவ்வொழுக்கத்தைத் தலைமகள் விரும்புகிறாள் எனினும், அவன் வரும் காலக் கொடுமையும், வழியின் ஏதழம அவனுக்கு அச்சத்தை அளித்தன. தலைமகள் அன்பையும், அச்சத்தையும் ஒருங்குணர்ந்த அவள் தோழி, அதற்கொரு மருந்தினைத் தேடலாயினள்; தலைவனை இன்றி வாழ்வதோ தலைவிக்கு இயலாது; அவன் வரும் வழியோ கொடுமை நிறைந்தது; இதற்கு வழி, அவன் அத்தகைய கொடிய வழியில் வரவேண்டுவதின்றி அவளோடு பிரியாதிருத்தலே ஆகும். அவள் அவனை மணந்து கொள்வதே எனத் துணிந்தாள்; இதை, அவனுக்கு நேரிற் கூறுது, இவ்வெண்ணம் அவன் உளத்தே தோன்றுமாறு கூற எண்ணினாள்; ஒரு நாள், தலைவன் நள்ளிரவில் வந்து வீட்டின்புறத்தே நின்று கொண்டிருந்தான்; இதை அறிந்துகொண்ட தோழி, அவன் வருகையினை அறியாதாள் போன்று, அவன் கேட்குமாறு, தலைவியை நோக்கி, “தோழி! தலைவனும்,

நீயும் கொண்டுள்ள அன்பின் உண்மையிலையினை உணர்ந்த வளாதலின், வந்த தலைவரைக், 'காலம் மிகுதியும் கழிந்து விட்டது; வழியில் ஏதம் மிகும் புன்னரே செல்வது நன்று; செல்கின்றீர்களா?' எனக் கூறி விரைந்து அனுப்பவும் வாய் வந்திலது; வழியில் ஏதம் பல உண்டு என அறிவேன் ஆதலின், அவ்வழியே அவனை வரக் கூறுதல் நன்றன்று; எனவே, நானையும் வருகின்றீர்களா?' எனக் கேட்டு வரவேற்றவும் வாய் வந்திலது; இவ்வாறு, அவனையின்றி வருந்தும் நின் அன்பு கண்டு அஞ்சுவதா? படமெடுத்தாடும் பாம்பையும் அழிக்கும் இடியேறு முழங்கும் நள்ளிரவில் வருகின்றனரே என அவர் வரும் வழி ஏதமும், காலக் கொடுபையும் கண்டு அஞ்சுவதா? என்றே அறிந்திலேன்; என் செய்வேன்?" என்று கூறினான். தோழி கூறும் இச்சொற்கள், தலைவியின் நிலையினைத் தலைமகனுக்குத் தெளிய உணர்த்தி, இக்களவொழுக்கத்தினைத் தொடர்ந்து மேற்கோடல் நன்றன்று; விரைந்து வரைந்து கோடலே நன்றும் என்ற முடிவினை, அவனைக் கொள்ளுமாறு செய்யத் துணைபுரியும் தோழியின் கூற்றமைய வந்த இப்பாட்டு ஒன்றே, தலைமகள், தலைவன், தோழி இவர்கள் தம் அன்பு உள்ளங்களைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்தி நிற்கிறது; இத்துணைக் கருத்துக்களும் புலப்படப் பாடத்தக்க பெரும் புலவராய்க் காட்சி அளிக்கிறார், கருவூர்ச் சாத்தனார்.

“சேறிரோ? எனச் செப்பலும் ஆற்றும்;
வருவிரோ? என வினவலும் வினவாம்;
யாங்குச் செய்வாம் கொல்? தோழி! பாம்பின்
பையுடை இருந்தலை துமிக்கும் ஏற்றொடு
நடுநாள் என்னார் வந்து
நெடுமென் பணைத்தோள் அடைந்திசி னேரே.”

(குறுந்: உசுஅ)

கக களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் மக்கள் நால்வருள், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலும் ஒருவன். களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இளைய மனைவி, வேளாவிக்கோமான் பதுமன் மகள் வயிற்றிற் பிறந்தோனாவன். இவன் ஒருதாய் வயிற்றுதித்த உடன்பிறந்தோன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனாவன். களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் எனும் இப்பெயர், இவன் களங்காயாற் கண்ணியும், நாரால் முடியும் செய்து அணிந்து கொண்டிருந்தமைபற்றி வந்த காரணப்பெயராம். பதிற்றுப்பத்தின் பழைய உரையாசிரியர் “தான் முடி சூடுகின்ற காலத்து ஒரு காரணத்தால் முடித் தற்குத் தக்க கண்ணியும், முடியும் உதவாமையின், களங்காயாற் கண்ணியும், நாரால் முடியும் செய்துகொள்ளப்பட்டன” எனக் காரணம் கூறுவர். இவன் இளையனாய் அரந் எய்துகின்ற காலத்தே, ஒருசிலர், நன்னன் என்பான் துணைபெற்று, சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி ஆண்டுகொண்டிருந்தாராக. “அந்நாட்டையும் வென்று, சேர அரசிற்குரிய அனைத்து நாட்டையும் ஆளும் அந்நான் வரை, அச்சேரர்க்குரிய கண்ணியும் முடியும் புனையேன்” எனச் சூளுரைத்து, அவற்றிற்கு ஈடாகக் களங்காய்க்கண்ணியும், நார்முடியும் புனைந்து நின்றமையால் இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது எனக் கூறல் பொருந்தும் என்பாரும் உளர். இவனைப் பாடிய புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், இவன் அணிந்திருந்த அந் நார்முடியினை அணி பெறப் புனைந்து பாராட்டியுள்ளார் :

விளிம்பிலே மணிகள் கோக்கப்பெற்ற ஒரு பொற்கூடு;
நார்கொண்டு பின்னப்பட்டுளது அதன் மேற்புறம்;
இழைத்து வைத்தாற்போலும் புள்ளிகள் நிறைந்த கழுத்
தினையும், சிறிய முதுகினையும் உடைய அழகிய புறங்கள்,
தங்களைப் பிடிக்கக் கருதும் வேடர் விரித்த வலையோ என
அஞ்சமாறு, உலர்ந்து இலைகள் உதிர்ந்து நிற்கும் வேல
மரத்தின் கிளைகளில், சிலந்தி தன் வாய் நீரால் பின்னிய

வலையை நினைப்பூட்டும், அப்பொற் கூட்டின் மேற்புறம்
மறையுமாறு பின்னிக்கிடக்கும் அந்நாரின் தோற்றம்.
நாரின் செம்மையற்ற காட்சி மறையுமாறு, விளங்கிய
நூலால் கோக்கப்பெற்று ஒளிகாலும் முத்துவடங்கள்
கிடந்து அணிதந்து நிற்கும் அம்முடிக்கு நார்முடி
அளிக்கும் நற்காட்சி இது :

“வாலிதின், நூலின் இழையா, நுண்மயிர் இழைய
பொறித்த போலும் புள்ளி எருத்தின்
புன்புறப் புறவின் கணநிரை அலற
அலந்தலை வேலத்து உலவை அஞ்சினைச்
சிலம்பி கோலிய அலங்கல் போர்வையின்
இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொன் படலத்து
அவிர்இழை தைஇ, மின்உமிழ்பு இலங்கச்
சீர்மிகு முத்தம் தைஇய
நார் முடி.”

(பதிற்று: ௩௬)

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலோடு பனகத்து
நின்றோர் நன்னனும், நெடுமிடலன்சியுமாவர் ; நன்னன்,
நார்முடிச்சேரல் நனி இளையனாய் இருந்த காலத்தே, அவ
னுக்குரிய பூழிநாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டான்; நார்முடிச்
சேரல், சேரர் அரியணை ஏறியதும், நன்னன் ஆண்டிருந்த
பூழிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, கடம்பின்
பெருவாயில், வாகைப் பெருந்துறை என்னும் இடங்களில்
கடும்போர் ஆற்றி, அந்நன்னனுக்குரிய காவல் மரமாகிய
வாகைமரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி, அவனையும் வென்று,
பண்டுதான் இழந்த நாட்டைப் பெற்று மீண்டான்; சேரல்
பெற்ற இச்சிறப்புடை வெற்றியைக் கல்லாடனாரும், காப்
பியாற்றுக் காப்பியனாரும் கனிஹறப் பாடியுள்ளனர் :

“இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருது களத்துஒழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வான்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்தநாடு தந்தன்ன வளம்.”

(கல்லாடனார், அகம்: ௧௬௬)

“பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த
தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்.”

(காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்: பதிற்று: ௪௦)

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் குலத்துவந்
தோனாய் நெடுமிடல் என்பான், வளம் செறிந்த மருத
நிலத்தூர்களை ஆண்டிருந்தான்; நாரைகள், தமக்கு வேண்
டும் உணவுகளைத் தேர்ந்து உண்ணற்காம் மீன்களால்
நிறைந்தது அவன் நாட்டு நன்செய்; அந்நன்செய்களில்,
மூங்கில்போல வளர்ந்து விளங்கும் நெற்பயிர்களில், கதிர்
கள் கனத்தால் தலைசாய்ந்து கிடக்கும்; இவ்வாறு வளங்
கொழிக்கும் நாட்டிடையையால், நெடுமிடல் செருக்குற்றிருந்
தான்; நார்முடிச் சேரல், அவன்மிடல் கெடுமாறு, படை
யொடு அவன் நாட்டிப் புகுந்து, தன் யானைப்படையால்,
அவன் நாட்டுவளத்தையும் அழித்து, அவனையும் அழித்
தான்:

“நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிடல் துமியப்
பெருமலை யானையொடு புலங்கெட இறுத்துத்
தடந்தான் நாரை படிந்து இரைகவரும்
முடந்தை நெல்லின் கழையமல் கழனிப்
பிழையா விளையுள் நாடகப் படுத்து.” (பதிற்று: ௩௨)

நார்முடிச் சேரல், சேரார்க்கு உரியதாய்ப் பயன்மிகத்
தந்து விளங்கும் நேரிமலைக்குச் சென்று, ஆண்டுள நீர்வீழ்
காட்சிகளைக் கண்டு களித்து வாழும் வாழ்க்கையிலும்
கருத்துடையனவன்:

“நீரிமிழ் சிலம்பின் னேரி யோனே.” (பதிற்று: ௪௦)

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் நலமெலாம்
தோன்றப் பாடிய புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்,
நார்முடிச் சேரல், வண்டன் என்னும் வள்ளல்போல்
வற்றாத செல்வமும், விளங்கிய புகழும் பெருகப்பெற்ற
வன்; தளர்ந்த தம் குடியினர் தம் தளர்ச்சி போக்கும்
தாளாளன்; கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தவன்; பணி

வுடைமையைப் பண்பாகப் பெற்றவன்; ஐம்புலனும் அடக்கிய ஆற்றல் உடையான்; இவை உண்டற்கு இனியன என உரைத்தவழியும், அவற்றைத் தனித்திருந்து தானே உண்ணும் உள்ளம் அற்று, அவற்றைப் பலர்க்கும் பகுத்து ஊட்டி உண்ணும் பண்புடையன்; போர்மேற் கொண்டு பகைவர் நாட்டகத்தே வாழும் நாடகளிலும், பெருஞ்சினம் கொள்ளாது பொறையேபூதனும் பொற்புடையவன்; பகைவர் தம் பெருவளிகெடப் பொருள் அக்காலையும், தோற்று ஒடும் அப்பகைவர் புறத்தே அம்பேவ எண்ணு ஆற்றல்நிறை படைமறவரையே பெற்றவன்; இவ்வாறு எவ்வழி நோக்கினும், அவன் இறப்ப உயர்ந்தா விளங்குவதால், அவன் புகழின் அளவை இத்துணைத்தென எண்ணிக் காண எண்ணுவார், எண்ணிக் காணமாட்டாது இடையே தடையுற்றுப் போவர் என அவன் புகழைப் போற்றிப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார்:

“வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து
வண்டன் அனையைமன் நீயே.” (பதிற்று : ௩௧)

“ஆன்றவிந் தடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால்!
வாந்தோய் நல்லிசை உலகமொடுயிர்ப்பத்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்.”
(பதிற்று : ௩௭)

“இனியவை பெறினே தனிதனி நுகர்க்கேம்;
தருக எனவிழையாத் தாவில் நெஞ்சத்துப்
பகுத்துண் தொகுத்த ஆண்மைப்
பிறர்க்கென வாழ்தி நீ ஆகன்மாறே.” (பதிற்று : ௩௮)

“பகைவர் தேளத் தாயினும்
சினவா யாகுதல் இறும்பூதாற் பெரிதே.” (பதிற்று : ௩௯)

“ஒடுங்காத் தெவ்வர் ஊக்கறக் கடைஇப்
புறக்கொடை ஏறியார் நின்மறப்படை கொள்ளுநர்.”
(பதிற்று : ௩௯)

“எல்லாம் எண்ணின் இடுகழங்கு தபுந்!
கொன்னொன்று மருண்டெனன் அடுபோர்க்கொற்றவ.”
(பதிற்று : ௩௯)

இவ்வாறு, புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் தன் புகழெலாம் பாடக்கேட்டு, இருபத்தைந்து யாண்டுகள் அரசோச்சிய களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல், புலவர்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன் கொடுத்ததோடு அமையானாய்த் தன் அரசியல் வருவாயில் பாகமும் கொடுத்துப் பெருமையுற்றான்:

“ஆராத் திருவின் சேரலாதற்கு
வேலாவிக் கோமான்
பலவாண்டேலி ஈன்ற மகன்முனை
பனிப்பப் பிறந்து பல்புகழ் வளர்த்து
ஊழி னாகிய உயர்பெருஞ் சிறப்பின்
பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
பெருந்புகு கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை
நிலைச் செருவி னுற்றலை யறுத்து அவன்
பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து
குருதிச் செம்புனல் குஞ்சாம் ஈர்ப்பச்
செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத்
துளக்குகுடி திருத்திய வளம்படு வென்றிக்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்.”

(பதிற்றுப்பத்து, பதிகம் : ச)

கஉ. குட்டுவன் கோதை

சேரவேந்தர், குட்டுவர், குடவர், பொறையர் எனக் குடிவகையாற் பலராவர். சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய குட்டநாட்டை ஆண்டவர், குட்டுவர் என அழைக்கப் பெறுவர். அக்குட்டுவர் குடியில் கோதை என்பான் ஒரு கோ, கோலோச்சியிருந்தான். கோதை எனும் பெயர், ஆதன் என்பதைப் போன்றே சேரரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்களுள் ஒன்றும். புலவர்களை விரும்பி வரவேற்று வாரி வழங்கும் வள்ளியோனாய் குட்டுவன் கோதை, பகை வர்க்குப் புலிபோலும் பேராற்றல் உடையனாவன். ஒரு நாட்டிற்குரிய அரசன், அந்நாட்டுள், தன்னை எதிர்ப்பின்று தடுப்பார் எனவும் இல்லாமைமயால், எவரையும் கேளாதே மாறாக எல்லோரும் எதிர்வந்து போற்ற, இறுமாந்து தன் தலைதூக்கிச் சென்று அரசவை புகுவதேபோல், குட்டுவன் கோதையின் அரசவையுள் சென்று இருத்தல் புலவர்களுக்கு மிகமிக எளிது ஆனால், அவனோடு பகைகொண்டு வாழ்வார், புலிவாழும் காட்டினுள் ஆட்டிடையர் புகவும் அஞ்சுவதேபோல், அவன் நாட்டுள் புகவும் அஞ்சுவர் ; அத்தனை ஆற்றல் உடையவன். இவ்வாறு கொடை, கொற்றம் ஆகிய இரண்டானும் சிறந்த அவன் புகழ் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார் போலும் புலவர்களாலும் பாராட்டப்பெற்றுள்ளது.

“எங்கோன் இருந்த கம்பலை மூதூர்
உடையோர் போல இடையின்று குறுகிச்
செம்மல் நாளவை அண்ணாந்து புகுதல்
எம்மன வாழ்க்கை இரவலர்க்கு எளிதே ;
இரவலர்க்கு எண்மையல்லாது, புவெதிர்ந்து
வானம் நாண வரையாது சென்றோர்க்கு
ஆனது ஈயும் கவிகை வண்மைக்
கடுமான் கோதை துப்பெதிர்ந் தெழுந்த
நெடுமொழி மன்னர் நினைக்குங் காலைப்
பாசிலைத் தொடுத்த உவலைக் கண்ணி
மாசுண் உடுக்கை மடிவாய் இடையன்
சிறுதலை யாயமொடு குறுகல் செல்லாப்
புலிதுஞ்ச வியன்புலத் தற்றே
வலிதுஞ்ச தடக்கை அவனுடை நாடே.” (புறம் : ௫௪)

கங். கோக்கோதை மார்பன்

கோக்கோதை மார்பன், தொண்டி எனும் கடற்கரை நகரைத் தலைநகராக்கொண்டு ஆண்ட ஒரு சேர வேந்தனாவன். கோதை மார்பன், பாண்டியரோடு பகைகொண்டு வாழ்ந்தான்; கிள்ளிவளவன் எனும் சோழ அரசன் வெள்ளம்போலும் பெரும்படையுடன் பாண்டியர்க்குரிய கூடல் நகரை அடைந்து, ஆங்கு வாழ்ந்திருந்த பாண்டியர் படைத் தலைவனாய் பழையனை வென்று, களிறும் புரவியும் கணக்கில கைப்பற்றிக்கொண்டான் எனக்கேட்டு மகிழ்ந்தான், கோக்கோதை மார்பன்.

“நெடுந்தேர்

இழையணி யானைப் பழையன் மாறன்

மாடமல் மறுகிற் கூடல் ஆரகண்

வெள்ளர் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த

கிள்ளி வளவன் நல்லமர் சாஅய்க்

கழம்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி

எதில் மன்னர் ஊர்கொளக்

கோதை மார்பன் உவகையிற் பெரிதே.” (அகம்: டசசு)

கோக்கோதை மார்பன் ஆட்சிக்குரிய நாடு, மலையும் மலைசார்ந்த இடங்களும் பெற்றுக் குறிஞ்சி வளமும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடங்களும் பெற்று மருத வளமும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடங்களும் பெற்று நெய்தல் வளமும் விளங்கும் பெருநாடாம். கோதை மார்பனைப் பாராட்டிய புலவர்களுள் ஒருவராய் பொய்கையார், அவன் நாடு, பல்வேறு வளமும் பெற்று விளங்கும் பெருநாடாதல் அறிந்து, “கோதையைக் குறிஞ்சினிலத் தலைவனுக்குரிய பெயராகிய நாடன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பனோ? மருதநிலத் தலைவனை அழைக்க ஆளும் ஊரன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பனோ? நெய்தல்களிலத் தலைவனுக்கு உரிய சேர்ப்பன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பனோ?” என்ற ஐய வாய்பாடு தோன்றப் பாராட்டியதோடு, “அவன் நாட்டில்

குறிஞ்சிநிலத்துக் குறமகளிர், தம் புனத்துத் திணையினை
 உண்ணவரும் பறவைகளைத் தூரத்தத் தம் கையில் உள்ள
 தட்டை என்ற கிளிகடி கருவியைத் தட்டி ஒலி எழுப்பி
 னூராக, அவ்வொலி கேட்டுக் கதிர்வள் முற்றித் தலை
 சாய்ந்துகிடக்கும் கழனிகளில் வாழும் பறவைகளும்,
 கடலைச் சார்ந்த கழிகளில் வாழும் பறவைகளும் அஞ்சிப்
 பறந்து அப்பாற் செல்லும்” என்றும் கூறியுள்ளார். இத்
 துணை வளம் விளங்க ஆண்ட அவன் ஆட்சியின் நலனை
 நாவார வாழ்த்துவோமாக!

“நாடன் என்கோ? ஊரன் என்கோ?

பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ?

யாங்ஙனம் மொழிகோ? ஓங்குவாள் கோதையைப்

புனவர் தட்டை புடைப்பின், அயலது

இறங்குகதிர் அலமரும் கழனியும்

பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள்ஒருங் கெழுமே.”

(புறம் : ௪௬)

கா. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை

சேரநாட்டி ல் கோட்டம்பலம் என்றோர் ஊர் உண்டு. அஃது இப்போ டு அம்பலப்பழை என அழைக்கப்பெறு கிறது. அந்த அம்பலப்பழை இன்றும் பழங்காலச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அதையடுத்து மாக்கோதை மங்கலம் என்ற பெயருடைய ஓர் ஊருட காணப்படுகிறது. மாக்கோதை எனும் இயற்றெயருடைய இர் சேரவேந்தன், தன் வாழ் வாளின் இமதிக்காலத்தே இக்கோட்டம்பலத்தே வாழ்ந்து உயர்விட்டானாதலின், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக் கோதை என அழைக்கப்பெற்றுமான். இவன பெயர் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையன்று ; கூத் தம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையாம் என்பர் சிலர். சேரநாடு கூத்துக்களுக்குப் பெயர்ப்பானது : கூத்து நடை பெறும் கூத்தம்பலங்கள் பல, அந்நாட்டின் பல பகுதி யிலும் காணப்படுவர். மாக்கோதை மன்னன், இத்தகைய கூத்தம்பலத்தேயிருந்து, ஆர்து நடைபெற்ற கூத்தொன் றைக் கண்டு களித்திருந்தவழி உயிர் துறந்தானாதலின், கூத்தம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை என அழைக்கப் பெற்றான் ; இவ்வாறு கூறுவாரும் உளர்.

மாக்கோதை தான் பிறந்த சேரர் குடியிடத்தும், அக் குடிவந்த தம் முன்னோர் இடத்தும் பெரும்பற்று உடையவ னாவன். மலைச்சாரலில் யானைக்கன்றை உறங்கவைக்கும் அருளியொலியைக் குறிப்பிடுங்கால், அது தன் குடி முன்னோனைய பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் என் பான் அளிக்கும் சோற்றுப் பரிசிலை, அவன் அறச்சாலை அடைந்து பெற்று உண்ணவருவார் ஆண்டுச் செய்யும் பேரொலிபோலும் என உவமை கூறித் தன் குடிப்பற்று குன்றிலிட்ட விளக்கென விளங்கவைத்துள்ளார்.

“கொடைக்கடன் என்ற கோடா நெஞ்சின்

உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து

அருவி யார்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பு.” (அகம்: கசுஅ)

தன் முன்னோர்பால் அன்புகாட்டும் மாக்கோதை,
தன் மனைவிபாலும் பேரன்புடையனான். அரசமாதேவி
யார் இறந்துவிட்டார்; இறந்தார் உடலை ஈமத்தீயிடை
இட்டுவிட்டனர்; எரிகின்றது அவர் உடல்; அதைக்கண்டு
நிற்கும் மாக்கோதையார் உள்ளம் கழிந்தகாலக் காதல்
வாழ்வை எண்ணித் துயர் உற்றது. “பிரியேன்; பிரியின்
உயிர்தரியேன்; காதல்; காதல் இன்றேல் சாதல்” என்று
அன்று வழங்கிய அன்பொடுகலந்த வன்புரைகளை எண்ணி
னார்; ஒருவரைப் பிரிந்து ஒருவர் வாழல் இயலாது என
எண்ணி வாழ்ந்ததை எண்ணினார்; நாணிற்று அவர்
உள்ளம்; “இன்று அவள் இறந்துவிட்டாள்; அவள் உடல்
இதோ என் கண்முன்னரேயே பற்றி எரிகிறது; பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறேன் யானும்; என் உயிர் போய்விடவில்லை;
அவளை இழந்தும் வாழ்கிறது அவ்வயிர்; பிரிவுத்துயர்
பெரிதாயின், அஃது என் உயிரை இவ்வளவில் கொண்டு
சென்றிருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் அது அதைச் செய்ய
வில்லை. உயிரைக் கொண்டுபோகும் ஆற்றல், அவள்
பிரிவுத்துயர்க்கு இல்லை என்றால், இஃது உண்மைத் துயர்
அன்று; இறந்த மனைவியை எண்ணி உண்மைத் துயர்உறாத
யான், அவள்பால் கொண்ட காதலும், உண்மைக் காத
லன்று போலும்!” என்றெல்லாம் கூறி அரற்றி அழுதார்;
என்னே அவர்தம மனையற மாண்பு!

“யாங்குப் பெரிதாயினும் நோயளவு எனைத்தே”

உயிர் செகுக் கல்லா மதுகைத்து அன்மையின்,

கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை,

வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்து

ஒள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சோத்தி

ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை;

இன்னும் வாழ்வல்; என்இதன் பண்பே!” (புறம்: உசடு)

கரு. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனும் தவமகனைப் பெற்ற பெறற்கரும் பேறுடையான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்; செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைத் தந்த தந்தை யார்? தாய் யார்? என்பதை அறிதல் அருமையுடைத்தாம்; அவன் தந்தை இன்னான், தாய் இன்னாள் என்பதை அறிவிக்கும் பதிற்றுப்பத்து ஏழாம் பத்தின் பதிகம் தெளிவின்றியுளது; செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் இளைய மனைவியோடு உடன்பிறந்தானும், வேளாவிக் கோமான் பதுமன் என்பான் மகளும் ஆய ஒருத்தியை மனைவியாகப் பெற்று மாண்புற்றான்; செல்வக் கடுங்கோவைப் பாடிய புலவர்கள் கபிலரும், குன்றுகண்பாலி யாதனானுமாவர்; இவர்கள் இருவரும், செல்வக் கடுங்கோபால் தாம் கண்ட அருங் குணங்கள் பலவற்றோடு, அவன் வெற்றிச் செயல்களையும் பொதுவகையாற் கூறியுள்ளனரேயல்லால், அவற்றை விளங்க உரைத்தாரல்லர்.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் அரியணை ஏறிய காலத்தே, அவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடு, அளவில் சுருங்கியிருந்தது; சுருங்கிய அந்நாட்டை ஆள, அவன் உள்ளம் நாணிற்று; “இந்நாடு அனைவர்க்கும் பொது” என்ற சொல் எட்டியெனக் கசந்தது அவனுக்கு; உலக அரசர் எல்லாம் தன் ஏவல் வழி நிற்கவேண்டும்; உலகனைத்தும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வரல்வேண்டும் என விரும்பினான்; விரும்பியதோடு நின்றானல்லன்; “உள்ளம் இல்லாதவர் எய்தார் உலகத்து, வள்ளியம் என்னும் செருக்கு” எனும் உண்மையை அறிவான் அவன்; இடம் சிறிது, இடம் சிறிது என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளிருந்து ஊக்கிக் கொண்டே யிருந்தது; அதனால், எண்ணியது எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்ணியனாயினான் கடுங்கோ வாழியாதன். கடுங்கோபால் தாம் கண்ட இப் பண்புகளைப் புலவர்களில், கவினுறப் பாடிக் காட்டியுள்ளார்:

“வையங் காவலர் வழிமொழிந்து ஒழுகப்
 போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொருஅது
 ஒடுங்கா உள்ளத்து, ஒம்பா நகைக்
 கடந்தடு தானைச் சேர லாதன்.” (புறம்: அ)

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் போன்றே, அவன் படை மறவரும் வீரமும், மானமும் ஒருங்கே உடையவராவர்; “போர்க்குறிக்காயமே புகழின் காயம்; அது புண் எனப் பழித்தற்குரியதன்று; புகழின்கண் எனப் போற்றற்குரியது” என்ற எண்ணம் உடையவர்; “பகைவர்கோட்டையைப் பாழ் செய்யாமுன் உண்ணேம்” என வஞ்சினம் உரைத்து, நாள்பல ஆயினும், உண்ணாதிருந்தே உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடையார்; பகையரசர் ஊர்ந்து செல்லும் உரன்மிகு களிறுகளைக் கொன்று, கொண்ட கொம்புகளை விலையாகக் கொடுத்துப்பெற்ற களையே உண்ணும் உறுதியுடையவர். இத்தகைய வீரம் மிக்க பெரும் படையினைப் பெற்றிருந்த காரணத்தால், ஒரே களத்தில், சோழனும், பாண்டியனுமாகிய இரு பெரு வேந்தரை வென்று சிறந்தான் செல்வக் கடுங்கோ. பிற அரசர்களை வென்று வீறுபெற்ற பெரு வீரரெல்லாம், இவனுடன் போரிட்டுத் தோற்று, “இனி, நின் படையிற் சேர்ந்து நின் ஆணைவழி நிற்போம் யாங்களும்” என உறுதியுரைத்துப் பணிந்து வாழ்ந்தனர்.

“வாள்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையர்.”
 (பதிற்று: சுள)

“வெவ்வரி நிலைய எயில்எறிந் தல்லது
 உண்ணாது அடுக்கிய பொழுதுபல கழிய
 நெஞ்சுபுகல் ஊக்கத்தர், மெய்தயங் குயக்கத்து,
 இன்னார் உறையுள் தாம்பெறி னல்லது
 வேந்நார் யானை வெண்கோடு கொண்டு
 கட்கொடி நுடங்கும் ஆவணம் புக்குடன்
 அருங்கள் நொடைமை தீர்ந்து.”

(பதிற்று: சுஅ)

“ஒருமுற்று இருவர் ஒட்டிய ஒள்வான்
செரு மிகு தானே வெல்போ ரோயே!
ஆடு பெற்றறிந்த மள்ளர் மாறி
நீகண் டனையேம் என்றனர்.”

(பதிற்று : சுரு)

கடுங்கோ வாழியாதன் ஒரு குணக்குன்று : பாராட்
டற்குரிய பண்புபல நிறைந்தவன் அவன் ; வினையாட்டே
வினையாம் ; ஆகவே, குற்றம் எதையும் வினையாட்டாகவும்
செய்தல் கூடாது ; “ நகையுள்ளும் இன்னாது ” ; “ நகையே
யும் வேண்டற்பாற்றன்று ” என்பர் வள்ளுவர் ; வாழியா
தன் வினையாட்டாகவும் பொய்கூறியறியான். புறங்கூறு
வோன், பூமிக்குப் பாரமாவன் ; அவனை உலகில் வாழ
விடல் கூடாது ; ஆனால், பொறுமையிற் சிறந்தது பூமி ;
பொறுப்பது பூமிக்கு அறம் ; ஆகவே, அவ்வறம் கருதியே
பூமி அவனைப் பொறுக்கிறது எனப் புறங்கூறுவான்
கொடுமையை விளக்குவர் வள்ளுவர். ஆகவே, புறங்கூறப்
பார்த்திருத்தல் பண்புடையார்க்கு அழகன்று ; அதிலும்
பகைவன் புறங்கூறுகிறான் என்றால், அவனை வாழவிடுதல்
கூடவே கூடாது ; ஆனால், செல்வக் கடுங்கோ, பகைவர்
புறங்கூறக் கண்டும் பொறுத்திருப்பன் ; “ அவர் என்னைப்
பற்றிக் கூறுவதெதையும் என் எதிரில் கூறல் வேண்டும் ;
என் புறத்தே கூறுகின்றனர் ; அதற்கு, அவர்க்கு என்
பால் உள்ள அச்சமே காரணம் ; என்னைக் கண்டு அஞ்சும்
அவர் ஆண்மையற்றவராவர் ; ஆண்மையற்ற அறிவினிகள்
கூறுவன எதையும் மனத்துட் கொள்ளேன் ” என, அமைதி
காணும் ஆன்றறிந்த அறிவுடையான் அவன்.

“ நகையினும் பொய்யா வாய்மைப், பகைவர்

புறஞ்சொல் கேளாப் புரைதீர் ஒண்மை.” (பதிற்று : எ0)

பகைவரைப் பணிந்தறியாப் பேராற்றல் உடையனாய்
செல்வக் கடுங்கோ, பார்ப்பார் போலும் பெரியாரைப்
பணிந்தொழுகும் பண்புடையனாவன் ; அஞ்சாமை நிறைந்
தது அவன் உள்ளம் ஆயினும், ‘ அஞ்சுவது அஞ்சாமை
பேதைமை ’ என்பதை அறிந்தவனாதலின், நண்பர் அறி
வுரை கண்டு அஞ்சும் அறநெறியுடையனாவன் ; உலகமே

நிலைமாறி அழிவதுபோலும் அழிவுவந்துற்ற காலத்தும், அவ்வழிவினை அகற்றுதற் பொருட்டு, முன்னர்க் கூறிய தொன்றைப் பின்னர் மறுத்து, அவ்வாறு கூறினேனல் லேன் எனப் பொய்கூறி மறுக்கும் மாண்பிலான் அல்லன் செல்வக் கடுங்கோ.

“ பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபு அறியலையே ;
பணியா உள்ளமொடு அணிவரக் கெழீஇ
நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே :
.....
நிலம்திறம் பெயரும் காலை யாயினும்
கிளந்த சொல்நீ பொய்ப்பு அறியலையே.”

(பதிற்று : கூட)

செல்வக் கடுங்கோ சிறந்த கொடையாளனாவன் ; “கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பா ரிலை” எனச் சுந்தரரால், கொடையிற் சிறந்தோனாகப் பாராட்டப்பெறும் பாரியின் பெரு நண்பராய் கரிலரே, செல்வக் கடுங்கோ, அந்தணர்க்கு அருங்கலங்களை அளிக் குங்கால், அப் பொருளோடு வார்த்த நீர் ஓடியே அவன் அரண்மனை முற்றம் சேறுபடும் : தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் பகையரசர் திறையாகத்தந்த யானைகளை அளிப்பதோடு, அளக்கும் மரக்காலின் வாயும் தேய்ந்துபோகுமாறு நிறைய அளந்த நெற்குவியல் பல வற்றையும் அளிப்பன் ; வந்தோர்க்கு எல்லாம் வழங்கும் வள்ளலாய் செல்வக் கடுங்கோ, வாரி வாரி வழங்கிவிட் டோமே என வருந்தான் ; பொருள் கொடுக்கக் கொடுக்கப் புகழ் பெருகுவது கண்டு, மகிழ்ந்து மனச்செருக்கு அடையா மாண்பினன் ; வழங்கவழங்க அவன் வள்ளன்மை வளர்ந்தே தோன்றும் ; தன் புகழ் பாடிவரும் கூத்தர் முதலியோர்க்கு, தன் ஏவலரை விளித்து, ‘அவர்க்குக் குதிரைகளையும், தேர்களையும், அணி பல அணிவித்து அளித்து அனுப்புக’ என ஆணையிடும் அருள் உள்ளம் உடையவன் எனப் பலப்பல கூறிப் பாராட்டுவாராயின், அவன் கொடைப்பெருமையினைக் கூறவும் ஒண்ணுமோ !

“அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப நீர்பட்டு
இருஞ்சேறு ஆடிய மணல்மலி முற்றம்.” (பதிற்று : ௬௪)

“தொன்று திறைதந்த களிற்றொடு, நெல்லின்
அம்பண அளவை விரிந்து உறைபோகிய
ஆர்பதம் நல்கும்.” (பதிற்று : ௬௬)

“ஈத்தது இரங்கான் ; ஈத்தொறும் மகிழான் ;
ஈத்தொறும் மாவள்ளியன் என நுவலும் நின்
நல்லிசை.” (பதிற்று : ௬௧)

“புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின் வல்லே,
எஃகுபடை அறுத்த கொய்சுவற் புரவி,
அலங்கும் பாண்டில் இழையணிந்து ஈம்என
ஆளுக் கொள்கையை ஆதலின்.” (பதிற்று : ௬௪)

இவ்வாறு, தன் கொற்றம், குணம், கொடை ஆகிய
பண்பெலாம் தோன்றப் பாராட்டிய புலவர் பாக்களைக்
கேட்டு மகிழ்ந்தான் செவ்வக் கடுங்கோ. புலவர்க்குப்
பெரியதொரு பரிசில் அளிக்க விரும்பினான் ; சிறு பரிசாக
நூறுபிரம் காணம் அளித்தான் ; அம்மட்டோடு நின்றா
னல்லன் ; கபிலரையும் உடன்கொண்டு நன்றா எனும்
குன்றின் மீது ஏறிநின்றான் ; ஆண்டிருந்து காண்பார்
கண்ணிற்குப் புலப்படும் நாடுகள் எவ்வளவுண்டோ, அவ்
வளவையும் அவர்க்கே அளித்தான். என்னே அவன்
கொடைக்குணம் !

ககூ. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரநாள் ஒரு பிரிவினராய் இரும்பொறை மரபினநாள், கபிலர் பாடும் பெருமைமிக்க செல்வக்கடுங்கேவாழியாதன் பெற்றெடுத்த பெருமைசால் மகனாவன் ; இவன் தாய், இமயவரம்பனின் இளைய மனைவியின் உடன்பிறந்தவளாவள் ; வேளாவிக்கோமான் பதுமன் எனும் வேளிர் குலத்தலைவன் மகளாவள். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை போர்பல வென்ற பேராண்மை உடையவன் ; அவ்வெற்றிகளுள், அவன் தகடூர்க்கண் பெற்ற வெற்றியே பெருரியாம்.

இக்காலத்தில், தர்மபுரி என வழங்கும் தகடூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு அதியர் எனும் இனத்தார் ஆண்டுவந்தனர் ; தகடூர் நாடு, சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே விளங்கிற்று ; சேரர்க்குரிய கண்ணியும், தாருமே அதியர்க்கும் உரியவாகும். இதனால், அதியர் யாதோ ஒரு வகையான் சேரரோடு உறவுடையராவர் என்பது புலனாம் ; பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரநாட்டிற் சிறந்து விளங்கிய காலத்தே, அதியர்க்குரிய தகடூரில் அரசோச்சியிருந்தோன், அஞ்சி என்போனாவன் ; அஞ்சி, அதியர் குலத்து வந்தாருள் சிறந்தவனாவன் ; ஒளவைக்கு, அரிய நெல்லிக் கனி நல்கிய நல்லோன் இவ்வுஞ்சியே ; மங்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் வளங்கள் முற்றும் பொருந்திய ஊர்களால் நிறைந்தது அவன் தகடூர் நாடு ; நினைதத பகைவர் நெஞ்சமும் நடுங்கும் அரிய அரண்பல கொண்டது அவன் தகடூர் ; வெற்றியல்லது தோல்விகண்டறியா ஆண்மை நிறைந்த வீரர், கைம்மாறுகக் கொள்ளும் கூலியைக் கருதாராய், வெற்றிப்புகழ் ஒன்றையே விரும்பிக் காத்து நிற்கும் காவற் காடுகளால் சூழப்பெற்றது அத்தகடூர்க் கோட்டை. இவை அனைத்திற்கும் மேலாகப் பெரும்பாக்கன் எனும் படைமறவன் தலைமை, அக் கோட்டைக்கு மேலும் அரணளித்து நின்றது.

அதியமான் நெடுமான்ஞ்சிமீது, பெருஞ்சேரலாதனுக்கு ஏனோ பகை வளர்ந்துவிட்டது; 'பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை படையுடன் தகடீர் சென்று, அவ்வூர்க்கோட்டையை முற்றி நின்று அழிக்கலாயினன்; அதியமானுக்குத் துணையாகச் சோழ, பாண்டியராகிய இருபெருவேந்தரும், சில வேளிர்களும் வந்திருந்தனர்; தகடீர்ப் போர் பலநாள் நடைபெற்ற பெரும் போராம்; தகடீர்க்கோட்டை எளிதில் வீழ்ந்துவிடவில்லை; அக்கோட்டையைச் சூழ உள்ள காவற்காடுகளை அழித்துக் கைப்பற்றுவதற்கே, பெருஞ்சேரல், தன் படையின் பெரும்பகுதியை இழக்கவேண்டியாகிவிட்டது; தன் படையின் அழிவு அவனுக்கு உள்ளத் தளர்ச்சியையும் உண்டாக்கிவிட்டது; அந்நிலையில், ஆங்கு அவனோடு உடன் இருந்த அரிசில் கிழாரும், பொன்முடியாரும், “மினோபோயின்று; நாளை நாமே, உரும் இசைகொண்ட மயிர்க்கண் திருமுரசு இரங்க ஊர்கொள்குவம்” (தகடீர் யாத்திரை) எனக் கூறி அவனை ஊக்கினர். இறுதியில், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெரிய படையை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் அற்று அழிவுற்றது அக்கோட்டை; அதியமானும் இறந்து விட்டான். தகடீரில், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பெற்ற வெற்றியை, அரிசில் கிழார், பொன்முடியார் போலும் புலவர் பெருமக்கள் பலரும், பாராட்டிப் பாக்கள் பல புனைந்தனர்; பெருஞ்சேரலும், தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றான்.

“வேந்தரும், வேளிரும் பிறரும் கீழ்ப்பணிந்து
நின்வழிப் படாஅ ராயின்.....

.....

நாடுஉடன் ஆடல் யாவணது அவர்க்கே.” (பதிற்று: எடு)

“பல்பயன் நிலைஇய கடலுடை வைப்பின்
வெல்போர் ஆடவர், மறம்புரிந்து காக்கும்
வில்பயில் இறும்பின் தகடீர் தூறி.” (பதிற்று: எஅ)

“பல்வேல் தானே அதிகமா னோடு
இருபெரு வேந்தரையும் உடனிலை வென்று

முரசும், குடையும், கலனும் கொண்டு
உரைசால் சிறப்பின் அடுகளம் வேட்டுத்
துகள்தீர் மகளிர் இரங்கத் துப்பறுத்துத்
தகடூர் எறிந்து நொச்சி தந்து எய்திய
அருந்திறல் ஒள்ளிசைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை.”

(பதிற்றுப்பத்து, பதிகம்: அ)

பெருஞ்சேரல் பெற்ற வெற்றிகளுள், புலவர் பாராட்டும் பெருமைவாய்ந்த மற்றொரு வெற்றி, அவன், கழுவுள் என்பாளைப் பணியவைத்ததே; கழுவுள் என்பான் ஓர் ஆயர்குலத் தலைவன்; அரிய அரண் ஒன்றும் உடையான்; பேரரசரோடு பகைகொண்டு போருடற்றும் இயல்பினன்; அவன் ஆணவம் அறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன் படைவீரரைக்கொண்டு அவனைப் பணியவைக்க விரும்பினான்; இவன் படைவீரரும், அவ்வாறே அவன் அரணைத் தாக்கி, அவன் நாட்டு ஆயர்பலர்க்கும் உரிய ஆனிரைகள் பலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்; கழுவுள், பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் படைவீரரை எதிர்த்து நிற்கலாற்றாது, அஞ்சி ஓடி, அரணுட் புக்கு அடங்கி வாழலாயினன்; தம் தலைவன், தம் ஆனிரைகளை மீட்டுத்தாரான் என அறிந்த ஆயர், கன்றோடுகூடிய பசுக்கள் பலவற்றைப் பெருஞ்சேரல் படைத்தலைவர்க்கு அளித்துப் பணிந்து நின்றனர் படைத்தலைவரும் அவர் அளித்தன ஏற்று, அவர்தம் ஆனிரைகளை அவர்பால் ஒப்படைத்தனர்; தன்னாட்டு ஆயர்செய்தன அறிந்த கழுவுள், “இனி வேறு செய்வதற்கில்லை; தானும் பணிந்துபோதலே தக்கதாம்” என உணர்ந்தான்; ஆயினும், பலர் அறியச் சென்று பணிந்து நின்றலை நாணிற்று அவன் உள்ளம்; ஆகவே, எவரும் அறியாவண்ணம், விடியற்காலத்தே பால்கடையுங்கால் தோன்றும் ஒலி, ஊரில் எழுதற்கு முன்பே, மறைந்துசென்று பணிந்து நின்றான்.

“குண்டுகண் அகழிய குறுந்தாள் ஞாயில்
ஆரெயில் தோட்டி வெளவினை; ஏறொடு
கன்றுடை ஆயம் தரீஇப் புகல்சிறந்து

புலவுவில் இளையர் அங்கை விடுப்ப,
மத்துக்கயிறு ஆடா வைகற்பொழுது நினையூஉ
ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்க.” (பதிற்று: எக)

“பொருமுரண் எய்திய கழுவுள் புறம்பெற்று.”

(பதிற்று: அஅ)

தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின்
ஆட்சி, சேரநாட்டுப் ப்ருதிகளாய பூழி, கொல்லி முதலாய
நாடுகளோடு நின்றுவிடாது, காவிரி பாய்ந்து கவின் மிகும்
சோணடுவரையிலும் பரவி இருந்தது ; புகார்நகரும்
அவன் ஆட்சிக்கு அடங்கிய நகராம் எனக் கூறுகின்றார்
புலவர் அரிசில் கிழார் :

“காவிரி மண்டிய சேய்விரி வனப்பின்

புகாஅர்ச் செல்வ ! பூழியர் மெய்ம்மறை !

கழைவிரிந்து எழுதரும் மழைதவழ் நெடுங்கோட்டுக்

கொல்லிப் பொருந ! கொடித்தேர்ப் பொறைய !”

(பதிற்று: எக)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இவ்வாறு வெற்றிமேல்
வெற்றி எய்துதற்கு, அவன் பெற்றிருந்த படைப்பெரு
மையே காரணமாம் ; அவன் படை, எத்துணைப் பெருமை
யுடையது என்பதை அவனைப் பாராட்டிய புலவர் அரிசில்
கிழார் அணிபெறக் கூறியுள்ளார். “சேரலாதன் படையில்
உள்ள தேர் எத்தனை ? குதிரை எத்தனை ? வீரர் எத்தனை ?
எனக் கேட்பீராயின், அவற்றை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக்
கூறல் எவர்க்கும் இயலாது ; ஆதலின், அவற்றை யானும்
எண்ணிப் பார்த்தேனல்லேன் ; ஆயினும் ஒன்றைக் கூறு
கின்றேன் ; அதைக்கொண்டு அவன் படையின் பெருமை
யினை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும் ; அவன்
நாட்டில், மாடுமேய்த்தல் தொழில்மேற் கொண்ட கொங்
கர் என்பார் ஓர் இனத்தார் உளர் ; அவர்களிடத்தில்
பெருந்திரளான ஆனிரைகள் பல உள ; அக்கொங்கர்
பலரும் தங்கள் ஆனிரைகளை ஒன்றுசேர்த்து மேயவிடுதல்
வழக்கம் ; அக்காலை அம்மாடுகளின் எண்ணிக்கையினை

எண்ணிக்காண எவர்க்கும் இயலாது; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் படைகள் நான்கும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செல்லுங்கால், அவற்றின் இடையே செல்லும் யானைப்படையினை நோக்கினூர்க்கு அக்காட்சி, அவன் நாட்டுக் கொங்கர்களின் ஆனிரைக் காட்சியினையே நினைப்பூட்டும்; அவ்வளவு பெருந்திரளாகக் செல்லும் அவன் படையைச் சேர்ந்த யானைகள்; யானைப்படையே இத்துணைப் பெரிதாயின், அவன் தேர் குதிரை வீரர் படைகளின் பெருமை, எத்துணைப் பெரிதாம் என்பதை நீங்களே உய்த்துணர்ந்து கொள்வீர்களாக!” என அவர் கூறுவன அறிக.

“எனைப்பெரும் படையனோ சினப்போர்ப் பொறையன்? என்றனி ராயின், ஆறுசெல் வம்பலர்!”

பண்ணமை தேரும், மாவும், மாக்களும்
எண்ணற் கருமையின், எண்ணின் ரோவிலனே;
கந்துகோள் ஈயாது, காழ்பல முருக்கி
உகக்கும் பருந்தின் நிலத்துநிழல் சாடிச்
சேண்பரன் முரம்பின், ஈரம்படைக் கொங்கர்
ஆபரந் தன்னபல் செலவின்,
யானை காண்பல அவன் தானே யானே.” (பதிற்று: ௭௭)

தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, கொடை, கொற்றம், குணம் ஆகிய எல்லாத் துறையானும் சிறந்த நல்லோனாவன்; அவன் உயரிய பண்புகளைப் பலர் உரைக்க உணர்ந்த புலவர் அரிசில் கிழார், அவன் அவையடைந்து, அவன் புகழெலாம் தோன்றப் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டி வாழ்த்தியுள்ளார்.

கல்வி கரையில்; கற்பவர் நாள்சில; மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல; ஆதலின், கற்கத் தொடங்குவார் எல்லா நூல்களையும் கற்றல் இயலாது; ஆராய்ந்து அமைவுடையனவற்றையே கற்றல்வேண்டும்; இதனால், ஒவ்வொருவர், ஒவ்வொரு துறையிலேயே வல்லராதல் இயலும். ஆகவே, ஒருவர் இயன்ற அளவு கற்பதோடு, ஒவ்வொரு துறையில்

வல்லார், அவ்வத்துறையில் தாம் அறிந்த அரிய உண்மைகளை உரைக்க, அவற்றைக் கேட்பதைக் கடமையாக மேற்கோடல்வேண்டும்; “கற்றிலனாயினும் கேட்க,” “கற்றலிற் கேட்டலே நன்று,” “செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்,” எனப் பெரியோர்கள் கூறுவன உணர்க. ஒருவர், இவ்வாறு கற்பதாலும், கேட்பதாலுமே அவர் கடமை தீர்ந்துவிடாது; கற்றவழியிலும், கேட்டவழியிலும் ஒழுகுதல்வேண்டும்; அவை கூறிய கடமைகளை மேற்கொண்டு செயலாற்றுவதல் வேண்டும்; இதுவே, உயர்ந்தோர் பண்பு என உரைக்கப் பெறும்; “கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக,” என்றன்றோ வள்ளுவரும் கூறிச் சென்றுளார்; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைபால் இப்பண்பு பொருந்தி யிருக்கக் கட்டு பாராட்டியுள்ளார் புலவர் :

“கேள்வி கேட்டுப் படிவம் ஒடியாது

வேள்வி வேட்டனை உயர்ந்தோர் உவப்ப.” (பதிற்று: எச)

“கடர் விளக்காயினும் நன்றாய் விளங்கிடத் தூண்டு கோல் ஒன்று வேண்டும்” என்ப. நற்குடிப் பிறப்பும், நாடாள் அறிவும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்று, அரசர்க்கு என்றும் நல்லனவே எண்ணும் பண்பும் கொண்டு விளங்கும் அமைச்சர்களைப் பெற்றிருத்தல் நல்லாட்சிக்கு நற்றுணையாய். அந்நாடாட்சி நன்கு நீளும்; அரசன் நல்ல அமைச்சர்களைப் பெற்றிருக்கவே நலமெலாம் பெருகும் எனின், அவ்வமைச்சர்பால் அமைந்திருக்கும் அருங்குணங்கள் அனைத்தும், அவ்வரசனிடத்திலேயே அமைந்துவிடின், அவ்வரசின் பெருமை அளவிடற்கரிதாம்; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அரசர்க்கு என்றும் நல்லனவே எண்ணும் நல்லுள்ளம் கொண்ட உயர்ந்த அமைச்சர்பால் அமைந்த பண்புகளைத் தானும் பெற்றுப் பேரரசாய்த் திகழ்ந்தான் :

“நின், முன்திணை முதல்வர்க்கு ஒம்பினர் உறைந்து

மன்பதை காப்ப அறிவு வலியுறுத்து

நன்றறி உள்ளத்துச் சான்றோர் அன்னநின் பண்பு.”

(பதிற்று: எஉ)

வந்தார்க்கு இலையும், வருவார்க்கு உலையும் வைத்து
வழங்கும் வண்மை நிறைந்த தமிழகத்தே பிறந்த பெருஞ்
சேரல் இரும்பொறைபால், கொடைக்குணம் குடி கொண்
டிருந்தது எனல் கூறவேண்டாவன்றே; தகடீர் எறிந்த
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன்பால் வந்து பொருள்
வேண்டி இரந்து நிற்பார்க்குப் போரில் கைப்பற்றிய யானை
களை, அவை போரிற் பெற்ற பண்களுக்கு மருந்திட்டுப்
போக்கிப் பரிசாக அளிப்பன்; மேலும் வந்து இரப்பாரை
எதிர்நோக்கி, அவர் வேண்டுமளவு கொடுப்பதற்காகக்
குதிரைகள் எண்ணற்றனவற்றை ஈட்டி வைத்திருப்பன் :

“புண் ஓர்இப்

பெருங்கைத் தொழுதியின் வந்துயர் கழிப்பி

இரந்தோர் வாழ நல்கி, இரப்போர்க்கு

ஈதல் தண்டா மாசித் திருக்கை

கண்டனென் செல்கு வந்தனென்.” (பதிற்று : ௭௬)

மக்கட்பேறு பெறுதாரும், சிறப்பிலா மக்களைப்
பெற்றாரும், பிறபேறுகளை எத்துணைச் சிறக்கப் பெற்றிருப்
பினும், அப்பேறுகளால் பயன் இன்றும்; ஆதலின், மக்கட்
பேற்றினையும், அம்மக்கள் மாண்புடையராதலையும், பெற்ற
கரிய பேறுகள் அனைத்தினும் சிறந்த பேறுகளாக
மதிப்பர் ; “பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை, அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிற” ; “எழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டா,
பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட் பெறின்” என மக்கட்
பேற்றின் மாண்பினைப் பாராட்டுவர் பெரியோர். பெருஞ்
சேரல் இரும்பொறை இதிலும் குறையுடையானல்லன் ;
இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கை அறிவும், சால்பு,
செம்மை எனச் சான்றோர்பால் இருக்கவேண்டிய நற்
பண்பும் நிறைந்து, நாடாளும் நல்லறிவும் நன்கு வாய்க்கப்
பெற்ற நன்மகனைப் பெற்ற நற்பேறுடையான் பெருஞ்
சேரல் இரும்பொறை :

“ஈரறிவு புரிந்து

சால்பும், செம்மையும் உளப்படப் பிறவும்

காவற் கமைந்த அரசுதுறை போகிய

வீறுசால் புகல்லற் பெற்றனை”

(பதிற்று : ௭௭)

ஒருவர் திருந்திய வாழ்வுடையராதல் சிறந்தது; அத்தகு வாழ்க்கையினைத் தாம் மேற்கொண்டு வாழ்வதோடு, பிறரையும் அவ்வாழ்வு மேற்கொள்ளச் செய்தல் அதனினும் சிறந்தது; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இத்தகைய சிறந்த வாழ்வுடையான் என்பது மட்டுமன்று; இவற்றினும் மேலாயதொரு சிறப்பு அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது; அவன் அரசவையில், அறமுரைக்கும் நல்லோன் ஒருவன் இருந்தான்; அரசற்கு அறமுரைத்தோனும் அவனே; நரை, திரை தோன்றாமளவு ஆண்டாலும் நிறைந்தவன்; இவ்வாறு அறிவாலும், ஆண்டாலும் நிறைந்திருந்தும், உலக வாழ்வில் ஒருசிறிதும் பற்றுக் குறையானாய், உலகின்பமே உயர்ந்த இன்பம் எனக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான். ஆசிரியன் செயல், தகாது என உணர்ந்தான் தகடீர் எறிந்தான்; அறவோன் உலகில், கொடை, புகழ், செல்வம், மகப்பேறு இவற்றால் உண்டாம் இன்பத்தில் திளைத்து, இவற்றினின்றும் செல்லமாட்டா உள்ளத்தனாய் விளங்குகிறான் ஆசிரியன்; ஆதலினாலேயே, துறந்து செல்லும் துணிவு தோன்றவில்லை அவனுக்கு என உணர்ந்து, ஆசிரியனை அணுகி, “ஆசிரியப் பெருந்தகையீர்! கொடை, புகழ் இவற்றால் உண்டாம் இன்பம் நிறைந்த வாழ்வே சிறப்புடைத்து என எண்ணி மயங்கும் தும் அறியாமையினை என்னென்பேன்! உலகிற்குச் சிறப்பளிக்கும், கொடை, புகழ் எல்லாம், தவம் வல்லார்க்கு எளிதில் வந்தெய்தும்; அஃதுடையார்க்கே இவை யெல்லாம் உண்டாம் என்ற இவ்வுண்மையினை, எல்லாம் அறிந்த நீவிர் அறிய மறந்தது ஏனோ?” எனத் தவத்தின் அருமையினை எடுத்துக்கூறி அறிவூட்டி, அவன் துறவறம் மேற்கொள்ளத் துணை புரிந்தான். இவ்வாறு தனக்கு அறிவூட்டிய தன் ஆசிரியன் அறியாமையைப்போக்கவல்ல அறிவுத் தெளிவுடையான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனப் பாராட்டும் பெருமையுடைத்தாமன்றோ!

“முழுதுணர்ந் தொழுக்கும் நரைமூ தாளனை
‘வண்மையும், மாண்பும், வளனும், எச்சமும்

தெய்வமும் யாவதும் தவம் உடையோர்க்கு' என
வேறுபடு நனந்தலைப் பெயரக்
கூறின பெரும! நின் படிமை யானே." (பதிற்று: எசு)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இவ்வாறு அறிவாலும், கொடையாலும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ட புலவர் அரிசில்கிழார், உலகில், அறிவுடையாரையும், கொடைத் தொழிலில், இவர்க்கு இது கொடுக்கலாம, இவர்க்கு இது கொடுத்தலாகாது என எண்ணிப்பார்க்கும் அறிவின்றி, எவர்க்கும், எதையும் கொடுக்குப அறிவுமடம்பட்ட கொடைத்தொழில் உடையாரையும் நோக்கிய வழி, அத்தகையார்க்கு உவமையாகப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை எடுத்துக்காட்டிக் கூறலாமேயன்றி, இவனுக்கு நிகராகக் கூறவல்லார் உலகில் ஒருவரும் இவர் எனக் கூறி, அவன் அறிவும், கொடையும் ஒருங்கே தோன்றப் பாடிப் புகழ்ந்துள்ளார் :

“உரவோர் எண்ணினும், மடவோர் எண்ணினும்
பிறர்க்கு நீவாயி னல்லது, நினக்குப்
பிறர்உவமம் ஆகா ஒருபெரு வேந்தே!” (பதிற்று: எக)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைபால் யாம் கண்ட பண்புகள் அனைத்தினும், அவன் புலவர்மாட்டுக் கொண் டுள்ள பேரன்பும், பெருமதிப்பும் பல்லாற்றானும் பாராட் டற்குரியனவாம். பாக்கள் பல புனைந்து தன் புகழ் பாடிய புலவர் அரிசில்கிழாரின் அறிவுநலம் கண்டு வியந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அவர்க்கு ஒன்பது நூறுபிரம் காணம் நல்கியதோடு அடையாது, அரசமாதேவியா ரோடும், அரண்மனை விட்டு வெளியேறி நின்று, புலவரை அழைத்து, “இவ்வரண்மனையும், ஆட்சிப் பொறுப்பும் இனி, நின்னுடையையாம் ஏற்றருள்க” என வேண்டி நின்றான்; அரசன் அன்புள்ளத்தை அறிந்த புலவர் பெருந் தகையாரும் அவன் விரும்பியாங்கே, அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு அடுத்த கணமே, “அரசே! என் உடைமை யாகிய இவ்வாட்சியினை நினக்கு யான் அளிக்கின்றேன்; ஏற்றருள்க” என வேண்டியளித்து அமைச்சுபூண்டு

அகமகிழ்ந்தார் ; அரசனும், புலவனும் வளர்த்த அன்புத்
தொடர்பின் சிறப்பே சிறப்பு!

தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின்
காலத்தே, மோசிகோனார் எனும் பெயருடைப் புலவர்
ஒருவர் இருந்தார் ; பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
அரிசில்கிழாராலும் பாராட்டப்பெறும் பெரும்
பேறுடையான் என்பதறிந்த புலவர், அவன் அரசவை
நோக்கிச் சென்றார் ; அவர் சென்றபோது, அரசன்
ஆண்டு இலன் ; அவனைக் காணாத புலவர், அவ்வரண்
மனையினைச் சுற்றி வருவாராயினர் ; ஆங்கு, அழகிய
கட்டில் ஒன்று, ஒருபால் இருக்கக் கண்டார் ; அது, அரச
னின் வெற்றிமுரசு வைத்தற்குரிய கட்டிலாம் ; முரசு
நீராடி வருவதற்குக் கொண்டுசெல்லப் பட்டுள்ளமையால்,
அக்கட்டில் வறிதே கிடந்தது ; அவ்வழகிய கட்டிலையும்,
அதன்மீது விரிக்கப்பெற்றிருக்கும் மெல்லிய மலர்களால்
ஆகிய படுக்கையினையும் கண்டா புலவர். அவர்க்கு, அது
முரசுகட்டில் என்பது தெரியாது : மேலும், வழிநடை
வருத்தமும் உடையவரால் ; அதனால், அதன்மீது கிடந்து
நன்கு உறங்கிவிட்டார் : சிறிது நேரத்தில் ஆண்டு வந்த
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன் முரசுகட்டில்மீது
யாரோ ஒருவர் படுத்துறங்கக் கண்டான் ; முரசு, அரசனின்
வேறன்று ; முரசிற்குச் செய்யும் சிறப்பு, அரசர்க்குச்
செய்யும் சிறப்பு : அதற்கு உண்டாம்பழி, அரசற்கு
உண்டாம்பழி என்பது பழங்காலப் பண்பு ; ஆதலின்,
முரசுகட்டிலில் படுத்து உறங்குவது, அரசுகட்டிலில்
படுத்து உறங்குவதுபோலும் பெருங்குற்றமாம் ; அக்
குற்றம் புரிந்தார்க்குக் கொலையே தண்டமாம் ; ஆயினும்,
தன் முரசுகட்டிலில் படுத்து உறங்குவார், ஒரு பெரும்
புலவராவர் என்பதை அரசன் அறிவான் ; புலவர், நாடா
ளும் தன்னிலும் உயர்ந்தவராவர் என்பதை உணர்வான்
அவன் ; ஆதலின், அவர் ஆண்டு உறங்குவதால் குற்றம்
இன்று என எண்ணினான் ; ஆகவே, பிறர் யாரேனும்
படுத்து உறங்கக் காணின், வாளெடுத்துத் தலை வாங்க

வேண்டிய அவன், வெண்சாமரையினை எடுத்து, அவர், வழிநடை வருத்தத்தால் உண்டாம் வெப்பம் ஒழிந்து இனிது உறங்குமாறு, அவர் எழும்வரை தானே வீசி நின்றான் ; உறங்கி எழுந்த புலவர், தாம் செய்த பெரும் பிழையினையும், அதுகண்டு ஒறுக்க வேண்டிய அரசன், அன்புகொண்டு கவரி வீசி நிற்பதையும் கண்டார்; அரசன் பால் அவர்க்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று ; அரசனின் தமிழ்ப்பற்று அவர்க்குப் புலனாயிற்று ; உடனே “அரசே! நின் முரசுகட்டில் ஏறிய என்னை இருதுண்டங்களாக வெட்டி வீழ்த்தாதுவிட்ட அச்செயல் ஒன்றே சாலும் நின் தமிழ்ப்பற்றினை விளக்க; நீ அம்மட்டோடு நின்றாயல்லை; யான் உறங்கி எழுங்காறும் கவரிகொண்டன்றோ வீசி நின்றனை; நின் பெருமையினை என்னெனப் புகழ்வேன்! என்னே நின் தமிழ்ப்பற்று! இவ்வுலகத்தே, புகழ் தரும் செயல் புரிந்தார்க்கல்லது, உயர்நிலை உலகமாம் உம்பர் உலகத்தே இடம் கிடைத்தல் இல்லை எனச் சான்றோர் கூறுவன கேட்டதன் பயனோ, செயற்களும் இச்செயற்குக் காரணம்!” என வியந்து பாராட்டி மகிழ்ந்தார்.

ஒரு புலவர்க்கு அரசுகட்டிலும், மற்றொரு புலவர்க்கு முரசுகட்டிலும் உரிமையாக்கி உயர்ந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெருமைதான் என்னே!

“ மாசற விசித்த வார்புறு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
ஒலி நெடும் பீலி ஒண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை உழிஞையொடு பொலியச் சூட்டி
குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா அளவை எண்ணெய்
நுரை முகந்தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியா தேறிய என்னைத் தெறுவா
இருபாற் படுக்கும் நின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதுஉம் சாலும் நல்தமிழ் முழுது அறிதல்;
அதனொடு அமையாது, அணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஒச்சித் தண்ணென

வீசியோயே ! வியலிடங் கமழ,
இவண்ணிசை உடையோர்க் கல்லது அவண் து
உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசில் ! நீ ஈங்கிது செயலே.” (புறம்: ௫௦)

இவ்வாறு பண்பு பலபெற்று, பாடசால் புகழொடு
விளங்கிய தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
பதினேழையாண்டு, பெருவாழ்வு வாழ்ந்து வீரெய்தி விளங்
கினான்.

௧௭. நம்பிகுட்டுவனார்

குடம், குட்டம், கொங்கு, பூழி முதலிய நாடுகள், சேரநாட்டின் உள்நாடுகளாம்; செந்தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்து நின்ற பன்னிரண்டு கொடுத்தமிழ் நாடுகளுள் குட்டநாடும் ஒன்று; அது மேலைக் கடற்கரையினைச் சேர்ந்து நிலவிய நாடு; “குட்டநாட்டார், தாயைத் தள்ளை என அழைப்பார்” எனவும், அந்நாடு, தமிழ்நாட்டின் சிறிது வேறுபாடுடையது எனவும் கூறுவர் உரையாசிரியர்கள். இக் குட்டநாட்டினை ஆளும் உரிமையுள்ள காரணத்தால், சேர வேந்தர்கள் குட்டுவர் என அழைக்கப்பெறுவர்; பெண்பாலாரிற் சிறந்தாளை நங்கை எனலும், ஆடவரிற் சிறந்தாளை நம்பி எனலும் புலவர்வழக்கு; இவர் சேரர் குடியிற் பிறந்தாருள் சிறந்தவராவர் என்பது புலனாம்; வேந்தர் பண்பு விளங்காவகையில் வாழ்ந்தாருள், நம்பிகுட்டுவனாரும் ஒருவர்; அவர் கூறும் ஓர் அறிவுரையின் அருமை, அவர் அரசியல் வாழ்வை உணரலாகாமையால் உண்டாம் குறையினைக் குன்றச் செய்துவிட்டது.

தங்கள் மணத்திற்காம் பொருளைத் தானே தேடிப் பெறல்வேண்டும் என்ற பேருள்ளம்கொண்டு பொருள் வயிற் பிரியக்கருதும் தலைமகன், தலைவிபால் சென்று, “மணத்திற்கு வேண்டும் மானிதிபெற்று விரைந்துவந்து வரைந்து கொள்வேன்; சற்றே ஆற்றியிரு” எனக் கூறிய வழி, “தலைவ! உள நம்பிக்கை என்ற ஒன்று அடிப்படையாக இருப்பதனாலேயே, உலகம் அழியாது இயங்குகிறது; அந்நம்பிக்கை அற்றுப்போமாயின், உலகம் இயங்குவது இல்லையாம்; ஆகவே, அந்நம்பிக்கை நீங்காது நிற்க ஆவன மேற்கோடல் ஆன்றோர் கடமையாம்; ‘பிரியேன்; பிரியின் உயிர்தரியேன்; அறனல்லன செய்தேனும் ஆவேன்’ என்று அன்று நீ கூறிய தெளிவுரைகளை நம்பியே நின் பால் அன்புகொண்டேன்; ஆனால் இன்று பிரிக்கின்றேன் என்றாலும் விரைந்து வந்துவிடுவேன் என்கின்றனை; பிரியேன் என்று அன்று சொன்ன சொல்லை அழித்து

விட்டனை ; இதனால் நின் உறுதிமொழியின்பால் யான்
கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை இழக்கச்செய்து விட்டனை ;
இன்று மீண்டும் ஓர் உறுதிமொழி கூறுகின்றனை ; இதை
யான் எவ்வாறு நம்புவது ? நீயோ அநுள் உள்ளத்தவன் ;
பெரிய நட்புக் குணமுடையவன் ; அன்பு, நாண், ஒப்புரவு,
கண்ணோட்டம், வாய்மை என்ற குணங்களால் நிறைந்த
சான்றோன் ; நீதியில் வழுவா நடுநிலைநெறியாளன் என்
றெல்லாம் கூறத்தக்க பெரியோனாவை ; இத்துணைப் பெரி
யோனாகிய நின்னையே நம்புதற்கில்லை எனின், இனி இவ்வுல
கில் நம்பிக்கை நிலவுவதே அரிதாகிவிடும் ; மக்கள் இனி,
நம்பிக்கை இழந்து நலிவார்களாக ” எனக் கூறினான்.

இத்தலைவியின் உரைகளை, ஒரு பாட்டில் உருவாக்கிய
புலவர் நம்பிகுட்டுவனார், நம்பிக்கை, நாட்டிற்கு எத்துணை
இன்றியமையாது வேண்டப்படுகிறது என்பதை விளக்கி
யுள்ளார் :

“ என்றும்
அளிய பெரிய கேண்மை நும்போல்
சால்பெதிர் கொண்ட செம்மையோரும்
தேரு நெஞ்சம் கையறுபு வாட
கீழன்று விரும்பா ராயின்
வாழ்தல் மற்றெவனோ ! தேய்கமா தெளிவே.”

(நற்: நடசூ)

க௮. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், பாரதப் போரில் இருதிறப் பெரும்படைக்கும், அப்போர் முடியுங்காறும் உணவளித்துப் புகழ்பெற்றான் எனப் போற்றப்படும் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் மகனாவன்; வெளியன் வேண்மான் எனும் வேளிர்குலத் தலைவன் மகளாய நல்லினி என்பாள் இவன் தாய். இமயத்தே விற்பொறித்து, இமய வரம்பன் எனப் புகழ்மிகு பெயர்பெற்ற நெடுஞ்சேரலாதன் இவன் உடன்பிறந்தான்; இச் செய்திகள் பதிற்றுப்பத்து, இரண்டு, மூன்று பத்துக்களின் பதிகங்களான் தெளிவாம். போர்க்களத்தே அஞ்சாது முன்சென்று, அரும்போர் ஆற்றி, பகைவர்தம் பற்றற்கரிய அரண்களை அழித்து வெற்றிதரும் விறல்மிக்க யானைகள் பல கொண்ட பெரும்படை உடைமையால், இச் சேரன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் எனப்பட்டான் :

“அமர்கோள் நேர் இகந்து ஆர்எயில் கடக்கும்
பெரும்பல் யானைக் குட்டுவன்.” (பதிற்று: ௨௯)

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், போர்க்களம் பல வென்றவனாவன்; கடன் மலைநாட்டில் உப்பற்காடு என் றொரு சிறு நாடு இருந்தது; அதனை வேழக்காடு எனவும் வழங்குவர்; யானைகளை மிகுதியாகக்கொண்டது. குல் கொண்டு உணவு ஒழித்துக்கிடந்த பெண்புலி விரும்பி உண்ணும் உணவினைத் தருவான் விரும்பி, நீண்ட பெருங் கோடுகளையுடைய யானையொன்றைக் கொன்று வீழ்த்தி, அகன்ற பாதைகள் எல்லாம் அதன் இரத்தக்கறை படியு மாறு ஈர்த்துச் சென்றளித்து, அவ்வெற்றிக் களிப்பால், புற்றரையில் வீழ்ந்து புரண்டெழும் ஆண்புலி வழங்கும் கொடுமையுடையது எனக்கண்ட யானைகள், அக்காட்டு வாழ்வை வெறுத்து, வழியில் கிடக்கும் பலாக்கனிகளைத் தின்றுகொண்டே வெளியேறும் காடு, அவ்வும்பற்காடு என எருக்காட்டீர்த் தாயங் கண்ணனார் கூறுவதும் அறிக.

(அகம்: ந௭௫.) உம்பற்காடு ஐந்துறு சிற்றூர்களைக் கொண்டதொரு சிறுநாடு; தன்னைப் பாடிய குமட்டீர்க் கண்ணனார்க்கு இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனால் பிரம தாயமாக வழங்கப்பெற்ற வளம் நிறைந்தது; செங்குட்டுவ னிடம், இவ்வம்பற்காட்டின் வருவாயினைப் பரணர் பரிசிலா கப் பின்னொரு காலத்தே பெற்றார்; உம்பற்காடு, இவ்வாறு யாவரும் வீருமபும் வளங்கொழிக்கும் நாடாதல் அறிந்து, அங்கே தன் அரசு நிலவச்செய்தான் பல்யானைச் செல் கெழுகுட்டுவன்.

தன பகைவாக்கு அரண் அளிக்கும் அகப்பா என றோர் அரண் இருப்பதை அறிந்தான் பல்யானைச் செல் கெழுகுட்டுவன். அகப்பா, அரிய அரண்பல அமையப் பெற்றது; இருதிறப் படைகளும் எதிர்த்துப் போரிடு தற்கு வேண்டிய பரந்தகன்ற செண்டுவெளியினைக் கொண் டது; கணையமரம் செறிக்கப்பெற்ற வாயில்களையுடையது; ஐயவித்துலாம்போலும் அரிய இயந்திரப் படைகளைக் கொண்டது; காவற்காட்டினையும், ஆழந்தகன்ற கிடங் கினையும், நெடிய மதில்களையும் உடையது; பகைவர் அணுகுவதற்கியலா அருமையுடையது; அகப்பா அர ணின் அருமையினையும், அது பகைவார்க்குப் பாதுகாப் பளித்து நிற்பதையும் அறிந்த பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டு வன், நாற்படையுடன் சென்று அழித்துக் கைக்கொண் டான்; இவ்வெற்றிச் சிறப்பினை இவனைப் பாராட்டிய பாலைக் கௌதமனாரும் இவன்வழிவந்த ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகளும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளனர்:

“துஞ்சுமரம் துவன்றிய மலரகன் பறந்தலை,
ஒங்கு நிலைவாயில், தூங்குபு தகைத்த
வில்விசை மாட்டிய விழுச்சீர் ஐயவிக்
கடிமினைக், குண்டு கிடங்கின்
நெடுமதில், நிரைப் பதணத்து
அண்ணலம் பெருங்கோட்டு அகப்பா எறிந்த
பொன்புனை உழினை வெல்போர்க் குட்டுவ!”

(பதிற்: ௨௨)

“மிகப்பெருந் தானையோ டிருஞ்செரு வோட்டி
அகப்பா எறிந்த அருந்திறல்.”

(சிலம்பு, உஅ: கசந-ச)

தம்முள் ஒற்றுமைகொண்டு ஊராண்டு வாழ்வதற்கு மாறாக ஒருவரோடொருவர் பகைகொண்டு வாழும் இயல்பினராய் தமிழ்வேந்தர் மூவரும், தம்மினும ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் ஒருகுடியில் தோன்றிவிட்டால், அவனை அழிக்கச் செய்யும் போரில் மட்டும் ஏனைய இரு அரசர்களும் ஒன்ற கூடுவதையும், தமக்குத் துணையாகப் பிறகுறுநில மன்னர்களையும் இணைத்துக் கொள்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டு விளங்கினர். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆற்றலும் ஆண்மையும் அறிந்து, அக்காலத்தே சோழநாட்டையும் பாண்டி நாட்டையும் ஆண்டிருந்த இருபெருவேந்தர்களும், சில வேளிர்களைத் துணையாகக்கொண்டு குட்டுவனை எதிர்த்தனர்; குட்டுவன் அவர்களையும் அழித்து, அவர்களுக்கு அரணாக அமைந்திருந்த கடலரணையும், காட்டரணையும் அழித்தான். அழிக்கலாகா அவன் ஆற்றல் அறிந்த அரசர்கள், அவனுக்கு அஞ்சி வாழலாயினர் :

“பண்கெழு வேந்தரும், வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
கடலவும், காட்டவும் அரண்வலியார் நடுங்க.”

(பதிற்: ௩௦)

பழைய தமிழகத்தில், பூழியர், மழவர், கொங்கர் என்ற மறவர்மரபினர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர்; பகைவர் நாடுகளைவென்று கைக்கொள்வதே தொழிலாகக்கொண்டு விளங்கிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், தன்படையின் வன்மையை மிகுத்தற்பொருட்டு, அவ்வீரர்களை வென்று தன்படையில் தொழிலாற்றுமாறு செய்தான்; அவருள் பூழியர் என்பார், பூழிநாட்டில் வாழ்ந்திருந்த ஆயர் ஆவர்; இவர்கள் மிகப் பெரிய ஆனிரைகளையும், பலப் பல யானைகளையும் கொண்டிருந்தனர்; செருப்பு என்ற பெயருடையதொரு மலையினையும் உரிமையுடையதாகப் பெற்றிருந்தனர்; இவர்கள், முல்லைப் பூவாலாய கண்ணி

யணிந்து, ஆனிரைகளைப் புல் நிறைந்த பரந்த வெளிகளில்
மேயவிட்டுவிட்டு, காட்டில் வீழ்ந்துகிடக்கும் மணிகளைப்
பொறுக்கிக் கொண்டு வருவர் :

“முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
புல்லுடை வியன்புலம் பல்லா பரப்பிக்
கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறு உம்
மிதியற் செருப்பின் பூழியர் கோவே.” (பதிற்று: உக)

பூழியர், மழவர், கொங்கர் ஆகிய மூவருள்ளும், மிகப்
பேராற்றல் வாய்ந்தவர் மழவராவர் ; மழவா சிறந்த குதி
ரைப் படை உடையவர் ; விற்போரில் வல்லவர் ; எத்துணை
நெடிய நாடுகளுக்கும் ன்ரைவிற சென்று வென்று மீளும்
இயல்பினர் : அருள உள்ளம் சிறிதும் இன்றி, ஆறலைத்துத்
துயர் விளைப்பர் ; இம்மழவர்களால் அழிவுற்ற நாடுகள் பல;
இதனால், இவர்களை வென்று, இவர்கள் ஆற்றலை அடக்கிய
அரசரும் பலராவர் ; மழவர் இன்னராதல் அறிந்த பல்
யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், அவர்களைத் தன் துணைவ
ராய்க் கொண்டான் ; அவர்களும், உடலைக்காக்கத் துணை
புரியும் கவசம் போலிருந்து, அவனுக்குத் துணை புரிந்தனர்
எனக் கூறுகிறா புலவர் பாலைக் கௌதமனார் :

“குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை.” (பதிற்று: உக)

கொங்கர் என்பார், கொங்குநாட்டில் வாழ்ந்தவர் ;
கொங்கர், படை வன்மைவாய்ந்தவர் ; இவரும், பூழிநாட்டா
ரைப் போன்றே ஆனிரை வளர்ப்பவராவர் ; கொங்குநாடு,
சேரநாட்டைச் சேர்ந்து விளங்கிய நாடாதலின், சேர
வேந்தர் பலரும் அந்நாட்டில் தம் அரசுநிலவுவதைப் பெரி
தும் விருப்பியுள்ளனர் ; கொங்குநாடு, மேட்டுநிலமாதலின்,
ஆங்கு ஆனிரைகளுக்கு வேண்டும் நீர் கிடைத்தல் அரிது ;
கொங்கர்கள் கூரிய இரும்புக் கோடரிகளைக் கொண்டு
நிலத்தை உடைத்து மிக ஆழமாய் கிணறுகளைத் தோண்டி
அவற்றுள் நீண்ட கயிறுகளில் சிறிய நீர்முகவைகளைக்
கட்டிவிட்டுக் கொண்ட நீரைத் தம் ஆனிரைகளுக்கு அளிப்
பர் ; ஆக்கள் மிக்கு ஆப்பயனால் சிறந்த கொங்குநாட்டைப்

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் கைக்கொண்டு ஆண்டிருந்தான் :

“பொன்செய் கணிச்சித் திண்பிணி உடைத்துச்
சிறுசில ஊறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்
கயிறுகுறு முகவை மூயின மொய்க்கும்
ஆகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த
வேல்கெழு தானை வெருவரு தோன்றல்.” (பதிற்று: ௨௨)

உள்நாட்டுப் போர்கொண்ட நாடு, உலகில் உயர்ந்து தோன்றுவது இல்லை; தம் நாடு, உலக நாடுகளுள் உயர்ந்து தோன்றுவதை விரும்புவார். முதற்கண் தம் நாடு, உள்நாட்டுக் குழப்பத்திற்குள்ளாவதின்றும் தடுத்தல் வேண்டும்; பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் இவ்வுண்மையை உணர்வான்; ஆகவே, அவன் பிற அரசர்களை வெல்லத் தொடங்குவதற்குமுன், தன் சேரர் குடியில் தன்னோடு பிறந்தாரிடையே பகையெழாமையினை எண்ணி மேற்கொண்டான்; சேரநாட்டில், தன்குடிவந்த பிறர்க்கு உரிய பகுதியை அவர்பால் ஒப்படைத்து உள்நாட்டில் அமைதி நிலவ வழிசெய்தான்; பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், பின்னர்ப் பேராசனாய்ப் பலப்பல வெற்றிகளை எய்துதற்கு, அவன் தன் ஆட்சித்தொடக்கக் காலத்தே அறிவோடு செய்த இச்செயலே காரணமாயது.

வெற்றிபல பெற்று விளங்கிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், தன் வெற்றிச்சிறப்பினை உலகம் வியக்கும் வகை விளக்கிக் காட்ட விரும்பினான்; அதற்கு ஏற்ற வழியாது என எண்ணிப்பார்த்து, இறுதியில், தன் யானைகளை, மேற்குக் கடலுக்கும், கிழக்குக் கடலுக்கும் ஒரே காலத்தில் கூட்டமாக அனுப்பி, அவ்விருகடல்நீரும் ஒருபகலிலேயே வருமாறு செய்து, அவ்வாறு அவை கொண்டந்த அந்நீர் படிந்தாடிப் பெருமையுற்றான்; இருகடல்நீரும் ஒருபகல் ஆடிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், தன் நாட்டுக் கொற்றவையாகிய அயிரைக்கடவுளை வணங்கினான்; சேரநாட்டில் அயிரை என்றோர் அழகிய மலையுண்டு;

அம்மலைமீது கொற்றவை என்ற பெயருடைய வெற்றிக் கடவுள் உண்டு; சேரநாட்டுச் சிறந்த வீரர்கள், தம் விழுப்புண்ணிற் கொரியும் குருதிகலந்த சோற்றைப் படைத்து இக்கொற்றவையை வழிபடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்; பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் தானும் ஒரு பெருவீரனாதலின், அயிரைமலை சென்று, ஆண்டுறை கொற்றவையைப் பணிந்து மகிழ்ந்தான். கடல்நீராடிக் கடவுளைப் பேணிய குட்டுவன்செயலை இளங்கோவடிகளும் பாராட்டியுள்ளார்,

“உருகெழு மரபின் அயிரை மண்ணி

இருகடல் நீரும் ஆடினோன்.” (சிலம்பு, ௨௮ : ௧௪௫-௬)

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் வெற்றியும், விழுச் சிறப்பும் விளங்கப் பாடிய புலவர் பாலைக் கௌதமனார், அவன் நல்லோர் போற்றும் நற்பண்புடையனாய் வாழ வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம் உடையராயினார்; உடனே அவன் அருகிருந்து, அவன் முன்னோர் நாடாண்ட முறையினை நன்கு எடுத்துக் காட்டினார்; அவர் உயர்ந்தோர் போற்றும் உயர்வினரானமைக்கு அவர்பால் அமைந்திருந்த அருங்குணங்கள் இன்ன இன்ன என எடுத்துக் கூறினார்; நல்லரசைப் பல்லோர் பழிக்கும் வல்லரசாக ஆக்குதல், அவ் அரசுடையான் கொள்ளும் சினமும், காமமும், கையிகந்த கண்ணோட்டமும், அச்சமும், பொய்யும், அளவிற்கு மீறிய அன்புடைமையும், கையிகந்த தண்டமுமாம். இந்த உண்மையை முதற்கண் எடுத்துரைத்தார்; தீச்செயலை நின் மனத்தானும் நினையற்க! நல்லறவினைகளை நாடோறும் செய்க! நாட்டுமெக்கள், ஒருவரையொருவர் துன்புறுத்தாமலும், பிறர்பொருளைக் கவரவிரும்பாமலும் வாழுமாறு, கடலும், கானலும் பயன்பல ஈனுமாறு நல்லாட்சி நடாத்துக! குற்றமறக் கற்றுத் துறை போய அறிவுடையார் அற நெறி நிற்பாயாக! நின்னால் அன்பு செய்யப்பட்ட நின் மனைவியரோடு மகிழ்ந்து பிரிவின்றி இயன்ற பெருவாழ்வுடையனாகுக! உள்ள பொருளை ஊராரோடு இருந்து உண்டு மகிழ்க! எனப் பல அறவுரைகள் கூறினார்:

“சினனே, காமம், கழிகண் ணோட்டம்,
 அச்சம், பொய்ச்சொல், அன்புமிக வுடைமை,
 தெறல் கடுமையொடு பிறவும், இவ்வுலகத்து
 அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடை யாகும்;
 தீதுசேண் இகந்து, நன்றுமிகப் புரிந்து,
 கடலும், கானமும் பலபயம் உதவப்,
 பிறர்பிறர் நலியாது, வேற்றுப் பொருள் வெஃகாது,
 மையில் அறிவினர் செவ்விதின் நடந்து, தம்
 அமர்துணைப் பிரியாது, பாத்துண்டு, மாக்கள்
 மூத்த யாக்கையொடு பிணியின்று கழிய,
 ஊழி உய்த்த உரவோர் உம்பல்!” (பதிற்று: ௨௨)

இவ்வாறு அறவுரைபல வழங்கியும், குட்டுவன் மறக் குணம் மாறாமையினைக் கண்டார் புலவர். ஒருவர் எவ் வளவு நூல்கற்று எத்துணை அறிவுபெற்றாராயினும், அவர், இவ்வுலகம் நிலையற்றது, வாழ்வு நிலையற்றது, இவ்வுலக இன்பம் அழியும் இயல்பினது என்ற இந்த அறிவினைப் பெற்றாராயின், அவர் நல்வழிப்படுதல் இல்லை: இந்த உண்மை யுணர்ந்த புலவர், சேரமான் உளத்தே நிலையாமை எண்ணம் நின்று நிலவத் துணைபுரிதல், தம கடன் எனக் கொண்டார்; உடனே, அரசனை அணுகி, “அறவோன்மகனே” என அவன் உள்ளத்தே அறயுணர்வு தோன்ற விளித்து, “நின் ஆற்றற் பெருமையைப் பகைவர் அறியின், அதனால் அவர் ஆக்கம் மிகுமாதலின், அதை அவர் அறியாவண்ணம் மறைத்தும் குறைவேண்டியும் முறைவேண்டியும் நின் பால் வந்து கூறுவார் கூற்றுகளின் உண்மைகளை உள்ள வாறுணர்ந்தும், பகற்காலத்தே பகைப்புலம் சென்று போரிடும் நிற்படையாளர்க்குத் துணைபுரிந்தும், இரவுக் காலத்தே அமைச்சர், சான்றோர் உள்ளிட்டாரோடிருந்து மேல் செய்யக்கடவனவற்றை ஆராய்ந்து நோக்கியும் வாழும் அமசியல் மேற்கொண்டிருக்கும் நினக்கு, ஒன்று கூறவிரும் புகின்றேன்; அருள்கூர்ந்து கேட்பாயாக! தம்மையொத்த அரசர் உலகில் யாண்டும் இலர் என்று பெருமைதோன்றப் பேரரசு மேற்கொண்டு வாழ்ந்த அரசர்களும், இவ்வுலகில்

அவர் புகழ் ஒன்றுமட்டுமே நிற்க, இறந்து மறைந்தே போயினர் ; நின்நாட்டில் உள்ள சோலைகள்தோறும் நிகழும் வெறியாட்டயர் களத்தில், இனி இடமில்லை எனக் கூறுமாறு நெருங்க நிற்கும் ஆடுகள் அனைத்தும் அழிந்து போவது உறுதியாதலைப் போன்றே, உலகில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும் ஒருநாள் அழிந்துபோவது உறுதியாம் ; ஆதலின், அரசே ! உலகவாழ்வு நிலையற்றது என்பதை நினைவில் இருத்தி, நல்லது ஆற்றி நெடிது வாழ்வாயாக !” என்று கூறி வாழ்த்தினார் :

“ஒருநா மாகிய பெருமை யோரும்,
தம்புகழ் நிறீஇச் சென்று மாய்ந்தனரே ;
அதனால், அறவோர் மகனே ! மறவோர் செம்மால் !
நின்னொன்று உரைப்பக் கேண்மதி !

.....

காவு தோறிலழைத்த வெறியயர் களத்தின்
இடங்கெடத் தாருத்த விடையின்
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே.” (புறம் : ௩௬௬)

பாடியப் பரிசில் பெறுவதே தம் தொழிலாம் எனக் கொள்ளாது, தன் புகழைப் பாடியதோடு, தான் நல்வாழ்வு வாழ்தற்காம் நல்லுரை பல நல்கிய புலவர்பால் பேரன்பு கொண்ட பல்யானைச் செல்கெழுஞ்ஞெவன், அவரை அன் புடன் நோக்கி, “ஆன்றீர் ! நீவிர் என்பால் வேண்டுவன யாவை ?” என விரும்பிக் கேட்டான் ; புலவர், “யானும், என் மனைவியும் சுவர்க்கம புகல் வேண்டும் ; அஃதே எம் விருப்பம்” எனக் கூறினார் ; உடனே குட்ஞெவன், அந்தணர் கூறிய அறவழி நினைந்து, பத்துப் பெரு வேள்வி செய்து, அவ்விருவரையும், பிறவாப் பெரு நெய்யில் இருத்தினான்.¹

1. பல்யானைச் செல்கெழுஞ்ஞெவனுக்கும் பெருமையளித்து நிற்கும் இச்செயலை அவன் வழிவந்த ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகளும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார் :

“நான்மறை யாளன் செய்யுள் கொண்டு
மேனிலை யுலகம் விடுத்தோன்.”

(சிலம்பு, ௨௮ : ௧௩௭-௮)

இவ்வாறு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, புலவர்தம் பாராட்
மரையும் பெற்றுச் சிறப்புற்ற சேர வேந்தன், இருபத்
தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சியில் இருந்து, இறுதியில்,
நிறைந்த புகழும், உயர்ந்த கேள்வியும் உடைய நெடும்
பாரதாயனார் என்னும் பெயருடைய தன் பேராசிரியர்
அறிவுறுத்தத் துறவுள்ளம் உடையனாய் அவரைப் பின்
தொடர்ந்து, நாடு விட்டுக் காடு சென்று நோற்று வீடு
பேறடைந்தான் :

“இமைய வரம்பன் தம்பி, அமைவா
உம்பற் காட்டைத் தன்கோல் நிறீஇ,
அகப்பா எறிந்து பகல்தீ வேட்டு
மதியுறழ் மரபின் முதியரைத் தழீஇக்
கண்ணகன் வைப்பின் மண்வகுத்து ஈத்துக்
கருங்களிற்று யானைப் புணர்நிறை நீட்டி
இருகடல் நீரும் ஒருபகல் ஆடி,
அயிரை பரைஇ, ஆற்றல்சால் முன்போடு
ஒடுங்கா நல்லிசை, உயர்ந்த கேள்வி
நெடும்பார தாயனார் முந்துறக் காடு போந்த
பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்”

(பதிற்றுப்பத்து, பதிகம் : ௩)

கக. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, ஆன் பொருநையாறு சூழ அமைந்த அரணுடைய வஞ்சி நகர்க்கண் இருந்து அர சோச்சிய சேர வேந்தனானவன். பெருங்கடுங்கோ, வெல்லற்கு அரியன எனப் பெருமை பாராட்டும் பகைவர்தம் அரண்கள் பலவற்றை அழித்து, ஆற்றல் மிக்க அவ்வரசுகளைப் பணிகொண்ட பேராண்மை வாய்ந்தவனாவன். தன் வெற்றிப்புகழை விளங்கப் பாடும் பாண்மகட்குப் பல கழஞ்சு நிறையுள்ள பொன்னரி மாலையையும், அப்பாண்மகள் பின்னின்று இசை பாடும் பாண்மகற்கு வெள்ளியாலாய நாரிற்றொடுத்த பொற்றாமரை மலரையும் பரிசளித்துப் போற்றும் பெருங்கடுங்கோவின்பால் பொருந்தியிருக்கக் கண்ட பேய்மகள் இளவெயினி எனும் நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார், அவன் புலவர் பாராட்டும் பெருமையுடையோனாவன் எனப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார் :

“தண்பொருநைப் புனல்பாயும்
விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சிப்
பாடல்சான்ற விறல்வேந்தனும்மே!
வெப்புடைய அரண்கடந்து
துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே;
புறம்பெற்ற வயவேந்தன்
மறம் பாடிய பாடினியும்மே,
எருடைய விழுக்கழஞ்சின்
சீருடைய இழைபெற்றிசினே;
இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளேவல் பாண்மகனும்மே
எனவாங்கு,
ஒள்ளழல் புரிந்த தாமரை
வெள்ளி நாரால் பூப்பெற்றிசினே.” (புறம்: கக)

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, பேராற்றலும், பேராண்மையும் கொண்டு பகைவரைப் பணியவைக்கும்

பெரு வீரனாவன் என்பதைப் பேய்மகள் இளவெயினியார் பாட்டேயன்றி, பெருங்கடுங்கோ பாடிய பாட்டொன்றும் விளங்க உணர்த்துகிறது. பாய்ந்து வரும் பகைவர் படையினை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் துரத்தி வெற்றி பெற்றான் ஒரு வீரன் ; ஆனால் மேற்கொண்ட அப் போரில், பகைவர் எறிந்த வேல்களும் வாள்களும் பாய்ந்தமையால், அவன் உடல், கண்ணிற்கும் புலனாகவாறு சிதைந்து அழிந்து விட்டது ; அவனும் இறந்துவிட்டான் ; இத்தகைய பெரு வீரனைக் “கடன் முடித்த காளை” எனப் பாராட்டிய தோடு, பெரும்புகழ் பாரிலே நிற்க, அவன், புலவர் வாய்ப் பாவிலே சென்று மறைந்துவிட்டான் என்றும் பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடல, அவரும் ஒரு பெருவீரராவர் என்பதை உணர்த்திநின்றல் உணர்க :

“எஃகு உளம்கழிய, இருநில மருங்கின்
அருங்கடன் இறுத்த பெருஞ்செ யாளனை
யாண்டொ ளோனை வினவுதி யாயின்,

சேண் விளங்கு நல்லிசை நிறீஇ
நாநவில் புலவர் வாயு ளானே.” (புறம் : ௨௮௨)

பெருங்கடுங்கோ, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்திணைகளுள் பாலைத்திணைக்குரிய, முதல், கரு, உரிப்பொருள்களை ஊன்றி யுணர்ந்து, உயர்ந்தோர் போற்றப் பாடியுள்ள சிறப்பால், பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ எனப் பாராட்டப் பெற்றுளார்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, ஒரு பேரரசர் மரபிலே வந்தவர் ; தாமும் ஓர் அரசராய் நாடாண்டு நலம்பல கண்டவர் ; அதனால், அக்கால அரசர் இயல்புகளை நன்கு அறிந்தவராவர் ; அவ்வாறு தாம் அறிந்த அரசியல் நுட்பங்களைத் தாம் பாடிய பாக்கள் இடையிடையே, ஏற்ற இடந்தேடிக் கூறிச் சென்றுளார்.

“பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி யுறும்” என்ப. ஒரு நாட்டு ஆட்சியின்

தன்மை, அந் நாட்டு அரசனினும், அந்நாட்டு அமைச்சனைப் பொறுத்தே அமையும்; அமைச்சன் நல்லனாயின், அரசனும் நல்லனும்; ஆட்சியும் நன்றும்; அவன் தீயனாயின், நல்லரசும் தீதாம்; அந் நாட்டுக் குடிகள் அழ அழப் பொருள் பறிக்கப்படுவர்; அதனால், “கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில், கடும்புலி வழங்கும் காடு நன்றே” என்ற எண்ணமுடையராகி, நல்லிடம் தேடிச் சென்று விடுவர்; அத்தகைய நாட்டினுள், பகையரசர் படை எளிதிற் புகுந்து வென்றிகொண்டு வெறியாட்டம் ஆடும். இந்த உண்மைகளை உணர்ந்து கூறிய பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாரோர் போற்றும் பேரரசு மெற்கொண்டோ ராவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இராதன்றோ!

“நடுவிகந்து ஓரீஇ நயனிலான் வினைவாங்கக்
கொடிது ஓர்த்த மன்னவன் கோல்போல, ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்முட்டிக் காய்சினம் தெறுதலின்.” (கலி: அ)

“அலவுற்றுக் குடிகூவ ஆறின்றிப் பொருள் வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவரால் கோல்கோடி யவன்நிழல்
உலகுபோல் உலறிய உயர்மர வெஞ்சரம்.” (கலி: க0)

“ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண்டு அமைவளோ.”
(கலி: டு)

“பேதையோன் வினைவாங்கப் பீடிலா அரசன் நாட்டு
எதிலான் படைபோல இறுத்தந்தது.” (கலி: உஎ)

ஆட்சிநெறி உண்டாதற்கே காரணமாவதும், அவ் ஆட்சிநிலை அவ்வப்போது மாறுதற்குக் காரணமாவதும், உலக வாழ்விற்கே உயிர் அளிப்பதும் பொருள். ஆகவே, அரசராவார், அப்பொருளின் இயல்புகளை உள்ளவாறு உணர்ந்தவராதல் வேண்டும். பேரரசராய் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும், பொருளின் உண்மை இயல்புகளை உணர்ந்து உணர்த்தியுள்ளார்.

ஒருவர், தீ நெறியிற் செல்லாது, நன்னெறியில் நின்று வாழும் நல்வாழ்வையும், பிறர் மனைமுன் நின்று பிச்சை

யேற்று வாழாப் பெருவாழ்வையும் வேண்டுவராயின், அதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது பொருளே எனப் பொருட்சிறப்பினையும், பொருட்பயனை நுகர்விரும்புவார் ஒவ்வொருவரும், அப்பொருளைத் தாமே ஈட்டுதல் வேண்டும் ; அவரே ஆள்வினையுடையவராவர். இதற்கு மாறாகத் தாம் ஒரு தொழிலும் செய்யாது, தம் முன்னோர் ஈட்டிவைத்துள்ள செல்வத்தை அழித்து அதன் பயனை உண்டு வாழ்வார், உண்மையில் உயிருடையார் எனக் கருதவும்படார் ; அவர் வாழ்வு, இரந்துண்போன் வாழ்வினும் இழிவுடைத்தாம் எனப் பொருளீட்டற் சிறப்பினையும், பொருள் தேடுவார் எவ்வகையாலும் பொருள் சேர்த்தலே எம் குறிக்கோள் என்று எண்ணிவிடுதல் கூடாது. பொருள் ஈட்டத் தாம் மேற்கொள்ளும் செயல் தீமையுடைத்து, அறநெறியற்றது என்ற எண்ணமின்றிப் பொருளை ஈட்டின், அவர்கள் அப்பொருளால் ஆன்ற இன்பம் அடையார் ; மாறாக, இம்மை மறுமை ஆகிய இரு நிலையினும் அவர்க்கு அப்பொருளே தாங்கலாகத் துன்பங்களைத் தேடித்தரும் என அறநெறி நின்று பொருள் தேட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையினையும், ஈத்து உவக்கப் பயன்படும் செல்வமே செல்வம் ; இரந்தார்க்கு ஈயாது ஈட்டிய செல்வம் இழிவுடைச் செல்வமாம் எனப் பொருட்பயன் இஃது என்பதையும், இவர் உயர்ந்த பண்புடையார், ஆகவே இவர்பாற் செல்லுதல் வேண்டும் ; இவர் அப் பண்பிலார், ஆகவே இவரை அகன்று வாழல் வேண்டும் என எண்ணுவதின்றிச் செல்வம், செய்தவப் பயனுக்கேற்ப எவரிடத்தும் சென்று சேரும் என, அதன் இயல்பினையும், செல்வம் சேருங்கால் சிறப்பளித்துப் பிரியுங்கால் தம்மைப் பெற்றிருந்தார், தம்மைப் பெறுதற்கு முன் தாம் பெற்றிருந்த சிறப்பையும் அழித்துவிட்டு, பிறர் பெரிதும் உள்ள இழிவு செய்தே பிரியும் என, அதன் நிலையாமையினையும் நன்கு உணர்ந்து உணர்த்தியுள்ளார்.

“ அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும், இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்.”

(அகம் : கடுக)

“ உள்ளது சிதைப்போர் உளர்எனப் படார்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இனிவு ” (குறுந்: உஅங)

“ செம்மையின் இகந்துஒரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு அப்பொருள்
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ.”
(கலி: கச)

“ ஈதலிற் குறைகாட்டாது, அறன்அறிந்து ஒழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம்நந்த.”

“ சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழல்இன்றி.”
(கலி: உஎ, க0)

“ கிழவர் இன்றோர் என்னாது, பொருள்தான்
பழவினை மருங்கிற் பெயாபு பெயர்பு உறையும்.”
(கலி: உக)

“ மரீஇத்தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது
பிரியுங்கால் பிறர் என்னப் பீடின்றிப் புறமாவும்
திருவினும் நிலையிலாப் பொருள்.”
(கலி: அ)

நாடாரும் தமக்கு, நாட்டார்க்கு நல்லறிவு கொளுத்
தும் பணி வேண்டுவதின்று என அடங்கிவிடாது அரிய
உண்மைகளை அள்ளித்தரும் அழகிய பாக்களைப் பாடிய
பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ போலும் பேராசரை இந்நாடு
பெற்று எடுப்பது எந்நாளோ?

உ0. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

பெருங்கடுங்கோ எனும் சேர வேந்தர் ஒருவர், பாலைத் திணையைப் பாடிப், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ எனப் பெயர் பூண்டதேபோல், இளங்கடுங்கோ என அழைக்கப் பெறும் இவரும், மருதத் திணையைப் பாடிய சிறப்பால் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ என அழைக்கப்பெற்று ளார். பெருங்கடுங்கோ எனவும், இளங்கடுங்கோ எனவும் அழைக்கப்பெறுவது ஒன்றையே கொண்டு இவர்கள் இரு வரும் அண்ணனும் தம்பியுமாவர் என முறை கற்பித்துக் கூறலு அத்தனைப் பொருத்தமுடைத்தன்று. இளங் கடுங்கோ ஒரு சிறந்த புலவராவர் என்பதல்லது வேறு உணர்தற்கில்லை. அவர்பால் அமைந்துள்ள அரசப் பண்பு கள் யாவை என்பது அறியக்கூடவில்லை.

இளங்கடுங்கோ தம் காலத்தே நிகழ்ந்த பருவூர்ப் பறந்தலைப்போர் ஒன்றையும், அப்போரில் தன்னை எதிர்த்த சேர பாண்டியர் இருவரையும், சோழன் தான் ஒருவ னாகவே நின்று வென்றிகொண்ட சிறப்பையும் கூறி, வரலாற்றிற்கு ஒரு சிறிது துணை புரிந்துள்ளார் :

“அண்ணல் யானே அடுபோர்ச சோழர்

வெண்ணெல் வைப்பின் பருவூர்ப் பறந்தலை

இருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத்து ஒழிய

ஒளிறுவாள் நல்லமர்க் கடந்த ஞான்றைக்

களிறுகவர் கம்பலை.”

(அகம் : ௧௬)

வரலாறு உணர ஓரளவு துணை புரிந்த இளங்கடுங்கோ, மக்களைப் பெற்று மனையறங்காக்கும் மனைவியர்தம் மாண்பு எத்தகைத்து என்பதை உணரவும் துணை புரிந்துள்ளார்.

தன் மனைவி புதல்வனைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்துக் கொண்டு பெருமனைக் கிழத்தியாய் நெல்வளம் நிறைந்த நெடிய தன் மனையில் வாழ்ந்திருக்க, பரத்தை வீடு சென்று வாழ்தலை விரும்பினான் ஓர் ஆண்மகன். பரத்தையொடு

வாழ்ந்திருந்த அவன், ஒருநாள் அவனைச் சிறிதே பிரிந்து
எங்கோ சென்றிருந்தான். உடனே அப் பரத்தைக்கு
அவன்பால் சினம் பிறந்துவிட்டது; கண்ணில் தீட்டிய
மையும் கரைந்துபோமாறு கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினாள்;
கைகளை முறித்துக்கொண்டாள்; பற்களை நெறுநெறுனக்
கடித்துக்கொண்டாள்; அம்மட்டோ! ஊரெல்லாம் உணரு
மாறு அவனைத் தேடிப் புறப்பட்டுவிட்டாள். இச் செய்தி
யைத் தலைமகளின் தோழி அறிந்தாள்; சின்னாள் கழித்துத்
தலைவன், தன் மனைவந்து சேர்ந்தான். வந்தாளை வரவேற்
காது, வாயிற்கண்ணே நின்றுத்திவைத்தே, “தலைவ! தாங்கள்
எங்களைப் பிரிந்து பலநாள் ஆகவும், மக்களைப்பெற்று மனை
யறம் காக்கும் கடமையுணர்ச்சி யுண்மையால், நின் பிரி
வைப் பொருட்படுத்தாமல் பொறுத்து வாழ்கிறோம்.
ஆனால், நின் காதற் பரத்தையோ நீ சிறிதுபொழுது
பிரிந்தாய் என்பதற்கே ஊரெல்லாம் உணர அலர்தூற்றி
விட்டாள் இல்லத்தே இருந்துவாழக் கடமை பூண்டுள்
ளோம் நாங்கள்; ஆகவே பன்னாள் பிரிந்து வாழினும்,
அதுகுறித்து எவரிடமும் எவ்விதக் குறையும் கூறி வருந்
தாமல், மக்களைப் பேணலும், மனையறங் காத்தலுமாகிய
கடமையைக் கருதி அமைந்துவிடுகிறோம். தாங்கள்
விரும்பும் அப் பரத்தைக்கும் அத்தகைய கடமையுண்டு
என எண்ணிவிட்டனை போலும்! அவளுக்கு அத்தகைய
கடமையில்லை; அதனாலன்றோ சிறிது பிரிந்ததையே
பொழுது அலர்தூற்றிவிட்டாள். பெருமனைக் கிழத்தி
யர்க்கும், பரத்தையர்க்கும் உள்ள இவ்வேறுபாட்டினை
உணர்ந்தனையாயின், பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொள்
ளாய்” என்றெல்லாம் இடித்துக்கூறினாள் தோழி.

தோழியின் இவ் அறிவுரை அமைந்த பாடல் ஒன்றைப்
பாடியுள்ளார் புலவர். “தாய்போல் கழறித் தழீஇக்கோடல்
ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்து” எனக் கூறுவர் தொல்
காப்பியனார். மனைவியோடிருந்து இல்லறம் ஆற்றிப்
பெருமை பெறவேண்டிய கணவன், தகாவொழுக்கம்
மேற்கொண்டவழி, அவன் பகைவரும் போற்றும் பண்

புடையாளன் ; செயுநரும் விழையும் செம்மலோன் என்
 றெல்லாம் பாராமல், அவன் மனைவியே அல்லாமல், அவள்
 தோழியாய்த் துணைபுரியும் பிறபெண்களும் அவனை நடுத்
 தெருவில் நிறுத்தி வைத்தே, “ தகா ஒழுக்கம் மேற்
 கொள்ளும் நின்னைக் கேட்பார் எவரும் இலர்கொல் ?”
 என்றும், “ நாணமும், நற்பண்பும் இழந்த நாடன் நீ”
 என்றும் கூறிப் பழித்துரைப்பார் எனக் கூறிக் கணவர்பால்
 தவறுகண்டவழி, ஒறுத்துத் திருத்தும் உயர்தமிழ் ஒழுக்க
 நெறியினை உணரத் துணைபுரிந்துள்ளார் புலவர். அரசராய்
 இருந்து தம் ஆட்சிப் பெருமையால், அறநெறி நிற்கச்
 செய்வதிலும், அறிவுசான்ற புலவனாய் அமர்ந்து, அன்பு
 நிறை உரையால், அவ் அறநெறி வாழச்செய்தலே ஆன்ற
 பயன்தரும் என்பதை உணர்ந்தவர்போலும் நம் இளங்
 கடுங்கோ !

“ மாணிழை முன்கைக்

குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது

உடன்றனள் போலும் நின்காதலி, எம்போல்

புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து

நெல்லுடை நெடுநகர் நின்இன்று உறைப

என்ன கடத்தளோ மற்றே; தன்முகத்து

எழுதுஎழில் சிதைய அழுதனள் ஏங்கி

வடித்தென உருத்த தித்திப் பல்காழ்

நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்லிரல் திருகுபு

கூர்நுனை மழுகிய எயிற்றள்

ஊர்முழுதும் நுவலும் நிற்காணிய சென்மே.”

(அகம்: கஎசு)

உக. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ

மாந்தரன், மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ என் றெல்லாம் அழைக்கப்பெறும் இவன், சேரநாள், இரும் பொறை மரபில் வந்தவனாதல் வேண்டும் ; மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோவே, இரும்பொறை மரபினரின் முதல்வனாதல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பாடிய பெருங்குன்றூர் கிழார், அவனை, மாந்தரன் வழிவந்தவன் எனக் கூறிய தொன்றன்றி வேறு சான்று அவர்க்கு இல்லை. இளஞ் சேரல் இரும்பொறைக்கு முன் அரசாண்ட இரும்பொறை மரபினர் பலராதலின், அத்தொடர், அவ்வாறு ஆண்டா ருள், மாந்தரனும் ஒருவனாவன் எனப் பொருள்படத் துணை புரியுமேயன்றி, அவனை, அவ்வின முதல்வனாவன் எனப் பொருள்கொள்ளத் துணைபுரியாது; மாந்தரனை, இளஞ் சேரல் இரும்பொறைக்கு முற்பட்டோன் எனக் கோடல் கூடுமேயன்றி, இரும்பொறை மரபில் வந்தார் அனைவர்க் குமே முற்பட்டவனாவன் எனக்கோடல் பொருந்தாது.

மாந்தரன் ஆண்ட நாடு, அவன் காலத்தே வாழ்ந்த பிற அரசர், அவன் பெற்ற வெற்றிகள், இன்ன பிற வரலாறுகள் எதையும் அறியும் சான்றுகள் கிடைத்தில.

மாந்தரன், வையகம் போற்ற வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வேந்தனாவன் ; அவன் ஆட்சி, அறனொடு பட்ட நல்லாட்சி யாம் ; அதனால், அவன் ஆட்சிக்காலத்தே, கோள்களும், அவ்வவற்றிற்குரிய இடத்திலேயே இயங்கின ; மழையும் தப்பாது பெய்தது ; அவன் நாட்டுமக்களும் அச்சம் அற்று வாழ்ந்தனர் ; தன்பவாழ்வில் துயர் உறுது, இன்ப வாழ்வினை இடையறுது பெற்றனர் ! மாந்தரன், அரசர்க்கு ஒதிய கல்வியை ஒன்றுவிடாது கற்றுச் சிறந்தான் ; ஆற்றல் மறவர்தம் அரும்போர் கண்டு அஞ்சா வாட்போர் வல்ல வேந்தர்கள், பணிந்து தந்த பல்லணியும், பலகளிறும் பெற்று மகிழும் பேராண்மையுடையவனாயினான் ; உலகில், உள்ளமும், உரையும், உடல்புரி செயலும், ஒரு நாளும்

நடுவுநிலை திரியா நன்னெறியுடையான் ; இவற்றாலெல்லாம்
அவன் அழியாப் புகழ், உலகெலாம் சென்று பரவியும்;
வாளின் வன்மையும், கோலின் செம்மையும் விளங்க ஆண்ட
அவனை, அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் அனைவரும்
மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர் எனக் கூறுவர் பெருங்குன்றார்
கிழார் எனும் புலவர் பெருந்தகையார் :

“ மீன்வயின் நிற்ப, வானம் வாய்ப்ப,
அச்சற்று ஏமமாகி, இருள் தீர்ந்து,
இன்பம் பெருகத் தோன்றித், தம்மை
துறையின் எஞ்சாமை நிறையக் கற்றுக்,
கழித்தோர் உடற்றுங் கடுந்து வஞ்சா
ஒன்று வான் வயவேந்தர்,
களிறொடு கலம் தந்து,
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப,
அகல் வையத்துப் பகலாற்றி,
மாயாப் பல்புகழ் வியல்விசம்பு ஊர்தர
வான்வலி அறுத்துச், செம்மை புண்ணு,
அறன் வாழ்த்த நற்காண்ட
விறல் மாந்தரன்.”

(பதிற்று : ௯௦)

மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ, கொடுத்துப்
பழகிய கையுடையான் ; அவனைப் பாடிச்செல்லும், பாணர்,
கூத்தர், பொருநர் முதலாம் இரவலர், தம் வறுமை தீரப்
பெரும்பொருள் பெற்றன்றி மீளார் ; அவன், பகைவரான்
தடுத்து நிறுத்தப்படாப் பெரும்படையு, போர் வெல்லும்
பேராண்மையும் பெற்றவன் என்றெல்லாம் பாராட்டி
மகிழ்வர், முதுபெரும் புலவராய் பரணர் :

“ இலமல ரன்ன அஞ்செந் நாவின்
புலமீக் கூறும் புரையோர் ஏத்தப்
பலர்மேந் தோன்றிய கலிகை வள்ளல் ;
நிறையருந் தானை வெல்போர் மாந்தரம்
பொறையன் கடுங்கோப் பாடிச் சென்ற
குறையோர் கொள்கலம் போல நன்றும்
உவவினி வாழிய நெஞ்சே.”

(அகம் : ௧௪௨)

உஉ. மாரிவெண்கோ

பாண்டிய நாட்டில், கானப்பேரையில் கட்டந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும், சோழநாட்டில், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் அரசோச்சிய காலத்தே, சேரநாட்டு அரியணையில் அமர்ந்து ஆட்சி மேற்கொண்டிருந்தோன், இம் மாரிவெண்கோ. இவன் மாவெண்கோ எனவும் அழைக்கப்பெறுவன்; மாரிவெண்கோனின் வீரம், வெற்றி, வண்மை முதலாம் பண்புகளை அறிந்து கோடற்கு வழியில்லை எனினும், இவன், குமரி முதல் இமயம் வரை ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட வேந்தர்கள் மாட்டும் அமையலாகா அருங்குணம் ஒன்று உடையான் என்பது மட்டும் உணரக்கிடக்கிறது; மாரிவெண்கோ, மாவீரராய் மாநிலம் ஆண்ட மன்னர்கள் அனைவரினும் சிறந்த மாண்புடையனான்; இவன்பால் அமைந்து கிடந்த அம்மாண்பினை, ஆர்வம் வழியப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார் ஒளவையார்.

தமிழகப், தன்னேரில்லா அரசுபெற்றுத் தழைத்திருந்த காலம், மூவேந்தர் அரசோச்சிய காலமாம் என்ற பாராட்டுரைகளுக்கிடையே, தன்னேரில்லா அரசோச்சிய அத்தமிழகம், தாழ்ந்தமைக்கும், அம்மூவேந்தர்களும், அவர்கள் காலத்தே தமிழ் நாட்டின் சிறுசிறு பகுதிகளை ஆங்காங்கே ஆண்டுகொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களுமே காரணமாம் என்ற பழியுரைகளையும் எழுதவேண்டிய நிலையிலேயே அன்றைய தமிழ்நாட்டு அரசியல்லிலை அமைந்திருந்தது.

தமிழரசர் மூவரும் ஒற்றுமைகொண்டு ஊராண்டவரல்லர்; அவர் ஒவ்வொருவரும் பிறரை அடக்கி ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையராவர்; ஒரு குடியில், ஒருகாலத்தே ஆற்றல் மிக்க அரசனொருவன் தோன்றிவிட்டால், அவன் பிற அரசுகளையெல்லாம் பணியவைத்துப் பேரரசனாய் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவதும், அவன் ஆற்றலும் செல்வமும் கண்டு மனம் பொருத ஏனைய

அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி, அவனை அழிக்க வழி கோலுவதும் அக்கால வழக்கமாம். ஒரு குடியிற் பிறந்தார், பிறகுடியிற் பிறந்தாரோடு பகைத்து வாழ்தலோடு நின்றால்லர்; ஒருகுடியிற் பிறந்தவர்களே, ஒருவரோடொருவர் பகைத்துப் போர் மேற்கொள்வர்; அம்மட்டோ! தந்தை மகனை எதிர்ப்பன்; மகன், தந்தை மேல் போருக்கு எழுவன்; இதுதான் பழைய தமிழகத்தின் அரசியல் நெறி.

இவ்வரசியல் முறையால், தமிழகம் முழுதும் அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்துபோகாமல், தமிழகம் என்ற பெயரால் இன்னும் ஒரு நாடு உளது என்ற இந் நிலைக்குப், பாடிப் பிழைப்பதே தம் தொழில் என அடங்கியிருந்துவிடாமல், அவ்வரசர்கள் நெறி கவறுந்தோறும், அஞ்சாது முன்வந்து, ஏற்ற வகையான் இடித்துக் கூறித் திருத்தி வாழ்ந்த புலவர்களே அல்லாமல், மாரிவெண்கோ போலும் மன்னர்களும் காரணமாம்.

மாரிவெண்கோ, அக்காலத் தமிழ்வேந்தரைப்போலல்லாமல், தன் காலத்தே வாழ்ந்த, ஏனைய தமிழ்வேந்தரோடு தலையாய நட்புப்பூண்டு நல்லோர்போற்ற வாழ்ந்தான்; பாண்டியன் கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியோடும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடும் பிரியாப் பெருநட்புடையனாய் விளங்கினான்; அந்நிலையைக் கண்டார் ஔவையார்; மூவேந்தர் முரண்கொண்டு நிற்கும்போதெல்லாம், அவர்தம் பகைபோக்கி ஒற்றுமை காண உளமார உழைக்கும் ஔவையார்க்கு, இவர்களிடையே நிலவும் ஒற்றுமையுணர்வு, உண்மை மகிழ்ச்சியை அளித்தது; அந்நிலைகண்டு மகிழும் அவர்க்கு அந்நிலை அழியாது வாழவேண்டும்; இந்நிலையினைக் காணும் பிறரும், கருத்தொருமித்து வாழவேண்டும் என்ற வேட்கை எழுந்தது; அவர் வேட்கை அழகிய ஒரு பாட்டாகவும் அமைந்துவிட்டது :

“தம் ஆட்சிக்குரியநாடு, நாகலோகமோ என எண்ணுமாறு நால்வேறு வளங்களையும் நனிமிகப் பெற்ற நாடேயா

யினும், அந்நாடுடையார் இறந்துபோங்கால், .அஃது அவ
ரோடு செல்லுவதில்லை ; அந் நாட்டோடு, அதுகாறும் ஒரு
சிறிதும் தொடர்பிலாதார்க்கு உரிமையாகிவிடுகிறது ;
ஆகவே, இவ்வாட்சி அழிவுடையது, நிலையற்றது என்பதை
அறிந்து நினைவில் இருத்துவீராக. இறந்துபோவார்க்கு
நற்றுணையாய் அவரோடு உடன்செல்வது, அவர் செய்த
நல்வினை ஒன்றே ; ஆகவே, வருவார்க்கு வளம்பலவும்
வழங்கி வாழும் நல்வாழ்வு உடையீராகுக ! உங்கட்குக்
கூறத்தக்க உண்மை இஃது ஒன்றே ; நீவிர் மூவரும் ஒருங்கு
கூடியிருக்கும் இச் காட்சி, அந்தணர் ஒம்பும் செந்தழற்
காட்சியையே என் கண்முன் கொணர்ந்து காட்டுகிறது ;
அந்தணர் ஒம்பும் செந்தழல், ஆகவனீயம், காருகபத்தியம்,
தென்திசையங்கி என மூன்றும் ; அவற்றுள் ஒன்று குறை
யினும் வேள்வி நிகழாது, சிறக்காது என்ப. அதைப்
போன்றே, நீவிர் மூவரும் ஒன்றுகூடி உலகாளின், உலகில்
இன்பம் உண்டாம ; நும்முள் ஒருவர் பகைகொண்டு பிரி
யினும், அது பாழுறும் ; ஆதலின், இன்றேபோல் என்றும்
ஒருமனப்பட்டு உலகாள்வீராக ! உங்கள் வாழ்நாளும்
வற்றாது வளர்ந்து தோன்றுமாக !” இஃது ஒளவையார்
உள்ளம்.

“ நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே யாயினும் தம்மொடு செல்லா ;
வேற்றோ ராயினும் நோற்றோர்க்கு ஒழியும் ;
.....

இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது வீசி
வாழ்தல் வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல் ;
வாழச் செய்த நல்வினை யல்லது
ஆமுங் காலைப் புணைபிறிது இல்லை ;
ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர் !
யானறி அளவையோ இதுவே.” (புறம் : ஈசுள.)

உங. முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் வழிவந்த சேர வேந்தருள், முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதனும் ஒரு வன். இயற்பெயர்க்கு முன்னர், அப் பெயருடையார்க்குப் பெருமையளித்தற்பொருட்டு உயர்வுப் பொருள்தரும் நெடு என்ற அடைகொடுத்து வழங்குவது வழக்கமாம்; நெடியோன், நெடுங்கிள்ளி, நெடுஞ்செழியன், நெடுமாவள வன், நெடுமானஞ்சி, நெடுவேள் என்ற பெயர்களைக்காண்க. இவ்வாறு வந்த பெயர்களுள், நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதும் ஒன்று. சேரவேந்தருள், அப்பெயர் உடையார் பல ராவர்; குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதை நோக்குக. அவரின் வேறு அறிதற்கு, இவன் முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளான். இவன் பெயர்க்கு முன்வரும் முடங்கிக்கிடந்த என்ற அடை வருதற்காம் காரணம் இஃது என்பது புலப்படவில்லை. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன், பழந்தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவனாவன் என்பதே அறியக்கிடக்கிறது; அவன் அரசியல் வாழ்வுகுறித்து எதையும் கூறுதற்கில்லை.

நெடுஞ்சேரலாதன் பாடிய நெய்தற்றினை தழுவிய பாட்டொன்று மிகவும் நயம் செறிந்து காணப்படுகிறது; சிறுசிறு கண்களைக் கொண்ட பெரிய வலையினைப் பருத்து நீண்ட கயிற்றோடு பிணைத்துக்கொண்டு, கடலிடையே சென்று கடல் வளமெல்லாம் சுருங்கிற்றோ என எண்ணு மாறு, அக்கடல் மீன்கள் எல்லாம் ஒருங்ககப்படுமாறு வீசி விட்டு, மாலையில் கரைசேர்ந்த வலைஞர், தம் வரவினைக் கவலையோடு எதிர்நோக்கிக் காத்துநிற்கும் தம் மனைவி யரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, ஊக்கம் மிக்கு, இளையரும் முதியருமாகிய எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, அவ்வலையினைப் பேராரவாரத்திற்கிடையே வருந்திஇழுத்துக் கரைசேர்த்து வலையில் அகப்பட்டுக்கிடக்கும் மீன்களைப் பிரித்தெடுத்துக் கரையில் குவித்து, ஆங்குவந்து குழுமிசிற்கும் இரவலர்க்கு

அவர் கலம்நிறைய வழங்கி, எஞ்சியவற்றைச் சிறியதும் பெரியதுமாய் பலகூறுகளாக்கி விலைகூறி விற்றுத் தொழில் முடித்த மகிழ்ச்சியாலும், பகலெல்லாம் உழைத்த உடற் றளர்ச்சியாலும், கரைக்கண் குவிந்த மணல்மீது கிடந்து உறங்குவார் என வலைஞர்தம் அன்றாட வாழ்க்கையினை விளங்க உரைத்துள்ளார்.

இந்த ஒரு பாட்டிலேயே, பெரிய வலையினை வருந்தி வலிக்கும் வலைஞர் தொழிலுக்கு, உப்புப் பொதியினை ஏற் றிய வண்டி, கடத்தற்கரிய மணல்செறிந்த நிலத்துட் புக்க வழி, அவ்வண்டியினை மண்டியிட்டு இழுத்துச்செல்லும் எருதுகளின் தொழிலையும், பெற்ற மீன்களை இரவலர்க்கு வழங்கும் வலைஞர் கொடைத்தொழிற்குக் களத்தில் அடித்துக் குளித்த நெற்குனியலைக் களம்பாடிவரும் இரவ லர்க்குப் பரிசிலாக அளிக்கும் உழவர் செயலையும் உவமை கூறி, நாட்டுத் தொழில்கலைகளை நன்குணர்ந்த நல்லரசன் தான் என்பதை நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

“ நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலைக்
கடல் பாடழிய இனமீன் முகந்து
துணைபுணர் உவகையர் பரத மாக்கள்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
உப்போய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ,
அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்
பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடியர் திணிமணல் துஞ்சும் துறை.”

(அகம்: ௩௦)

உச. யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை

மாந்தரன் எனும் இயற் பெயர் பூண்டு, சேரருள் இரும் பொறை மரபினருள் வந்தோனாய் இவன், யானையின் கண் போலும் கண் பெற்றிருந்தமையான, யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என அழைக்கப் பெற்று ளான், “வேழ நோக்கின் விறல் வெஞ் சேய்” எனவும், “மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை” எனவும் இவன் இயற் பெயர், காரணப் பெயர் ஆகிய இரு பெயரானும் அழைப்பர் குறுங்கோழியூர் கிழார். தொண்டிநகர்க்கண் அமர்ந்து நாடாண்ட யானைக்கண்சேய், பேராற்றலும், பேராண்மையும் வாய்ந்தவனாவன்; தன் நாட்டு மக்கள், பகைவர் படையெடுப்பால் பாழுறாவண்ணம் பாராண்ட பேரரசனாவன்; அவன் நாட்டுமக்கள், சோறுக்க மூட்டிய தீயாலும், ஞாயிற்றின் ஒளியாலும் உண்டாம் வெப்பத்தை அறிவரேயன்றி, பகைவர், தம் நாட்டைப் பற்றியக்கால் வைத்த தீயாலாம் வெப்பத்தை அறியார்; அவர்கள் வான வில்லைக்கண்டு களிப்பரே அல்லாமல், தம்மை அழிக்க எடுத்த பகைவர் கைவில்லைக் கண்டறியார்; தம் நிலங்களை உழுதற்கு உறுதுணையாம் நாஞ்சிற் படையினையல்லாது, தம் நாட்டின்மீது பகைத்து வருவார் ஏந்திய படையினைப் பார்த்தறியார் எனக், குறுங்கோழியூர்கிழார் அவன் பேராற்றலைப் பாராட்டியுள்ளார்:

“சோறு படுக்கும் தீயொடு

செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது,

பிறிதுதெறல் அறியார்நின் நிழல்வாழ் வோரே;

திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்

நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்.” (புறம்: ௨௦)

ஒரு காலத்தே, கடலன் என்பானுக்கு உரிமை பூண்டிருந்ததும், முற்றி முதிர்ந்த சிப்பிகளும், முத்துக்களும் மண்டிக் கிடக்கும் மணல் வெளியில், மணி மாளிகை வாழ்

வினராய மாண்பு நிறை மகளிர் கூடிக் கை கோத்துக்
குரவை ஆடி மகிழும் மாண்புடையதுமாய விளங்கில்
என்ற விழுப்புகழ் நிறைந்த நகர்க்குப் பகைவரான் வந்த
கேட்டினைப் போக்கிக் காத்த பெருமையுடையான் நம்
மாந்தரஞ்சேரல்இரும்பொறை :

“ முதிர்வார் இப்பி முத்த வார்மணல்
கதிர்விடு மணியின் கண்பொரு மாடத்து
இலங்கு வளைமகளிர் தெற்றி ஆடும்
விளங்குசீர் விளங்கில் விழுமம் கொன்ற
களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய.”

(புறம்: ௫௩)

பாண்டிய மன்னர்சளுள், தலையாலங்கானத்துச்செரு
வென்ற நெடுஞ்செழியன் பேராற்றல் வாய்ந்தவனாவன் ;
அவனைப் பகைத்தார் எவரும் அழியாது உயிர்பிழைத்
தாரல்லர் ; அத்தனை ஆற்றல் உடையான் அவன் ; தலை
யாலங்கானப் போரில், அவனால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டோ
ருள், சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்
பொறையும் ஒருவனாவன் ; எனினும், அவனின் ஏனைப்
பகைவர்களைப் போல் இவன், அவனால் அழிவுற்றானல்லன் ;
அழிவுறாது உயிர் பிழைத்தது மட்டுமன்று ; தன்னைப்
பிடிப்பார் அகழ்ந்த குழியிலே விழுந்த களிறு, தன் கோட்
டால் அக் குழியைக் குத்தித் தூர்த்துக் கரையேறித் தன்
இனத்தோடு சேர்ந்து இன்புற்றாற்போல், இரும்பொறையும்,
அவன் தன்னை அடைத்து வைத்திருந்த சிறையினின்றும்
தன் ஆற்றலால் தப்பி வெளிப்போந்து தன் அரசு கட்டில்
ஏறினான் எனின், இவன் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் என்
பதில் பிழையுண்டோ ?

“ மாப்பயம்பின் பொறை போற்றாது,
நீடுகுழி அகப்பட்ட
பீடுடைய எறழ்முன்பின்
கோடுமுற்றிய கொல்களிறு
நிலைகலங்கக் குழிகொன்று
கிளைபுகலத் தலைக்கூடியாங்கு

நீபட்ட அருமுன்பின்

பெருந்தளர்ச்சி பலர் உவப்பப்

பிறிதுசென்று மலர்தாயத்துப்

பலர் நாப்பண் மீச்சுறலின்.”

(புறம்: ௧௭)

யானைச்சகண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, மற்றொருகால், இராசகுயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியோடு போரிட்டான்; இராசகுயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியும், பேரரசர் பலரை வெற்றிகொண்ட பேராற்றல் வாய்ந்தவனே எனினும், அவனைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எளிதில் வெற்றிகொண்டிருப்பன்; ஆனால், பெருநற்கிள்ளி தன் படைத் துணையாகப் பெருவீரன் ஒருவனைப் பெற்று விட்டான்; தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டதுமான நாட்டை, மலையர் அல்லது மலையமான்கள் என்பார் ஆண்டு வந்தனர்; அவருள் திருமுடிக்காரி என்பவன் சிறந்தவனாவன்; தேர்வண் மலையன் எனவும் அழைக்கப் பெறும் இவன் பேராற்றல் வாய்ந்தவனாவன்; தனக்குரிய முள்ளூர் மலையினைக் கைப்பற்றக் கருதி வந்த ஆரியப்படைபை அலறத் தாக்கி அழித்துத் துரத்திய ஆண்பையாளன்; கொல்லி மலைக்குரிய வல்வில் ஓரியை வென்ற வீரம் செறிந்தவன்; பகைவர் நாட்டுப் பசுநிரைகளைக் கவர்ந்து வருவதில் தனக்கு ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லா உரனுடையவன்; பேரரசர் மூவர்க்கும் படைத்துணைபோகும் பெரும்படை வலியுடையான்; இத்தகைய யானைப்படைத் துணையாகக் கொள்வதில், இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி முந்திக்கொண்டான்; அவன் பகைவர் பக்கம் படைத்துணையாகிவிடவே, மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையால், சோழனை வெற்றிகோடல் இயலாது போயிற்று; தோற்றுவிட்டான்; காலில் கழல் ஒலிக்கக் களம் புகுந்து கடும்போர் ஆற்றி வெற்றிகொண்ட தேர்வண்மலையன், சோழனுக்குத் துணை வராதிருந்தால், அச் சோழனை வெற்றிகோடல் எளிதில் முடிந்திருக்கும்; வென்றோன் சோழன் அல்லன்; “தேர்வண்மலையனே” என மாந்தரஞ்

சேரல் இரும்பொறை கூறுவதைப் போன்றே, “ வென்றேன் யான் அல்லன் ; தேர்வண்மலையேன் ” என வெற்றி கொண்ட பெருந்தகிள்ளியும் கூறுகின்றான் எனின், இப்போரில், இரும்பொறை பெற்ற தோல்வி, உண்மைத் தோல்வியாகாதன்றோ !

“ குன்றத் தன்ன களிற் பெயரக்
கடந்து அட்டு வென்றோனும், நிற்குறும்மே,
‘வெலிஇயோன் இவன்’ எனக் ;
‘கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
லிரைந்து வந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேல் மலையான் அல்லனாயின்,
நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன் நமக்கு’ எனத்
தோற்றோன் தானும் நிற்குறும்மே,
‘தொலைஇயோன் இவன்’ என.” (புறம் : ௧௨௫)

மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, மாவீரர் மரபில் வந்தோனாதலின், இத் தோல்வியாலாயதுயர் அவன் உளத்தை உறுத்திக்கொண்டே யிருந்தது ; விரைந்து விளையாற்றியிருந்தால், அதற்கேற்ற சூழ்நிலையும் வாய்த்திருக்குமாயின், வெற்றி வேந்தனாக வாழ்ந்திருக்கலாம் ; தேர்வண்மலையன் நம்பால் நின்று போர் உடற்றியிருப்பின், நமக்கேயன்றோ வெற்றி ! அவன் துணை நமக்குக் கிடைக்காமற் போயிற்றே ! இவ்வேளை, கபிலர் ஈண்டு இருந்திருப்பின், அவன் துணை நமக்கேயன்றோ கிடைத்திருக்கும் ! கபிலர்பால் பெருமதிப்புடையான் தேர்வண்மலையன் ; அவர் சொற்கு மறுசொல் கூறியிரான் ; அவர் நம்பாலும் அன்புடையவராவர் ; ஆகலின், அவன் துணை நமக்கே எய்துமாறு கூறியிருப்பர் ; அவனும், அவன் உரையேற்று நமக்கே துணை வந்திருப்பான் ; வெற்றி நமக்கே உண்டாகியிருக்கும் ; ஆனால், அந்தோ ! அவர் இவ்வேளை இல்லாமற் போயினரே ; அவர் இருந்திருப்பின் எத்துணை நன்றும் !” என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி வருந்தினான் ; என்னே அவன் உள்ளம் !

“செறுத்த செய்யுள் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
இன்று உளனாயின் நன்றுமன்.” (புறம் : ௫௩)

இவ்வாறு, ஆண்மையும், அறிவுடைப் பெருமக்கள்
பால் கொள்ளும் பெருமதிப்பும் அவன்பால் பொருந்தி
யிருப்பதால், அவன்புகழ் பெரிதாயிற்று ; கடலாழமும்,
ஞாலத்தகலமும், திசைகளும், வானமும் அளந்து
காணற்கு அரிய என்ப ; அவற்றை அளந்தறிதலும் ஒரு
காற்கூடும். மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறைபால் அமைந்து
கிடக்கும் அன்பு, அருள், அறிவு ஆகிய இப்பண்புகளையும்,
இப்பண்புகளால் அவனுக்கு உண்டாம் புகழையும் அளந்து
காணல் இயலாது, அவன்புகழ் பாடற்கும் அடங்காது
விரிவதாயிற்று ; விரித்து உரைக்கப் புகின், உரைக்க
உரைக்க விரிந்து கொண்டே போவதாயிற்று ; தொகுத்து
உரைக்கப்புகின், அத்தொகுப்பினுள் அடங்குவதும்
அரிதாயிற்று ; இதனால், அவன்புகழ் பாடமாட்டாது
வருந்தினர் புலவரெல்லாம், என்னே அவன் புகழ் !

“இருமுந்நீர்க் குட்டமும்,
வியன் ஞாலத்து அகலமும்,
வளிவழங்கு திசையும்
வறிது நிலையு காயமும், என்றாங்கு
அவை அளந்தறியினும், அளத்தற் கரிபை
அறிவும், ஈரமும், பெருங்க ணோட்டமும்.”
(புறம் : ௨௦)

“விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும் ;
மம்மர் நெஞ்சத்து எம்மனோர்க்கு ஒருதலை
கைம்முற் றலநின் புகழே.” (புறம் : ௫௩)

இவ்வாறு பெருவாழ்வு வாழ்ந்த மாந்தரஞ்சேரல்
இரும்பொறைபால் மாறு அன்புகொண்டு வாழ்ந்த புலவர்
பலராவர் ; அவருள், குறுங்கோழியூர்கிழார், கூடலூர்
கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார் முதலிய மூவரும் குறிப்
பிடத் தக்கவராவர் ; இவருள், கூடலூர் கிழார், ஐங்குறு

நூறு தொகுக்கத் தன்னோடு துணைநின்றான் மாந்தரன்
என்பதால், அவர் அனைவரினும், அவன்பால் பேரன்பு
கொண்டு வாழ்ந்தார்; ஒருநாள், விண்மீன் ஒன்று, வானின்
நீங்கி வீழ்வதைக் கண்டார்; கூடலூர் கிழார் வானநூல்
வல்லவர்; அன்றைய வீழ்ச்சியால், நாடாளும் நல்லரசன்
ஒருவன் அன்றைக்கு ஏழாம்நாள் இறந்து விடுவன் என்
பதை அறிந்தார்; மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு
என்ன தீங்குநேருமோ என அஞ்சினார்; அவன் நோயின்றி
வாழ விரும்பினார்; ஆனால், அந்தோ! ஏழாம்நாள் அன்று,
அரசன் இறந்தே போனான்; பிரிவுத்துயர் பொறுது, புலவர்
கள் புலம்பி அழுதனர் :

“ஒருமீன் விழுந்தன்றால் விசும்பினானே,
அதுகண்டு, யாமும், பிறரும் பல்வேறு இரவலர்
பறையிசை அருவி நன்னாட்டிப் பொருநன்,
நோயிலனாயின் நன்றுமன் தில்லென
அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
அஞ்சினம்; எழுநாள் வந்தன்று; இன்றே,
.....
மேலோர் உலகம் எய்தினன்.”

(புறம் : ௨௨௧)

உரு. வஞ்சன்

சேரவேந்தர் வழிவந்தாருள் வஞ்சனும் ஒருவன்; இவன் பெயர் அஞ்சன் எனவும் அழைக்கப் பெறும்; வஞ்சன், பாயல் நாடு ஆண்ட பேராசனாவன்; பண்டு பாயல் நாடு எனப் பெயர்பூண்டிருந்த நாடு, பின்னர் வயநாடு என்று ஆகி, இப்போது வைநாடு என வழங்குகிறது; வைநாடு தாலுக்காவில், அஞ்சகுன்னு என்ற பெயருடைய தொரு மலையுள்ளது; பாயல் மலைப்பகுதியில், வஞ்சனுக்கு உரியதாய், அஞ்சன்குன்று எனப் பெயர்பூண்டிருந்ததே, இக்காலே அஞ்சகுன்னு எனத் திரிந்து வழங்குகிறது என்பது. இதனால், வஞ்சனுக்கு உரிய பாயல்நாடு, வடக்கே வயனாடு வட்டத்திலிருந்து, தெற்கே அஞ்சனாடு முடியப் பரவியிருந்தது என்பது புலனாம். இனி, குடகுநாட்டுக் கல்வெட்டு என்று “அஞ்சனகிரி மானிகை” என்ற ஒரு பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது பாயல் நாடாகிய வயனாடு, சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, குடகுநாட்டோடே சேர்ந்திருந்தது எனக் கூறுவர் வரலாற்றுநூல் வல்லார். இப்போதுள்ள நீலகிரி மாவட்டமும், வயனாட்டோடு சேர்ந்திருந்து கி. பி. 1887-ல் தான் பிரிந்தது; இதனால், இன்று நீலகிரி என வழங்கும் மலை, பண்டைய அஞ்சனமலையே எனல் பெறப்படும்; இதை ஏற்றுக்கொள்வதாயின், வஞ்சன் ஆட்சி நடந்த இடம், இன்றைய நீலகிரி மாவட்டத்தையும் உள்ளடக்கிய பகுதியாம் என்பது துணியப்படும் (ஒளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை: புறநானூறு: பகுதி: 2: பக்கம்: 458, 461.)

வஞ்சன், கொடையும் கொற்றமும் ஒருங்கே உடையவன்; வஞ்சன், தன் மூதூர் மன்றத்தே, பரிசிலரை வரவேற்க அமைத்த, அழகிய மணநாறும் பந்தர்க்கீழ் இருந்த, வருவார் தம் வரிசையறிந்து வழங்கும் வள்ளியோனாவன்; அவனுடைய மூதூர், அரிய அரண்பல அமைப்பப் பெற்றது; அவ்வாண், அவன் பகைவர்க்குப் புலிகள் கிடந்து உறங்கும் கன்முழைஞ்சுகளே போல், பேரச்சம்

வினேவிக்கும் பேராற்றல் உடையது; பகைவர் புக அஞ்சும்
அவ்வரணுள், ஆடியும், பாடியும், நகையூட்டும் நல்லியல்பு
டையராய் பாணர் முதலாம் இரவலர் எனிதிற் புகுவர்.
வஞ்சன்பால் காணலாம் இப்பண்புகளைத் திருத்தாமனார்
என்ற புலவர் எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டி மகிழ்ந்துள்ளார்;
அவரே, வஞ்சனுக்குரிய பாயல், பறைபோல் முழங்கும்
பல அருவிகளையுடையது எனவும் கூறிப் பாராட்டி
யுள்ளார்:

“இரவுப் புறம்பெற்ற ஏம வைகறைப்
பரிசிலர் வரையா விரைசெய் பந்தர்
வரிசையின் நிறுத்த வாய்மொழி வஞ்சன்
நகைவர் குறுகி னல்லது, பகைவர்க்குப்
புலியினம் மடிந்த கல்லளை போலத்,
துன்னல் போகிய பெரும்பெயர் மூனார்
.....

பறையிசை அருவிப் பாயற் கோவே.” (புறம்: ஈகஅ)

